

கல்கி

KALKI அக்டோபர் 5, 1952

4

அணு

வரட்சியிலே...

அல்லது பார்த்திலே...

நீங்கள் எங்கிருந்தாலும்...
ஹிமாலயா புக்கெ
ஸ்டே
உபயோகியுங்கள்.

ஏனென்றும் இது பிரத்தியேகமாக இந்தியாவின்

சீதோஷணத்திற்கேற்ப தயாரிக்கப்பட்டது

சீதோஷண நிலை ஏற்படி இருந்தாலும்—இந்தியாவின் தீங்கள்
எங்கிருந்தாலும், ஹிமாலயா புக்கெ ஸ்டே உபயோகியுங்கள் சூறாத்தை
அதிக மிகுதுவாகவும், அழகாகவும் பயன்படுத்தினால் நேரது.
இதன் உறுமணத்தை தீங்கள் மிகவும் மிகும்புயிர்கள்.

இன்னமொரு நேர்த்தியான இராஸ்மிக் தயாரிப்பு

வினாவில்
வருகிறது

மிட்டின்
திருட்டின்

வினாயத்

அஅஅஅஅஅஅஅஅஅஅஅ

கள்ளிக்கோட்டை பண்டு லிமிடெட்

(இந்தியாவில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது)

கிளை ஆபீஸ்:

9, செம்புதாஸ் தெரு., மதறஸ்-1

பல நண்டுகளின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, சென்னைவில்
எங்கள் கிளை ஆபீஸை துவங்கி இருப்பதை மகிழ்வுடன்
தெரிவித்தும் கொள்கிறோம்.

எங்கோருக்கும் சேவகியமான ஓரையில் அமைத்திருக்கும் எங்கள்
அக்டோபர் மாதத்தின் 4-வது குடியேற வேண்டுகோள்

மாத சீட்டு வகைகள் :

சந்தா செலுத்த கடைசி தேதி: 20 - 10 - 52
புதல் ஏதே தேதி : 26 - 10 - 52

கோடம்	மாதச் சந்தா	சீட்டுத் தொகை
C	ரூ. 100/-	ரூ. 3000/-
D	ரூ. 50/-	ரூ. 1500/-
E	ரூ. 25/-	ரூ. 750/-
F	ரூ. 20/-	ரூ. 600/-
G	ரூ. 15/-	ரூ. 450/-
H	ரூ. 10/-	ரூ. 300/-
30 சந்தாதாரர்கள்	—	30 மாதங்கள்

புரியும் வண்ணம் விசாரணை எழுதி விண்ணப்பிக்கும்
கொள்வனர்களுக்கு, கம்பெனியின் நிபந்தனைகள் வகை
வார இலவசமாக அனுப்பப்படும். ரூ. 25/-க்கும் அதற்கு
மேற்பட்ட தொகைக்கும் இந்தியாவிலுள்ள அங்கீகரிக்கப்
பட்ட பங்குகளின் பேரில் செல்பெற்றுக் கொள்ளப்படும்.

இந்தச் சந்தாப்பத்தை தவறாமல் உடனே விண்ணப்பிக்கவும்
(போர்டர் உத்தரவுப்படி)

எம். வி. விஸ்வநாதன், மானேஜர் மெட்ராஸ்

கஸ்கி பொருளடக்கம்

பக் 12 }
இதழ் 10 }

1952 அக்டோபர் 5

{ தந்தன 20
{ புட்டி #20

நாம் பாக்கியசாலிகள்	(தலைங்கம்)	...	5
சவுக்கடி தர்பார்	(கார்ட்டுள்)	...	6
மத்தியசேகத்திரத்தில் மற்றொரு கமால்	7
பகைவனிடம் பஞ்சாங்கம் கேட்டால்...?	8
பொன்னியின் செல்வன்	கல்வி	...	10
அட்டைப்பட எள்ளக்கம்	10
முகூர்த்த நாள்	சகுந்தலா சாமாஜம்	...	19
கிணற்றடி யிலே!	எஸ். வி. எஸ்.	...	27
புதல் கடமை	டி. ஜி. எஸ்.	...	28
ஒரு நாள் சாஜா (பாப்பா மலர்)	ரா. கா.	...	30
சாணி மாதவி	டி. ரா. கோபாலன்	...	35
தமிழ்க் களஞ்சியம்	டி. கே. சி.	...	40
அகிலாவின் கண்ணீர்	சந்திரிகா	...	43
பேஷான யோசனை!	சகு	...	48
சூப்பகர் சின்னம்	ஸோமால்	...	51
படித்துப் பாருங்கள்!	54
ஆரோக்கிய சகியம்	வி. என். குமாரசாமி	...	57
தந்தையின் உயில்	ஸ்ரீசுதன்	...	61

"கல்வி"யில் வெளியாகும் கதைகளில் உள்ள பெயர்கள் எல்லாம் கற்பனைப் பெயர்களே; சம்பவங்களும் கற்பனையே.

புதிய ஸ்டாக்!

குறைந்த விலை!

தீபாவளி விசேஷ விற்பனை

○○○

மகான் ராஜாஜி உறையது யாது? தீபாவளிக்கு கைத்தறி ஆடைகளை வாங்கி நம் நாட்டின் புராதன கைத்தொழிலை ஆதரிப்புகள்.

எங்கள் சொந்த கைத்தறிகளில் அரல் கொள்ளைகாலம் பட்டினும் தூதன் பாட்டர்களில் தயார் செய்த பட்டு சேலைகளும், புடவை அகல பட்டு பாவாடை தினுசுகளும், தால் சேலைகளும், ஜூர்கை கைத்தறி வேஷ்டிகளும் மொத்த விற்பனைக்காகவும் சில்லரை விற்பனைக்காகவும் ஔராமமாக ஸ்டாக் செய்திருக்கிறோம். உங்கள் தேவைக்கு தேரில் விஜயம் செய்யவும்.

N. B.—கொள்ளைகாலம் பட்டினும் தயார் செய்த காஞ்சனா பேட்டன் சேலைகளும், மைசூர் கிரேப் பாவாடைகளும் கிரேப் 19 முழம் சேலைகளும் ஓர் ஸ்பெஷல் சகம்.

○○○

ரத்தன் சில்க் ஹவுஸ்

11, கிழக்கு மாட வீதி :: மயிலாப்பூர் :: மதராஸ்

குழந்தைகளின் ஈால், குலைக் கட்டி வியாதிகளுக்கு ஜம்மியின் “லிவர்க்யூர்”

○○○

நாங்கள் டெல்லியில் ஒரு கிளினிக் சென்டர் மூலம் சேவை செய்ய வேண்டுமென்று எமது வாடிக்கையாளர்களது இடைவிடாத முக்கிய வேண்டுகோளுக்கிணங்க, நாங்கள் எங்கள் கிளினிக்கையும், ஆபீஸையும் கீழ்க்கண்ட விவரத்தில் புதிதாக திறந்துள்ளோம்.

நெ. 5-A. கமலா நகர்
(சப்ஜிமண்டி) டெல்லி

ஆதலால் எமது டாக்டரை வாராந்திர நாட்களில் தினசரி காலை 8 முதல் 11 மணி வரையிலும், மாலை 4 முதல் 6 மணி வரையிலும், ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் காலை 8 முதல் 11 மணி வரையிலும், தேரில் கலந்து ஆலோசிக்கலாம். (மற்ற நேரங்களில் சந்திக்க, முன்கூட்டியே ஏற்பாடு செய்து கொள்ள வேண்டும்.)

○○○

ஜம்மி வெங்கட்ரமணய்யா & ஸன்ஸ் லிவர்க்யூர் கிளினிக் & ஆபீஸ் — மைலாப்பூர், மதராஸ் 4.

B. I. S. N. கம்பெனி லிமிடெட்

S. S. “ரஜுலா”

சென்னை - நாகப்பட்டினம் - பிளங்கு - சிங்கப்பூர்

சென்னைலிருந்து 19 அக்டோபர் 1952

நாகப்பட்டினத்திலிருந்து 20 அக்டோபர் 1952

தேசமீதல் மேற்கண்ட கப்பல் புறப்படாமலே வர்ப்பார்க்கப்படுகிறது

குடியேறவோர் பாதாளப்பு அக்காசி (புரொடெக்ட் ஆப் வர்ட்டிசென்ட்) விடமிருந்து “ஆட்சேபண விக்கி” என்ற அத்தாட்சி சிட்டுரிக்கெட் உடையவருக்குத்தான் திற்பரிட்டு விசும்பம் பிரயாணத்திற்கு பரிந்துரைப்பதற்குக்கெட்டுக்கெட் சார்பாட்டுடனே அகலது சார்பாட்டு இவ்வியோ கம்பெனியாராக அறங்கூப்படும். பிளங்கு, பிளாட், ஸ்வெட்டென்டாம், சிங்கப்பூருக்கு கார்கோ சாமான்களை நேரடியாக ஏற்றிச் செல்லவும், பாங்காக், ஹாங்காங், ஜப்பான் மற்றும் தூரக் கீழ்த்திசையிலுள்ள இதர ஊர்களுக்குச் சிங்கப்பூரில் கப்பல் மாற்றி அனுப்பும்படியும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்கு

இதர விவரங்களுக்குத் தயவுசெய்து விண்ணப்பிக்கவும் :

பின்னி & கோ., (மதராஸ்) லிமிடெட் | மதுரா கம்பெனி லிமிடெட்
7, அரமனைக்கார தெரு, மதராஸ் | முதல் லைன் பீச்சோடு, நாகப்பட்டினம்

மார் 12 }

தமிழ்த் திருநாடு தன்னைப்—பெற்ற
தாயென்று கும்பிடடி. பாப்பா. —பாப்தயர்

{ இதழ் 10

நாம் பாக்கியசாலிகள்

அதிகமான புகார் ஒன்றை இக்காலத்தில் கேட்கிறோம்:— “அடாடா! அமெரிக்கா இந்தியாவுக்கு உதவியெய்ய முன் வருகிறதே! இது என்ன அநியாயம்? அப்படி அவர்கள் உதவியெய்ய முன்வந்தாலும் நாம் அதை ஒப்புக்கொள்ளலாமா? இந்திய சர்க்கார் ஒப்புக்கொள்ளலாமா? அமெரிக்கர்கள் பணக்காரர்களாயிற்றே? அவர்கள் அனுப்பும் தானியத்தில் டானரைக் கலந்து அனுப்பி விடுவார்களே? அந்த டானர்களில் முதலாளித்வ விஷம் கலந்திருக்குமே?” என்று சிலர் அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு அழுகிறார்கள்.

வேறு சிலர் இதேமாதிரியாக “ருஷ்யா எதற்காக இந்தியர்களுக்கு உதவியெய்ய முன் வரவேண்டும்? சீனா எதற்காக முன்வரவேண்டும்? அந்த நாடுகளிலிருந்து வரும் தானியங்களில் ‘கம்ப்யூஸிஸ்’ நஞ்சு கலந்திருக்குமே? அந்த நஞ்சு அருந்துவோருக்கு யமனாகி விடுமே?” என்று முறையிடுகிறார்கள்.

ஆனால் இந்த இரு சாராரும் ஒரு விஷயத்தை எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை; எண்ணிப் பார்த்தாலும் வெளியில் சொல்லுவதில்லை.

அமெரிக்காவும் ருஷ்யாவும் சீனாவும் இன்று இந்தியாவுக்கு உதவி செய்கிறோம் என்று எதற்காக முன் வருகின்றன? ஐந்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் இந்தக்கைய அதிசயம் நிகழ்ந்ததுண்டா? பிரதாட்டார் இந்தியாவுக்கு உதவி செய்கிறோம் என்று போட்டி போட்டுக்கொண்டு முன் வந்ததுண்டா?

உண்மையான உதவி செய்கிறார்களோ, இல்லையா; ‘உதவி செய்கிறோம்’ ‘உதவி செய்யப் போகிறோம்’ ‘உதவி செய்யக் காத்திருக்கிறோம்’ என்றெல்லாம் பேசவேண்டும் போகிறார்கள் அல்லவா? இந்த அதிசயம் எதனால் நிகழ்கிறது என்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டாமா?

மேற்கூறியவாறு சில தேசங்கள் ‘உதவி செய்கிறோம்’ என்று முன் வருகின்றன. வேறு சில தேசங்கள் இந்தியாவின் சிநேகத்தைக் கோருகின்றன; சிநேகத்தைப் பெறுவதற்காகப் பலத்த முயற்சிகளும் செய்கின்றன.

நிலைபெற்ற இராஜாங்கங்களை உடைய ஆப்கானிஸ்தானம் போன்ற நாடுகளும் இந்தியாவுடன் சிநேமாயிருக்க விரும்புகின்றன.

நேற்றையதினம் பெரும் கொத்தளிப்பு ஏற்பட்டு இராணுவத்தாரின் ஆட்சி தடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் எகிப்து முதலிய தேசங்களும் கூட இந்தியாவின் சிநேகத்தைப் பெரிதும் மதிக்கின்றன.

இந்தியாவிலிருந்து சேர்னும் பிரமுகர்களை மிக்கமரியாதை செய்து எல்லாத் தேசங்களும் வரவேற்கின்றன.

அத்தந்த நாடுகளிலிருந்து கணினிகள் கோஷ்டிகளை இந்தியாவுக்கு அனுப்பிக் கலாச்சாரத் தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொள்ள முயல்கின்றன.

இந்தியாவிலிருந்து கணினிச் கோஷ்டிகளை அழைத்துச் சென்று தங்கள் நாடுகளில் உள்ள கணினிச் சிறப்புக்களைக் காட்டுவதற்கு ஆவலாயிருக்கின்றன.

இப்படி யெல்லாம் ஐந்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் நடந்ததுண்டா?

இந்தியாவுக்கு உதவி செய்வதற்குப் போட்டியிட்டுக் கொண்டு அயல் நாட்டார் ஆவணுடன் முன்வருவார்கள் என்று சில வருஷங்களுக்கு முன்னால் யாரேனும் கனவிலேனும் கருதியதுண்டா?

இந்தியாவின் சிநேகத்தைப் பெறுவதற்குப் பிரதாட்டார் ஆத்திரத்துடன் பல முயற்சிகளைச் செய்வார்கள் என்று யாரேனும் கற்பனை செய்தாவது கருதியதுண்டா?

கவாயி விவேகானந்தர் ஐப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், “இந்தியா தேசத்தில் வாரும் முப்பத்து மூன்று கோடி மக்களையும் அயல் நாட்டார் முப்பத்து மூன்று கோடி புழுக்களாக எண்ணி யிருக்கிறார்களே? இந்த அவல நிலைமை எப்போது நீங்கும்!” என்று மனம் நொந்து கூறினார்.

அந்த காளுக்குமும் இந்த காளுக்குமும் எவ்வளவு வித்தியாசம்!

கவாலி விவேகானந்தர் குறிப்பிட்ட 'அவல சிவ' எப்படி சிவியது?

இன்று உலகத்தின் சுதந்திர தோஷங்களுக்கு முன்னால் இந்தியா தோழும் தலை சிறிந்து சின்று சௌரவரான ஸ்தானம் வகித்து வருவதன் காரணம் என்ன!

இந்த அற்புதம் எவ்விதம் சிகழ்ந்தது!

மேற்படி கேள்விகளுக்குப் பதிலாக, "சுதந்திரம்! சுதந்திரம்! சுதந்திரம்!" என்று முக்காலை முன்று வாட்டியும் கூறலாம்.

இந்தியா தோஷம் ஐந்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் அரசியல் சுதந்திரம் பெற்ற காரணத்தினால்தான் இந்த காட்டுக்கு உலகத்தின் முன்னிலையில் இந்த தகைய மகத்தான அடர்ந்து விட்டிருக்கிறது.

"சுதந்திரம் வந்து என்ன பயன்! வெள்ளைக் காரன் ஆட்சியே தேவலை!" என்று அறிபாமை யில் முழுவது பாயர மக்கள் கூறினும், அது பரித பிக்கவேண்டிய காரியம்.

அதே மாநிலி படித்த அறிவாளிகள் கூறினும் அதை யோசனையற்ற மடமைப் பேச்சு என்று கூற வேண்டும்.

ஆசரிய இருபாளானி, ஸ்ரீ அநோக மேத்தா முதலிய அரசியல் வாழிகள் அக்டிப் பேச்சுப் பிரமாத மாக எடுத்துக் கூறினும், அகாநப் பரம முட்டாள்தனம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

கம்பூனியில் பிரசாரிகள் அத்தகைய வார்த்தைகளைக் கூறினும், அது விஷமத்தனம் என்பதைச் சொல்லவே வேண்டியதில்லை.

ஐரூ தேசமும் தேச மக்களும் பெறக் கூடிய பேறுகளிலெல்லாம் மிகச் சிறந்த பேறு அரசியல் சுதந்திரமேயாகும்.

வறுமையும் துபாழும் பசியும் பட்டினியும் எத்தனை பயங்கரமாகத் தோன்றினாலும் அவற்றை எல்லாம் விடப் பயங்கரமானது அன்னியரிடம் அரசியல் அடிநாயாக இருப்பதுதான்.

அரசியல் சுதந்திரம் இல்லாமல் மற்ற எல்லா கூசெனகளியங்கள் இருந்தாலும் பயனில்லை. சுதந்திரத்தை மறந்து மற்ற கூசெனங்களில் மிழிந்திருப்பவர்கள் 'அணிகள் வேல் பிணத் தோடொப்பர்' என்று பாசுதிரபர் கூறுகிறார்.

வேறு கஷ்டங்கள் எவ்வளவு இருக்காலும் அரசியல் சுதந்திரம் பெற்றுள்ள தேசத்தவர்கள் தான் இக்குலையில் பாக்கியசாலிகள்.

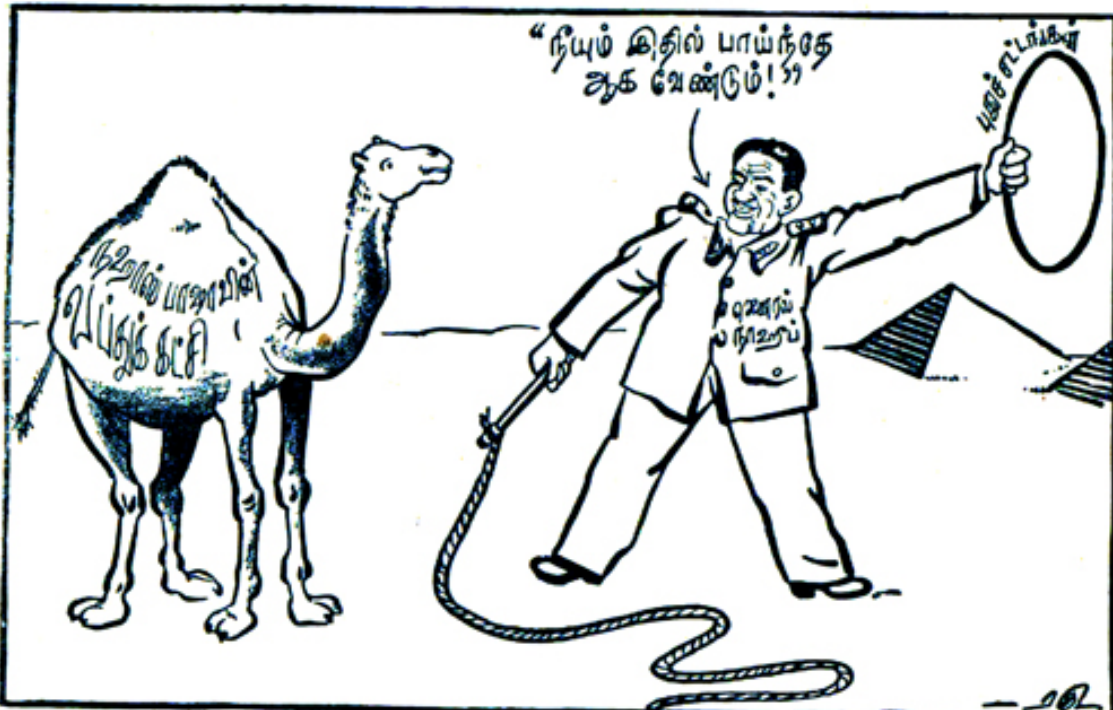
அத்தகைய பாக்கியத்தைச் சௌர ஐந்து வருஷ காலமாக நாம் பெற்றிருக்கிறோம்.

அந்த பாக்கியத்தை நமக்கு அளித்த புண்ணிய புருஷர் மகாத்மா காந்தி. அவர் பிறந்த புனித மான தினம் அக்டோபர் 26.

மகாத்மா காந்தி வாழ்க்கை காலத்தில் இந்த தேசத்தில் பிறந்த எம் பாக்கியசாலிகள், அவர் பிறந்த தினத்தை இன்று கொண்டாடுவார் அனைவரும் பாக்கியசாலிகள்.

இந்தியாவுக்கு அரசியல் சுதந்திரம் வாங்கிக் கொடுத்தவர் என்பதற்காக மட்டும் நாம் காந்தி மகாணப் போற்றவில்லை.

சவுக்கிய தாயார்!

எடுப்பில் உள்ள அரசியல் கட்சிகளில் மிகப் பழமையானதும் பழம் கொண்டதும் கட்சி என்றுக் கூடாது. அந்தக் கட்சியும் புதுச் சட்டங்களுக்கு உட்பட்டு அதன் தலைவர் தலைப் பரட்சானமைப் புறக்கணிக்க வேண்டுமென்று எடுப்பில் இராஜாஜ எக்கக் வற்புறுத்துகின்றனர்.

பாரமார்த்திகக் துறையில் பாரத தேசம் எத் தனைபோ காலமாக உள்ளத பதவியை வகித்து வந்தது. இடையில் சில காலம் அப்பதவியி லிருந்து விழ்ச்சியுற்றிருந்தது.

மீண்டும் பாரத நாட்டைப் பாரமார்த்திக மகோத்தகத்துக்கு உயர்த்திய மகா புருஷர் மகாத்மா காந்தி.

இந்தியர்களின் வேதாந்தம் வெறும் வாய் வேதாந்தம் அல்ல; இந்தியர்களின் சமயப் பற்று வெறும் வாயா கைகட்டி ம் அல்ல; இந்தியர்களின் செய்வப்படி போலி வேடம் அல்ல;—காசியத்தில், ரொக்க நடத்தைகளில் சமூக வாழ்க்கையில் தொழிற்படுகிறவை, இந்தியாவின் வேதாந்தமும் சமயப் பற்றும் பக்தியும் என்பதை மகாத்மா காந்தி உலகநிய சிறுபித்துக் காட்டினார்.

அன்று கண்ணன் காட்டிய வழிபைக் காந்தி மகாத்மா, இக்கைய உலக சிவமைக் கேற்பச் செட்டிவிட்டுக் கொடுத்தார்.

புத்தமும், மகா வீரரும், நிருவாணவரும், நிரு காவுக்கரசரும், சங்கரரும், இராமானுஜரும், கபீரும், சைதன்யரும் அவரவர்களுடைய காலத்

தில் இந்தப் புண்ணிய பாரத பூமிக்குச் செவிச சேவை டெல்லாம் ஒன்றாகத் திரண்டு மகாத்மா காந்தியாக அவதாரம் எடுத்தன என்று சொன்னால், அது மிகைபடச் சொல்வதாகாது.

அவர்களால் அத்தந்த காலில் பாரதநாடு எத்த கைய பாரமார்த்திக உன்னதத்தை அடைந்ததோ, அதைக்காட்டிலும் மகோத்தகத்தை மகாத்மா காந்தியின் காலத்தில் இந்தத் தேசம் அடைந்தது.

அத்தகைய காந்தி மகான் வாழ்ந்த காலத்தில் இந்தியாவில் வாழக் கொடுத்து வைத்த நாம் பாக்கியசாலிகள்.

காந்தி மகாத்மா காலம் கடந்து சென்ற புனித மான மண்ணில் நடப்பதற்குக் கொடுத்து வைத்த நாம் அனைவரும் பாக்கியசாலிகள்.

மகாத்மா காந்தி அவதரித்த அக்டோபர் மீ 2௨ யன்று காந்தி ஜயந்தி கொண்டாடுவோர் எல்லா ரும் மகத்தான பாக்கியசாலிகள்.

வருங்காலத்தில் ஆபிரமாயிரம் ஆண்டுகள் மகாத்மா காந்தி ஜயந்தியைக் குதாசலத்தடன் கொண்டாடப் போகும் நம் சந்ததிகளும் பாக்கிய சாலிகள் என்பதில் ஐயமில்லை.

மத்தியகேந்திரத்தில் 'மற்றொரு கமால்'

சில வாரங்களுக்கு முன் வரையில் உலக மக்கள் ஒரு தடவை உட்க் காதால் டேட்டறியாத ஒருவருடைய பெயர் இன்று உலகத்தின் எட்டுத் திசைகளிலும் ஒலித்து வருகின்றது.

சென்ற ஆகஸ்டு மாதத்துக்கு முன் ஜெனரல் முகமது காஜிபைப் பற்றி எகிப்திய இராணுவத் தைச் சேர்ந்த சிலவரத் தவிர, எகிப்தியேயே வேறு எவருக்கும் தெரியாது.

ஆனால் இன்றே ஜெனரல் காஜிப் எகிப்துப் பிரதம மந்திரி, புத்த மந்திரி, பிரதம தளபதி இந்த மூன்று மாபெரும் பதவிகளையும் சேர்த்து வகித்து வருகிறார். எகிப்து தேசத்தை ஆக்கும் சக்தியும் அறிக்கும் சக்தியும் இன்று அவரு டைய கையில் தான் இருக்கிறது.

சுதந்திர எகிப்தின் தந்தை என்று உலகப் பிரசித்தி பெற்ற ஜக்தூன் பாஷாவையோ, அவ ரது பிரதம சீடரும் சென்ற முப்பது வருஷ கால மாக எகிப்தின் அரசியலில் மகோன்னத ஸ்தா னத்தை வகித்து வருபவருமான கஹால் பாஷா வையோ இதுவரையில் பிரிட்டிஷார் ஒரு வார்த்தை கூடப் புகழ்ந்து கூறியதில்லை. அதற்கு மாறாக அந்தத் தலைவர்களைப் பிரிட்டிஷார் தங்களைய ஐன் டிவையர்களாகக் கருதினர். இன்றும் கஹால் பாஷா அவர்களுக்குப் பரம விரோதியாகவே இருந்து வருகிறார்.

அப்படியிருக்க, திடீர் இராணுவப் புரட்சி காரணமாக எகிப்தின் தலைமைப் பீடத்தைக்கைப் பற்றியுள்ள ஜெனரல் காஜிபைப் பிரிட்டிஷார் இகற்குள் 'மற்றொரு கமால் பாஷா' என்று வான னாலப் புகழ் முற்பட்டிருக்கிறார்கள். கமால் பாஷா காலத்தில் அவரைப் பிரிட்டிஷார் தங்களு டைய விரோதியாகவே கருதினார்கள் என்பது இச் சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிடத் தக்கது.

ஆனால் உண்மையில் கமால் பாஷாவைப் போல் ஜெனரல் காஜிப் புகழ் பெறவேண்டுமாயின், அக் தப் புகழ் உலகச் சரித்திரத்தில் சிவக்க வேண்டு மாயின், அவர் இன்னும் எத்தனைபோ கல்ல காரி யங்களை வெற்றிகரமாகச் செய்தாக வேண்டும்.

ஜெனரல் காஜிப் அநிகாரத்துக்கு வந்ததும் வராததுமாக, எகிப்து மன்னர் பருக் முடிதாந்து காட்டை விட்டு வெளியேறும்படி செய்தார். காஜிபின் மேற்படி முடிவை எகிப்து மக்கள் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்றனர்.

அடுத்தபடியாக, எகிப்தில் இருநூறு ஏக்கர் களுக்கு மேல் யாரும் நிலம் வைத்தக் கொள்ளக் கூடாது என்று சட்டம் பிறப்பித்தார் அந்தச் சட்டப்படி பருக் மன்னரின் தாயார், சகோதரி உள்பட ஏராளமான செல்வாக்கற்றர்ள் வட்சக் கணக்கான ஏக்கர்களை இழக்க நேர்ந்தனது. இதை போட்டிக்கூட எகிப்தில் பெரும் செருக்கடி எதுவும் ஏற்படவில்லை.

மஜிப் பிரதம மந்திரிகளும் மாஜி மந்திரிகளும் காஜிப் சர்க்கரால் கைது செய்யப்பட்டதைக் குறித்தும் எதிர்ப்பு எழவில்லை.

எகிப்தில் உள்ள முக்கியமான அரசியல் கட்சி களில் ஊழல்கள் மலிந்து விட்டன; ஊழல்களுக்குக் காரணமானவர்களை விலக்கிவிட்டு, கட்சி களைச் சீர்திருத்திப் புதிய முறையில் அமைக்க வேண்டும் என்று ஜெனரல் காஜிப் கண்டிப்பான உத்தரவு பிறப்பித்தார்.

கால் நூற்றாண்டுக்கு மேலாக எகிப்தில் மகத் தான செல்வாக்குடன் விளங்கும் வட்டக்கட்சி உள் பட்ட பல கட்சிகளும் காஜிபின் உத்தரவுக்குக் கீழ்ப்படிக்கன. அதன் காரணமாக அந்தந்தக் கட்சிகளில் உள்ள பல பிரமுகர்கள் தாட்சண்ய மீன்றி விலக்கப் பட்டனர்.

ஆனால் வட்டக் கட்சியின் மாபெரும் தலைவரான கஹால் பாஷாவும் மேற்படி கட்சியிலிருந்து விவகி விட வேண்டும் என்று ஜெனரல் காஜிப் வற்புறுத் துவதால் எகிப்தில் இன்று பெரும் செருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கிறது.

முதலில் ஜெனரல் காஜிபுடன் ஒத்துழைப்பத ருத் தயாராக இருக்க கஹால் பாஷா இப்போது அவருக்குச் சவால் விடுத்திருக்கிறார்.

"அல்லாவையும் எகிப்து மக்களையும் தவிர உலகத்தில் உள்ள வேறு எந்த சக்தியும் என்னைக்

கட்சியிலிருந்து விலக்க முடியாது" என்று நிறைவுப் பார்வை கமிட்டியினர்.

அக்டோபர் மாதம் ஆறாம் தேதிக்குள் வந்துக் கட்சி ஜெனரல் காஜிப் குறிப்பிட்டுள்ள நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றியுடில், அது கலைக்கப்படும் என்றும், அதன் நிதி பறிமுதல் செய்யப்படும் என்றும் காஜிப் சர்க்கார் எச்சரிக்கை விடுத்திருக்கின்றனர்.

சென்ற பல ஆண்டுகளாக வந்துக் கட்சி எகிப்து மக்களின் பிரதிநிதி ஸ்தாபனமாக விளங்கி வருகிறது. எகிப்து பார்லிமெண்டுக்குச் சென்ற முறை கடந்த தேர்தலில் வந்துக் கட்சியினரே பெரும் பான்மையான ஸ்தானங்களைப் பெற்றனர். அவ்வாறு போது ஜனங்களின் பூரண கம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாக உள்ள ஒரு கட்சியின் மீதும் அதன் தலைவர் மீதும் ஜெனரல் காஜிப் கைக் கொண்டுள்ள நடவடிக்கைகள் எகிப்தில் பெரும் கோர்தளப்பை உண்டாக்கியே திரும்.

ஜெனரல் காஜிப் எகிப்து ராணுவத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பிரிவின் தலைவர். எனவே அவருக்கு எகிப்து ராணுவத்தின் ஏகோபித்த ஆதரவோ, அல்லது எகிப்து மக்களின் ஏகோபித்த ஆதரவோ இருப்பதாகக் கூற முடியாது. அத்தகைய ஆதரவைப் பெறுவதற்குமுன் ஜெனரல் காஜிப் மகத்தான செல்வாக்குள்ள வந்துக் கட்சியுடன் பலப் பரீட்சை நடத்த முற்பட்டிருக்கிறார்.

பிரிட்டிஷர்கள் உலகம் முழுவதும் வியாபித்திருந்த செல்வாக்குடனும் சாம்ராஜ்ய பலத்தடனும் விளங்கிய காலத்தில் கூட நிறைவுப் பார்வை மீது கைக் கொள்ளத் துணியாத நடவடிக்கைகளை இப்போது அவர் மீது ஜெனரல் காஜிப் கைக் கொள்ளத் துணியத்திருக்கிறார்.

நிறைவு—காஜிப் பலப்பரீட்சையின் பலனாக ஒரு விஷயம் தெளிவாகி விடும். அதாவது எகிப்திய மக்களிடையே வந்துக் கட்சிக்கும் நிறைவுப் பார்வைக்கும் எவ்வளவு செல்வாக்கு இருக்கிறது என்பது சந்தேகத்தக்கு இடமின்றி வெளிவாவி விடும்.

காஜிப் சர்க்காரின் ஆட்சியில் வெகு நீண்டமான காலியங்கள் மினைல் வெசத்தில் நடந்து வருகின்றன. எனவே, இந்த விஷயம் வெளிவராததற்குள்ளே வேறவித விபரீதங்கள் அந்த நாட்டில் ஏற்படாதிருக்க வேண்டும்.

இரு கட்சிகளுக்கும் சம பலம் இருந்து பலப் பரீட்சை நடத்தல், அதன் விளைவாக எகிப்தில் உட்காட்டுக் கலகம் மூண்டு விடும்.

அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை அயல் நாட்டார்—முக்கியமாக ஐரோப்பிய வல்லரசுகள்,—புடன் படுத்திக் கொள்ள முன் வரலாம். வல்லரசுக்குள் இது குறித்துப் போட்டியும் ஏற்படலாம். இவ்விஷயம் ஒரு பெரிய மகாயுத்தத்தில் கொண்டு போய் விடாமலிருக்க வேண்டுமென்று என்று, உலக சமாதானத்தில் சிரத்தை கொண்டவர்கள் கவலைப் பட்டால் அதில் விஷயப்பறுவதற்கிடலை.

பகைவனிடம் பஞ்சாங்கம் கேட்டால்...?

NTன் நட்சத்திரங்களில் கம்பிக்கையுள்ள வர்கள் முக்கியமான காரியங்களுக்கு நல்ல நாளும் வேளையும் பார்ப்பார்கள். அதற்குப் பஞ்சாங்கம் உதவியா யிருக்கும். தானாகப் பஞ்சாங்கம் பார்த்து தெரியாதவன் பகைவனிடம் போய் "பஞ்சாங்கத்தைப் பார்த்து நல்ல நாள், வேளை சொல்லு" என்று கேட்டால், அவன் என்ன செய்வான்? சாகுசாலம், தியாஜம், மரணயோகம், பிரதமை, பரணம், கார்த்திகை—நல்லாமை கூடியுள்ள நாளும் வேளையுந்தான் பார்த்துச் சொல்வான்.

பம்பாய் ஆலை முதலாளியிடம் போய்க் "கைத்தறி காரர்களிடம் அதுதாபம் காட்டுங்கள்" என்று வர்த்தக மந்திரி ஸ்ரீ டி. டி. கே. கேட்பது பகைவனிடம் பஞ்சாங்கம் கேட்பது போலத்தான் இருக்கிறது.

"முன்னே கீங்கள் கைத்தறிகளைப் பற்றிச் செய்க தீர்மானம் 'அதுதாபமற்றது' என்று சொல்ல முடியாது. ஆனாலும் கைத்தறிகாரர்களிடம் அதுதாபத்தைக் காட்டுங்கள்!" என்று வர்த்தக மந்திரி கல்லும் புல்லும் உருக வேண்டிக் கொண்டிருக்கிறார்.

முன்னே, பம்பாய் ஆலை முதலாளிகள் செய்த தீர்மானம் என்ன தெரியுமா?

"ஏழை எளியவர்களுக்கு வேண்டிய மட்டரகமான துணிகளை வெய்வாள் நாங்களை செய்து கொடுத்து விடுகிறோம். கைத்தறிகாரர்கள் தங்கள் கைத் திறமையைக் காட்டி விசேஷ வேலைப் பாடுவன் உள்ள உபர்தரத் துணிகளை செய்து பணக்காரர்களுக்குக் கொடுக்கட்டும்" என்றார்கள்.

பார்த்தால், இது மிக மிகக் கருணையுள்ள அதுதாபம் தரும்படி உருக்கமான தீர்மானமாகத் தோன்றுகிறது தல்லவா?

உண்மையில், "மகளுக்கு எட்டோடு எட்டு எண்ணெய்; மருமகளுக்குத் தீவளிக்குத் தீவளி எண்ணெய்" என்பது போலத்தான்.

இந்தியா தேசத்தில் ஆயிரத்தில் 999 பேர் ஏழைகள். அவர்களுக்கு மட்டமான சகத் துணிகளை செய்து கொடுத்து ஆலை முதலாளிகளே அவர்களிடமுள்ள பணத்தை வேண்டிய மட்டும் சுரண்டிக் கொள்வார்களாம்!

மிச்சமுள்ள ஆயிரத்தில் ஒரு பணக்காரனிடம் கைத்தறிகாரன் கைகட்டி வாய்புதைத்து நின்று, "எழமானே! என் துணியை வாங்கிக் கொள்ள உத்தரவாக வேணும்!" என்று கெஞ்ச வேண்டும். அந்தப் பணக்காரன் (அவன் ஆலை முதலாளியாகவே இருக்கலாம்!) கருணை கூர்ந்து தான் சொல்லும் விளைக்குக் கொடுத்து விட்டுப்போ என்று உத்தரவிட்டாலும் இடுவான்; அல்லது காயை எயித் துரத்தச் செய்தாலும் செய்வான்!

சுருங்கச் சொன்னால், கைத்தறித் தொழிலை அடியோடு தீர்த்துக் கட்டி விடுவதற்காக யோசனை இது. வர்த்தக மந்திரி ஸ்ரீ டி. டி. கே. இந்த யோசனையை 'அதுதாபமற்றது' என்று சொல்ல முடியாது என்பது.

இதுபோலவே இன்னும் அதுதாபம் நிறைந்த யோசனைகளைச் சொல்லும்படி ஆலை முதலாளிகளைக் கேட்டுக் கொள்கிறார்.

ஆலை முதலாளிகள் செடுகிறும் கைத்தறிகளைத் தீர்த்து விடுவதற்கு வேண்டிய காரியங்களையே செய்து வந்திருக்கிறார்கள்.

தூல் ஆங்கீகாரர்கள் தூல் உற்பத்தியைத் திடீர் திடீரென்று குறைத்தும் ஏற்றியும் உற்பத்தியாளரும் தூலை 'பிளாக் மார்க்கெட்' டில் விற்பனும் கைத் தறித் தொழிலை நகர்த்திக் குற்றவிராகச் செய்து விட்டார்கள்.

அதே மாதிரியாக, கைத்தறித் துணி அதிக உற்பத்தியாவதாகத் தெரிந்தால் தங்கள் துணி உற்பத்தியை அதிகமாகி, விலையைக் குறைத்து, கைத்தறித் துணி விற்காமல் செய்து விடுவார்கள். கைத்தறி உற்பத்தி குறைந்து விட்டது என்று தெரிந்தால், உடனே அவர்தான் துணி உற்பத்தியையும் மட்டுப்படுத்தி, விலையைக் கூட்டிப் பொது ஜனங்களை நன்றாக மோட்டை அடிப்பார்கள்.

இதற்கெல்லாம் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ அவ்வப்போது இந்திய அரசாங்கத்தின் 'வர்த்தக மந்திரிகளும் வர்த்தக இலாகாவின் பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களும் உடல் தையாக இருந்து வந்திருக்கிறார்கள்.

இப்போது கூடப் பாருங்கள். "வேஷ்டி - சேலை உற்பத்தியைக் கைத்தறிக்கு ஒதுக்க வேண்டும்" என்ற யோசனையைப் பற்றி விவாதம் நடந்து வரும்போது, திடீரென்று ஆலை வேஷ்டி - சேலைகளுக்குக் கண்டிரோல் எடுக்கப்பட்டு விட்டது!

சென்னை யில் உணவுக் கண்டிரோல் எடுத்தது பற்றி 'வாலிழந்த நரி' உதாரணத்தைக் கூறிய டி. டி. கே. தான் பம்பாய்க்கு கேரில் விஜயம் செய்து பம்பாய் ஆலை முதலாளிகளைக் கலந்து கொண்டு இந்தக் காரியத்தைச் செய்திருக்கிறார். அதாவது தம்முடைய வாலிஷும் ஒரு சான்ரினத்தைக் குறைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்!

இப்படி ஆலை வேஷ்டி - சேலைகளின் கண்டிரோல் எடுக்கப்பட்டது பற்றிச் சென்னையின் பிரபல திண்பத்திரிகைக்கு அதன் பம்பாய் சிற்பர் அழியுள்ள கடிதம் படிப்பதற்கு வேரு சலமா யிருக்கிறது.

"இந்தக் கண்டிரோல் எடுக்கப்பட்டதனால் வேஷ்டி துணிகளின் விலை குறைந்தாலும் குறையலாம்; கூடினாலும் கூடலாம். விலை குறைந்தால் தொது ஜனங்களுக்கு நன்மை; விலை கூடினால் கைத்தறிகளுக்கு உதவி. ஆகையால் எப்படியானாலும் நகமைதான்!" என்று எழுதி யிருக்கிறார்.

இந்தப் பல்வகிக்கு ஆலை முதலாளிகளும் வர்த்தக மந்திரிகளும் வர்த்தக இலாகா உதவியோகஸ்தர்களும் அதுபல்லவி சரணம் பாடுவார்கள்.

ஆனால் உண்மையில் இதன் பயனாக நடக்கப் போகிறது என்ன தெரியுமா?

ஆலை முதலாளிகள் வேண்டுமென்றே கொஞ்ச காலத்துக்கு வேஷ்டி சேலைகளின் உற்பத்தியை அதிகமாகி அவற்றின் விலையையும் குறைத்து விற்பனை செய்தார்கள்.

கைத்தறி வேஷ்டியும் சேலையும் இப்போது விற்கும் அளவுகூட விற்க முடியாமல் செய்து விடுவார்கள்.

ஆலை வேஷ்டி, விலை குறைந்ததுபற்றி விஷய மறிப்பாத ஜனங்கள் சந்தோஷப்படுவார்கள்.

ஆனால் அது அற்ப சந்தோஷமாக முடியும்.

சிறிது காலத்துக்குப் பிறகு, ஆலை முதலாளிகள் வேஷ்டி, சேலைகளின் உற்பத்தியைக் குறைப்பார்கள்.

அவற்றின் விலையையும் தூக்கிக் கொண்டு போவார்கள்.

முன்னால் குறைந்த விலைக்கு விற்பனையும் ஈடாகும்படியாகப் பொது ஜனங்களின் பணத்தைச் சுரண்டிக் கொள்வார்கள்! முதலும் வட்டியும் வட்டிக்கு வட்டியும் சேர்த்து இரக்க மில்லாமல் கறந்து விடுவார்கள்!

இது ஆலை முதலாளிகளின் கைகண்ட முயற்சி. இந்தச் சூழ்ச்சியில் வர்த்தக மந்திரி டி. டி. கே. விழுந்து விட்டது பற்றி வருத்துகிறோம். ஆலை முதலாளிகளின் அநுகாபத்தைக் கோருவது பற்றிப் பரிதாபப்படுகிறோம்.

இந்தியாவுக்குச் சுயராஜ்யம் வேண்டும் என்று போராடிய போதெல்லாம் நமது புராதனக் கைத்தறித் தொழிலை ஆங்கிலேயர் நாசமாக்கியதைத் தான் ஒரு முக்கிய காரணமாகக் கூறி வந்தோம்.

கைத்தறித் தொழிலைப் பாதுகாப்பதற்காகக் காங்கிரஸ் பட்டப் பட்டுக்கும் செய்த முயற்சிக்கும் அளவே இல்லை.

கைத்தறித் தொழிலில் ஏறக்குறைய இருபது லட்சம் குடும்பங்கள் நமது நாட்டில் ஈடுபட்டிருக்கின்றன. ஒரு கோடி ஜனங்கள் அந்தக் குடிசைத் தொழிலை நம்பி உயிர் வாழ்கிறார்கள்.

கைத்தறித் தொழில் இப்போது பெரிய கெடுக்கடியில் அகப்பட்டிருக்கின்றன டிருக்கிறது.

ஒருபது லட்சம் குடும்பங்களும் ஒரு கோடி ஜனங்களும் வாழ்வதாக, சாவதாக என்ற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. செசுவானிக் குடும்பங்கள் பிழைப்பின்றித் தற்கொலை செய்துகொள்ள முயல்வதுபற்றிய பயங்கரமான செய்திகள் வருகின்றன.

பரம்பரையாகக் கைத்தறித் தொழில் செய்து வந்தவர்கள் வேறு தொழில்களை மேற்கொள்ள முடியாது. அப்படி அவர்களுக்கு வேலை கொடுக்கக்கூடிய வேறு தொழிலும் நாட்டில் கிடையாது.

கைத்தறித் தொழிலையும் ஒரு கோடி மக்களையும் காப்பாற்றுவதற்காகச் சேலை வேஷ்டி உற்பத்தியைக் கைத்தறிக்கு என்று ஒதுக்கிவிட வேண்டும் என்ற யோசனை கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த யோசனை அமுலுக்கு வந்தால் கைத்தறித் தொழில் செய்யும் இருபது லட்சம் குடும்பங்கள் — ஒரு கோடி ஜனங்கள் — உழைத்துப் பாடுபட்டு மாணமாக நிலைமை செய்வார்கள்.

ஆலைகள் வேறு எத்தனை எத்தனையோ விதமான துணி வகைகளை உற்பத்தி செய்து பணம் திரட்டிக் குவிக்கலாம்.

உதாரணமாக, சென்னை நகரிலுள்ள பின்னி கம்பெனியாரின் பக்கிங்காம்—கர்னாடிக் ஆலைகளில் வேஷ்டி—சேலை உற்பத்தியை கிடையாது. அனாலும் மிக்க வாய்ப்பாக ஆலைத் தொழில்களை நடத்தி வருகிறார்கள்.

பம்பாய் ஆலை முதலாளிகள் ஏழை கைத்தறி காரர்களிடம் காட்டும் அநுகாபம் அந்த அளவுக் காவது போக வேண்டும்.

அவர்கள் அதற்கு இணங்க மறுத்தாலும், ஒரு சில ஆலை முதலாளிகளின் வாய்ப்புக்காகவும் படிவாதத்துக்காகவும், ஒரு கோடி மக்களின் நன்மையை இந்திய சர்க்கார் புறக்கணிக்கக் கூடாது.

வேஷ்டி—சேலை உற்பத்தியைக் கைத்தறிகளுக்கு ஒதுக்கிய தீர் வேண்டும் என்று காட்டுவதும் பொதுமக்கள் பெருங் கிளர்ச்சி செய்ய வேண்டும்.

பொன்னியின் செல்வன்

சீல்கி

அத்தியாயம் 7.

வாலில்லாக் குரங்கு

மணிமேகலை சிறிது நேரம் யோசனையில் ஆழ்ந்தாள். தான் சற்று முன் கண்ட தோற்றம் வெறும் பிராணதானா? அல்லது கனவில் கண்ட தோற்றமா? கனவாக இருந்தால் தான் தூங்கிக் கொண்டல்லவா இருக்க வேண்டும்? தன்னைத் தானே தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டாள். இல்லை; தான் தூங்கவில்லை. பழலூர் இளைய ராணிக்காக ஆயத்தமாகி யூக்கும் அந்தப்புர அறை அல்லவா இது? பனிங்குக் கண்ணடியில் தன் முகம் இதோ நன்றாகத் தெரிகிறது. அதோ குத்து விளக்கு எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. கண்ணாடிக்கு எதிரே சுவரை உற்றுப் பார்த்தாள். அங்கே ஒரு இரகசிய வாசல் இருப்பது அவளுக்குத் தெரியும். அதை வெளியிலிருந்தும் திறக்கலாம்; உள்ளிருந்தும் திறக்கலாம். மணிமேகலை அந்த இடத்தில் வந்து சுவர் ஓரமாக நின்று காதைச் சுவரோடு ஒட்டி வைத்து உற்றுக் கேட்டாள். அவ்விடத்தில் சுவரோடு சுவராக இருந்த இரகசியக் கதவு மரத்தினால் ஆனதுதான். ஆகையால் உள்ளே வேட்டை மண்டபத்தில் ஏதோ ஓசைப்பட்டது போல் கேட்டது.

மணிமேகலை மெதுவாக இரகசியக் கதவைத் திறந்தாள். வேட்டை மண்டபத்தில் எட்டிப் பார்த்தாள். அந்த மண்டபத்தில் பெரும்பகுதியில் இருள் சூழ்ந்திருந்தது. ஒரு சூலையில் சிறிய அகல் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. திடீரென்று அச்சிறிய விளக்கின் ஒளி மங்

கிற்று. அடுத்த கணம் முன் போல் பிரகாசித்தது. ஏதோ ஓர் உருவம் அவ்விளக்கின் முன்புறமாகக் குறுக்கே சென்றது போலிருந்தது. அக்காரணத்தினால்தான் விளக்கு ஒரு கணம் மறைந்து அடுத்த கணம் பிரகாசித்திருக்க வேண்டும். அப்படி விளக்கை ஒரு கணம் மறைத்த உருவம்—அதன் முகம்—தான் சற்று முன் கண்ணடியில் கண்ட முகம்தானா? அல்லது இதுவும் தன் சித்தக் கோளாறுதானா?

மணிமேகலை எட்டிப் பார்த்தபடியே கையைத் தட்டினாள். “யார் அங்கே?” என்று மெல்லிய குரலில் கேட்டாள். பதிலுக்கு ஒரு கணைப்புக்குரல் கேட்டது. வெளவால் ஒன்று, தான் மேல் கூரையில் தொங்கிய சூடத்திலிருந்து திளம்பி ‘ஜிவ்’ வென்று பறந்து போய், கூரையில் இன்னொரு இடத்தைப் பற்றிக் கொண்டு தொங்கிற்று. மறுபடியும் மிகமிக இலேசான இருமல் சத்தம்.

மணிமேகலை அவ்வாசற்படியில் நின்றபடியே “அடியே! சந்திரமதி!” என்று உரத்த குரலில் கூறினாள்.

“ஏன் அம்மா!” என்ற பதில் வந்தது.

“கை விளக்கு எடுத்துக் கொண்டு உடனே இங்கு வா!” என்றாள் மணிமேகலை.

சற்று நேரத்துக் கெல்லாம் ஒரு பணிப் பெண் கையில் விளக்குடன் வந்தாள்.

“இங்கேதான் நன்றாக விளக்கு எரி கிறதே? எதற்கு அம்மா, விளக்கு?”

“வேட்டை மண்டபத்துக்குள்ளே போய்ப் பார்க்க வேண்டும். ஏதோ ஓசை கேட்டது”

“வெளவால் இறகை அடித்துக் கொண்டிருக்கும். அம்மா! வேறு என்ன இருக்கப் போகிறது?”

“இல்லையடி! சற்று முன் இந்தப் பளிங்குக் கண்ணாடியில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். திடீரென்று என் முகத்துக்குப் பக்கத்தில் இன்னொரு முகம் தெரிந்தது!”

“அங்க முகம் எப்படி இருந்தது? மண்மதன் முகம் போல் இருந்ததா? அச்சு கனன் முகம்போல் இருந்ததா?” என்று கூறிவிட்டுப் பணிப் பெண் சிரித்தாள்.

“என்னடி, சந்திரமதி! பரிசாசமா செய்கிறாய்?”

“இல்லை, அம்மா, இல்லை! நீங்கள் அடிக்கடி கனவில் காண்பதாகச் சொல்வீர்களே? அவர்கான் இப்போது கண்ணாடியில் தோன்றிறாரா?”

“ஆமாமடி, சந்திரமதி! ஆனால் ரொப்ப ரொப்ப நிஜம் போலிருந்தது.”

“எல்லாப் பெண்களுக்கும் இப்படித் தான் ஒரு சமயம் சித்சப் பிரமை பிடிக்கும். உங்களுக்கு இன்னும் இரண்டொரு நாள் காள் அப்படி இருக்கும். நாளைக்குக் காங்கியிலாந்து வரும் இளவரசரைப் பார்த்து விட்டீர்களானால், அந்தப் பழைய முகம் அடியோடு மறந்து போய் விடும்”

“அது இருக்கட்டுமாடி! இப்போது இந்த வேட்டை மண்டபத்துக்குள் போய்ப் பார்க்கலாம், வா!”

“வீண் வேலை, அம்மா! வேட்டை மண்டபத்தில் ஒரே தூசியும் துப்பாக்க இருக்கும். சேலை வீணாப்போய்விடும்.”

“போனால் போகட்டுமாடி!”

“இருமலும் தும்மலும் வரும். நாளைக்கு எல்லோரும் வரும் சமயத்தில்.....”

“சும்மா வாட்டும்! வேட்டை மண்டபத்தை இப்போது சோதித்துப் பார்த்து யாக்கவேண்டும். விளக்கை அசைத்து அணைத்து விடாமல் எடுத்து வா!”

இவ்விதம் கூறிக் கொண்டே மணிமேகலை வேட்டை மண்டபத்துக்குள் பிரவேசித்தாள். தோடியும் விளக்குடன் அவளைத் தொடர்ந்து வந்தாள்.

இவ்வளும் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டே வந்தார்கள். சந்திரமதி கையிலிருந்த திபத்துக்கு மேலாக நோக்கி உயிர் அற்ற மிருகங்களை மட்டும் பார்த்துக் கொண்டே வந்தாள். மணிமேகலையோ சில சமயம் தரையிலும் பார்த்

தாள். தரையில் படிந்திருந்த புழுதியில் அங்குமிங்கும் கால் சுவடுகள் இருந்ததைக் கவனித்துக் கொண்டாள்.

“அம்மா! அதோ!” என்றாள் சந்திரமதி.

“என்னடி இப்படிப் பகறுகிறாய்?”
“அதோ அந்த வாலில்லாக் குரங்கு அசைந்தது போலிருந்தது!”

“உன்னைப் பார்த்து அதன் சந்திரமதி அத்தைத் தெரியப் படுத்திப்பாக்கும்?”

“என்ன, அம்மா, என்னைக் கேலி செய்கிறீர்களே?”

“நான் பிரமை பிடித்து அகிடுறேன் என்று நீ மட்டும் என்னைப் பரிசாசம் செய்ய வில்லையா?”

“ஒரு வேளை உங்கள் கண்ணாடியில் தெரிந்த முகம் அந்தக் குரங்கின் முகம் தானே என்னோ! நாம் வந்த வாசலுக்கு நேரே இருக்கிறது, பாருங்கள்!... குரங்கு மறுபடியும் அசைகிறது!”

“ஓஓ! உன் விளக்கின் நிழலடி! விளக்கின் நிழல் அசையும் போது அப்படிக் குரங்கு அசைவது போலத் தெரிகிறது. வா, போலாம்! இங்கே ஒரு வரையும் காணோம்!”

“அப்படியானால் அந்தக் குரங்கு முகம் தான் கண்ணாடியில் தெரிந்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் அதோ மேலே உட்கார்ந்திருக்கிறதே, அந்த ஆந்தையின் முகமாக இருக்கலாம். அது நம்மைப் பார்த்து எப்படி விழிக்கிறது, பாருங்கள்!”

“என்னை ஏன் சேர்த்துக் கொள்கிறாய்? உன் அழகைப் பார்த்துச் சொக்கிப் போய்த்கான் அந்த ஆந்தை அப்படிக் கண் கொட்டாமல் பார்க்கிறது!”

“பின்னே, தங்களைக் கண்ணாடியில் எட்டிப் பார்த்த முகம் யாருடைய முகமாயிருக்கும்?”

“அடியே! எனக்குத்தான் சித்சப் பிரமை என்று நீ முடிவு கட்டிவிட்டாயே? என் கனவில் அடிக்கடி தோன்றும் முகம் கண்ணாடியிலும் தோன்றியிருக்கலாம். அந்தச் சந்திரமதி முகத்தைப் பார்த்த கண்ணால் இந்தக் குரங்கையும் ஆந்தையையும் பார்க்க வேண்டி வந்ததே என்று எனக்குக் கஷ்டமாயிருக்கிறது. வாடி, போகலாம்! கண்ணாடியில் இன்னொரு தடவை அந்த முகம் தெரியுமா என்று பார்க்கிறேன்!...”

இரண்டு பெண்களும் மறுபடியும் வந்த வழியே புருத்து அந்தப்புர அறைக்குள்ளே போனார்கள்.

வாலில்லாக் குரங்குக்குப் பின்னாலிருந்து வந்தியத்தேவன் வெளியில் வந்தான். இரண்டு மூன்று தடவை தும்பி மூக்கில் புகுந்திருந்த தூசி துப்பைகளைப் போக்கிக் கொண்டான்.

தன்னை அவ்வளவு நன்றாக மறைத்திருந்த வாலில்லாக் குரங்குக்குத் தனது நன்றியைச் செலுத்தினான்.

“ஏ குரங்கே! நீ வாழ்க! அந்தப் பணிப் பெண் என் முகத்தை உன் முகத்தோடு ஒப்பிட்டாள். அப்போது எனக்குக் கோபமாய்த்தான் இருந்தது. வெளியில் வந்து விடலாமா என்று கூட எண்ணினேன். நல்ல வேளையாய்ப் போயிற்று. மனத்தை அடக்கிக் கொண்டேன். நீ மட்டும் இங்கே ஆள் உயரத்துக்கு நின்றிராவிட்டால் என் கதி என்ன ஆகியிருக்கும்? அந்தப் பெண்களிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டிருப்பேன்! குரங்கே! நீ நன்றாயிருக்க வேணும்!”

இப்படிச் சொல்லி முடிக்கும்போதே, அந்தப் பெண்களிடம் அகப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் அப்படி ஒன்றும் விபரீதமாகப் போயிராது என்ற எண்ணம் அவன் மனத்தில் தோன்றியது. அவர்கள் யார் என்பதை முன்னமே ஊகித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவர்கள் பேசிய வார்த்தைகள் யாவும் அவன் காதில் நன்றாய் விழுந்தன. அதிலும் மணிமேகலை உரத்த குரலில் கணீர் என்று பேசினாள். கனவில் கண்ட முகத்தைப் பற்றியும் கண்ணாடியில் பார்த்த முகத்தைப் பற்றியும் அவள் ஏதோ பேசினாளே. அது என்ன? பழைய சம்பவங்கள் அவனுக்கு நினைவு வந்தன. கந்தமாறன் அடிக்கடி இவளிடம் தன்னைப் பற்றிப் பேசியிருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறான். முன் தடவை இந்த மாளிகைக்கு வந்திருந்த போது அவளை அரைகுறையாகப் பார்த்துச் சென்றதும், கந்தமாறன் அவளை வேறு பேசிய இடத்தில் மணம் செய்து கொடுக்கப் போவதாகச் சொன்னதும் ஞாபகத்துக்கு வந்தன. இந்தப் பேதைப் பெண் ஒரு வேளை அவளுடைய மனத்தை மாற்றிக் கொள்ளாமல் இருக்கிறாளா, என்ன.....?

அதைப் பற்றி யோசிப்பதற்கு இப்போது நேரம் இல்லை. வெளியேறும் வழியைப் பார்க்க வேண்டும். யானைத் தந்தப் பிடியுள்ள வழி அந்தப்புரத்துக்குள் போகிறது. ஆகையால் அது தனக்குப் பயன்படாது. தான் வந்த வழியைத் தான் தேடிப் பிடிக்க வேண்டும்.

இரகசிய வழிகளின் கதவுகளை உள்ளேயிருந்து திறப்பதற்கும் வெளியிலிருந்து திறப்பதற்கும் வெவ்வேறு முறைகள் உண்டு என்பது அவனுக்குத் தெரிந்ததே. திறப்பது எப்படி என்று கஷ்டப்பட்டுக் கண்டு பிடிக்கலாம். ஆனால் இரகசிய வழி எங்கே இருக்கிறது என்று தெரிந்தால் அல்லவா திறப்பதற்கு வழிகண்டு பிடிக்கலாம்? சுவரை எவ்வளவு உற்று உற்றுப் பார்த்தாலும் ஒன்றும் தெரியவில்லை. வெளிச்சமும் போதவில்லை. தான் புதுந்த இடத்துக்குப் பக்கத்தில் முதலை ஒன்று கிடந்தது என்பது அவன் நினைவுக்கு வந்தது. அங்கே போய் அருகிலுள்ள சுவர்ப் பகுதியை யெல்லாம் கடவிப் பார்த்தால், ஒரு வேளை வெளியேறும் வழி புலப்படலாம்.

இவ்வாறு நினைத்து முதலைக்கு அருகில் சென்று சுற்றுப் பக்கத்துச் சுவரையெல்லாம் தடவித் தடவிப் பார்த்தான். ஒன்றும் பயன்படவில்லை. நேரமாக ஆகக் கவலை அதிகரித்து வந்தது. இது என்ன தொல்லை? நன்றாக இந்தச் சிறைச் சாலையில் அகப்பட்டுக் கொண்டோமே? கடவுளே! அந்தப்புரத்துக்குள் புதுவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை போலிருக்கிறதே! அப்படி அந்தப் புரத்துக்குள் புகுந்தால் அதில் எத்தனை அபாயங்கள்! ஒரு வேளை மணிமேகலை தன்னிடம் அநுதாபம் காட்டலாம். ஆயினும் அவளிடம் தான் இங்கே இப்படி இரகசியமாக வந்ததற்கு என்ன காரணம் சொல்வது? “உன்னிடம் கொண்ட காதலினால் வந்தேன்!” என்று சொல்லலாமா? அது எவ்வளவு கொடூரமான பொய்யாயிருக்கும்? துணிந்து அத்தகைய பொய்சொன்னாலும் அவள் நம்புவாளா? மணிமேகலை மட்டும் தனியாக இருப்பாள் என்பது என்ன நிச்சயம்? மற்றப் பெண்பிள்ளைகளுக்கிடையில் அகப்பட்டுக் கொண்டால்.....சம்புவரையர் அறிந்தால் கட்டாயம் தன்னைக் கொன்றே போடுவார்!

மறுபடியும் வந்தியத் தேவனுடைய கவனம் ரெரையில் கிடந்த முதலையின்மீது சென்றது. அதன் பேரில் அவனுக்குக் கோபமும் வந்தது. “முதலையே! எதற்காக இப்படிவாயைப் பிளந்தகொண்டே இருக்கிறாய்!” என்று சொல்லிக் கொண்டே அதை ஒங்கி ஒரு உதை உதைத்தான். உதைத்த போது முதலை கொஞ்சம் நகர்ந்தது. அதே சமயத்தில் சுவர் ஓரமாகத் தரையில் ஒரு சிறிய பிளவு தெரிந்தது!

“ஆகா! நீதானு வழியை அடைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? முட்டான் முதலாயே! முன்னாலேயே சொல்வதற்கு என்ன?” என்று சொல்லிக் கொண்டே

வந்தியத்தேவன் குனிந்து முதலையைப் பிடித்து நகர்த்தினான். முதலை நகர நகரச் சுவர் ஓரத்தில் துவாரம் பெரிதாகி வந்தது. கீழே படிகளும் தெரிந்தன.

அத்தியாயம் 8

இருட்டில் இரு கரங்கள்!

கூடம்பூர் அரண்மனையில் இரகசிய வழிகளின் வாசல்கள் எவ்வளவு சாமர்த்தியமாக அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன என்பதை எண்ணி வந்தியத்தேவன் வியந்தான். அரை குறையாக அவற்றைக் குறித்து அறிந்தவன் அவசரமாக இறங்குவோ ஏறவோ முயற்சித்தால் அபாயம் நேரலாம். பாதிப் படிகளில் இறங்கும் போது முதலை நகர்ந்து விட்டால் சுவர் இருக்கில் அகப்பட்டுக் கொண்டு திண்டாட வேண்டியதாகும்.

முதலை அசையாமல் நிற்கிறதா என்று சிதானித்துப் பார்த்து விட்டு, வந்தியத்தேவன் துவாரத்தண்டை வந்து கீழே கால் வைக்கப் போனான். ஆ! அது என்ன? பில வழியில் காலடிச் சத்தம் கேட்கிறதே! வருகிறது யார்! ஒருவேளை ஆழ்வார்க்கடியானு யிருக்குமோ? தன்னைத் தேடி வருகிறானா? அவன் இங்கு வந்து சேராமல் தடுத்து விடுவதே நல்லது. இல்லை, இல்லை! வருகிறவன் ஒருவன் இல்லை. ஐந்தாறு பேர் வருவது போல் காலடிச் சத்தம் கேட்கிறது. அப்படியானால், இடும்பன் காரியும் அவனுடைய கூட்டாளிகளும் யிருக்கலாம். வந்தியத்தேவன் ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்து சென்று மறுபடியும் வாலில்லாக் குரங்கின் பின்னால் மறைந்து கொண்டான். ஆகா! இரகசிய வழியைத் திறந்து வைத்து விட்டு வந்து விட்டோமோ? அதனால் ஏதேனும் சந்தேகம் ஏற்படுமோ? இல்லை, இல்லை! நாம் வரும் போது அந்த வழி திறந்து தானிருந்தது. நாம் மேற்படியில் ஏறியபிறகுதான் வழி மூடிக் கொண்டது! ஆகையால் திறந்திருப்பதே நல்லதாய்ப் போயிற்று. அதோ, துவாரத்தின் வழியாகத் தலை ஒன்று தெரிகிறது. இடும்பன் காரியின் தலைதான்! இதோ மேற்படியில் ஒரு காலை வைத்து நின்று சுற்று முற்றும் அவன் பார்த்திருன். ஒரு கால் மட்டும் கீழே இருக்கிறது. துவாரம் தானாக மூடிக் கொண்டாமல் இருக்கும் பொருட்டு அப்படி அவன் ஒரு காலைக் கீழ்ப்படியில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் போலும்!

அடேடே! இந்தப் பக்கத்தில் என்ன வெளிச்சம்! சுவரில் யானை முகம் இருந்த இடத்தை விட்டுப் பெயர்கிறதே! அந்தப் புர வழி புலப்படுகிறதே! அந்த வாசல் வழியாக வருகிறது யார்? அதோ மணி மேகலை யல்லவா தானே கையில் விளக்கு ஏந்திக் கொண்டு வருகிறான்?

இடும்பன்காரி ஒரே பாய்ச்சலில் மேலேறி வருகிறான். அவன் வந்த வழி மூடிக் கொள்கிறது. இடும்பன்காரி தன் தலைப்பாகைத் துணியை எடுத்துக் கொண்டு அருகிலே யிருந்த புலியின் மேலுள்ள தூசை அவசரமாகத் தட்டத் தொடங்குகிறான்! இந்த நாடகத்தின் முடிவுதான் என்ன?

மணிமேகலை கை விளக்கைத் தூக்கிப் பிடித்து நாலுபுறமும் பார்த்தான். இடும்பன்காரியின் மீது அவன் பார்வை விழுந்ததும் அவனை அதிசயத்துடன் நோக்கினான்.

இடும்பன்காரி தூசு தட்டுவதை நிறுத்தி விட்டுப் பதிலுக்கு மணிமேகலையை வியப்புடன் பார்த்தான்.

“தாயே! இது என்ன? இந்த வேளையில் இங்கு எதற்காக வந்தது?” என்றான்.

“இடும்பா! நீதானா? என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?” என்று மணிமேகலை வினாவினாள்.

“அம்மா! நாளை வருகிற விருந்தாளிகளை இந்த வேட்டை மண்டபத்துக்கு அழைத்து வந்து காட்ட வேண்டியிருக்குமல்லவா? அதற்காகச் சத்தம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். சின்ன எஜமான் காஞ்சிக்குப் போகும்போது அவ்விதம் கட்டளை யீட்டுச் சென்றார்கள்.”

“ஆம், இடும்பா! இந்த அரண்மனையிலேயே சின்ன எஜமானுக்கு உன்னிடமும் என்னிடமுந்தான் நம்பிக்கை. பழுவூர் ரானியம்மாள் தங்கப் போகிற அறையில் ஏற்பாடு சரியா யிருக்கிறதா என்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது இங்கே என்னமோ சத்தம் கேட்டது. நியாகத்தான் இருக்கும் என்று நினைத்தேன். வேறு யாருக்கு

இந்த அரண்மனையின் இரகசிய வழிகள் தெரியும்? எத்தனை வேலாக நீ இங்கே வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?"

"ஒரு நாழிகைக்கு மேலே இருக்கும், தாயே! இன்னும் ஒரு நாழிகை வேலை இருக்கிறது. தாங்கள் தவிரயாகவா இங்கே வந்தீர்கள்? அந்த வாயாடிப் பெண் சந்திரமதி எங்கே?"

"ஏதோ சத்தம் கேட்கிறது என்று நான் அவளைப் போய்த் தந்தையை அழைத்து வரச் சொன்னேன். நீதானே இங்கு இருக்கிறாய்? நான் போய் அவளைத் தடுத்து நிறுத்தி விடுகிறேன்."

இவ்விதம் சொல்லிக்கொண்டே மணி மேகலை விளக்கைத் தூக்கிப் பிடித்து இடுப்பன்காரியின் முகமாறுதலைக் கவனித்தாள். அடுத்தாற்போல், வாலில் லாக் குரங்கை நோக்கினாள். முன்னே

தடவை அசைந்ததுபோல் அது அசைந்ததையும் பார்த்துக் கொண்டாள்.

"ஆம், தாயே! எஜமானுக்கு இன்று எவ்வளவோ அலுவல். தாங்கள் போய் அவரைக் கூப்பிட வேண்டாம் என்று சொல்லி விட்டு நிற்கிறாயாகப் படுத்துக் கொள்ளுங்கள். எல்லா வேலைகளையும் நானே பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்றான் இடுப்பன்காரி.

மணி மேகலை மறுபடியும் வந்த வழியே உள்ளே போனாள். இரகசியக் கதவு மூடிக் கொண்டது.

இடுப்பன்காரி யானை முகத்தினருகில் சென்று சற்று நேரம் சுவரண்டை காது கொடுத்து உற்றுக் கேட்டாள். அடுத்த அறையில் சத்தம் ஒன்றும் இல்லை என்று நிச்சயம் அடைந்த பிறகு திரும்பி வந்தாள். பிலத் துவாரத்தைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு இடுப்பு வரை கீழே படிசளில் இறங்கி நின்று கொண்டாள்.

பிலத்துவாரத்தின் உட்புற மிருந்து ஆந்தையன் குரல் கேட்டது. பதிலுக்கு இடுப்பன்காரி ஆந்தைக் குரல் ஒன்று கொடுத்தாள்.

பில வழியில் ஆட்கள் நடந்து வரும் சத்தம் கேட்டது.

பின்னர் காரியங்கள் வெகு துரிதமாக நடைபெற்றன.

வெளவால் ஒன்று சடசடவென்று சிறகை அடித்துக் கொண்டு பறந்தது.

இடுப்டன்காரி அரைப் பார்த்தாள்.

பன்னூலிருந்து அவன் பேரில் வாலில் லாக் குரங்கு தடால் என்று விழுந்தது.

அது நிறுன்று விழுந்த வேகத்தினால் இடுப்டன்காரியின் முழங்கால்கள் படிந்து அவன் தடுபாறினான். அரணல் தின்னும் இரண்டு படிசளின் அவன் கீழே இறங்க வேண்டியதாயிற்று.

தன்பேரில் விழுந்தது தின்னென்று முறையில் இடுப்டன்காரிக்குத் தெரியாமையால் அவன் உளறி அடித்துக் கொண்டு சைசனை விடு உதறினான்.

பிறகு, உயிரற்ற வாலில்லாக் குரங்கு எப்படியோ தவறித் தன்பேரில் விழுந்திருக்கிறது என்று தெரிந்தது. பதைததைத் தைரியப்படுத்திக் கொண்டு அதைத் தூக்கி நிறுத்தப் பார்த்தாள்.

இதற்குள் உயிருள்ள மனிதனுடைய கரங்கள் போன்ற இரண்டு கரங்கள் மேலே யிருந்து துவாரத்துக்குள் வந்து அவளை இன்னும் கீழே தள்ளி அழுக்கியது.

இடுப்டன்காரியினால் அதை நப்பவே முடியவில்லை. ஒரு கணம் அவளைப் பெரும்பிதி பிடித்துக் கொண்டது.

மறுபடியும் மேலும் கீழும் பார்த்தான். வாலில்லாக் குரங்கு தலை கீழாகத் துவார வழியில் இறங்கி யிருப்பதையும், அதன் பாதி உடம்பு வரையில் கீழ் வந்த பிறகு துவாரக் கதவு நெடுங்கி வந்திருப்பதையும் கவனித்தான்.

இரண்டு மனிதக் கரங்களாகத் தோன்றியவை தன்னுடைய மனப் பிராந்தியாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று நிச்சயம் செய்து கொண்டான்.

இதற்குள் பிலத்துவாரத்தில் வந்தவர்கள் நெடுங்கி வந்து விட்டார்கள். மூன்றாம் வந்த ரவிதானன். "அப்பனே! என்ன இது? எதற்காக இப்படி உளறி அடித்துக் கொண்டு அலறினாய்? அபாயம் ஏதேனும் உண்டா? நாங்கள் திரும்பிப் போகவா?" என்று கேட்டான்.

"வேண்டாம், வேண்டாம்! அபாயம் ஒன்றுமில்லை. பிலத் துவாரக் கதவைத் திறக்கும் போது, இந்த ராட்சசக் குரங்கு எப்படியோ இடம் பெயர்ந்து என் தலையில் விழுந்து விட்டது! ஒரு கணம் நானும் பீதி அடைந்துவிட்டேன். இப்போது இந்தக் குரங்கு மேலேயும் போகாமல் கீழேயும் வராமல் வழியை அடைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. கொஞ்சம் பொறுங்கள்; இந்தக் குரங்கை அகற்றி வழியைச் சரிப்படுத்தி விடுகிறேன்" என்று இடும்பன்காரி.

திருமாரி விழுந்த இடும்பன் காரியை மேலே யிருந்து அழக்கித் தள்ளிய கரங்கள் யானுடைய கரங்கள் என்பதை யேயர்கள் ஊகித்திரப்பார்கள். வந்தியத் தேவனுடைய அதிர்ஷ்டம் இச் சந்தர்ப்பத்திலும் அவன் பக்கம் இருந்தது. சரியான சமயத்தில் அவனுக்குச் சரியான யுக்தி தோன்றியது. இடும்பன்காரி பிலத் துவாரத்தின் படி களில் நின்றபடி வெளவாலைப் பார்த்த தருணத்தில் அவன் தலை மீது வாலில்லாக் குரங்கைத் தள்ளினான். பிறகு அவன் தன்னுடைய முகத்தைப் பார்க்க முடியாதபடி நின்று கொண்டு கைகளினால் அவனைப் பிடித்துக் கீழே அழக்கினான். அதன் பின்னர் வாலில்லாக் குரங்கையும் தலை கீழாகத் துவாரத்தினுள் தள்ளினான். கடைசியாக, முதலையையும் நகர்த்தி விட்டான்.

இவ்வளவையும் சில கண நேரத்தில் செய்து முடித்து விட்டு வந்தியத்தேவன் யானை முகத்தண்டை ஓடினான். யானைத் தந்தங்களைப் பிடித்துத் தன் பலங்கொண்டமட்டும் அழகுத்தித் திருப்பினான். கவரில் வழி உண்டாயிற்று. ஆனால் மணி மேகலை உள்ளிருந்து வந்தது

போன்ற விசாலமான வழி அலைய. உடடவடிவமான குறுகலான வழி. அது கரவுக்குள் கதவா யிருக்கலாம். முழுக் கதவையும் திறப்பது எப்படி என்று யோசிக்க அது சமயம் அல்ல. அதற்குள் சதிகாரக் கூட்டம் வேட்டை மண்டபத்தக்குள் புருந்து விடலாம். பிறகு தான் தப்புவது தூர்லமமாகி விடும்.

ஆகவே, திறந்த வழி குறுகலான வழியாக இருந்தாலும் அதற்குள் புருந்து விட வேண்டியதுதான்.

திருமாரித்தப்படியே காரியத்தில் நிறைவேற்றத் துணிந்து அந்த வட்ட வடிவமான துவாரத்தில் வந்தியத்தேவன் புருந்தான். அவனுடைய தலையும் கைகளும் பாதி உடம்பும் உள்ளே வந்து விட்டன. மிச்சம் பாதி உடம்பு உள்ளே புருவது பிரயாசையா யிருந்தது. கைகளினால் தாவிப் பிடித்துக் கொள்ள ஒன்றும் அகப்பட வில்லை. இச்சாவயத்தில் உள்ளே யிருந்த தீபம் அணைந்து இரள் குழிந்தது. வந்தியத்தேவன் அபாயம் கேட்கும் குரவில் "சந்திரமதி! சந்திரமதி! என்னைக் காப்பாற்று!" என்று.

கலகலவென்று சிரிக்கும் பெண்ணின் குரல் கேட்டது.

“சந்திரமதி! நீ இங்கே இருந்து கொண்டதானு வேடிக்கை பார்க்கிறாய்? இது நன்றியிருக்கிறதா?”

அதற்குப்பதிலாக, மறுபடியும் சிரிப்பு. அதைத் தொடர்ந்து “நீ இப்படி அந்தப் புரத்தில் திருட்டுத்தனமாக நுழைவது மட்டும் நன்றியிருக்கிறதா?” என்று ஒரு பெண்ணின் குரல் கேட்டது.

அது மணிமேகலையின் குரல் என்று வந்தியத்தேவன் தெரிந்து கொண்டான்.

ஆயினும் வேண்டுமென்றே “சந்திரமதி! நீ வரச்சொன்ன தினல்தானே வந்தேன்! பின்னால் ஆட்கள் வருகிறார்கள். சிக்கிரம் என்னை எடுத்து விடு. இல்லாவிட்டால் விபரீதம் வரும்!” என்றான்.

“சந்திரமதி இவ்வளவு கெட்டிக்காரியா? இருக்கட்டும்; உனக்கும் அவளுக்கும் சேர்த்துப் புத்தி கற்பிக்கிறேன்!”

“ஓஹோ! தாங்கள் இளவரசி மணிமேகலையா? அம்மணி! இந்த ஒரு தடவை மட்டும் என்னை மன்னித்துக் காப்பாற்றி விடுங்கள்! இனிமேல் இம்மாதிரி தப்புக் காரியம் செய்ய மாட்டேன்! உங்களுக்குக் கோடி புண்ணியம் உண்டு!” என்று கெஞ்சினான் வந்தியத்தேவன்.

இருளில் இரு மெல்லிய கரங்கள் வந்தியத் தேவனுடைய தோள்களைப் பிடித்துத் தாங்கி மெள்ள மெள்ளக் கீழே தரையில் இறக்கி விட்டன. கவரில் தோன்றிய துவாரம் மூடிக் கொண்டது.

“இளவரசி! உங்களுக்கு அனந்தகோடி வந்தனம்!” என்றான்.

அட்டைப்பட விளக்கம்

உயி காதலின் ஒருவரோ டொருவரை யுலகில் பிரிவே னும்தயர் உருவுகொன் டான பிணியான்.

— கம்பர்.

சூழிற் இலக்கியங்களில் நல்ல பரிச்சயம் உள்ளவர்கள், அந்தக் காலத்தில் நிறைசர்கள் போர்க்களங்களுக்குச் சென்று வீரப் போர் புரிந்து தங்கள் வீரத்தையும் தீர்த்தையும் நிலநாட்டினார்கள் என்பதை அறிவார்கள்.

அந்தச் நிறைசர்கள் போர்க்களத்துக்குப் போகும்போது, வீர வாகை மாலை குடி வரும்படி அவர்களுடைய காதலினர் வாய் யணுப்பினார்கள் என்பதையும் அறிவார்கள்.

அப்படித் தன் காதலனைப் போர்க்களத்துக்கு வாய் யணுப்பிய ஒரு காதலினர் இந்த இடம் அட்டைப்படத்தில் காட்சி யளிக்கிறான். தன் காதலன் செரு முகத்துக்குச் சென்ற நில நாட்கள் வரை அவனுடைய வீரப் போர்க் காட்சிகளைக் கற்பனை செய்து பார்த்து மகிழ்ந்தான். பின்னர், யானைகள் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதிச் சண்டையிடும் காட்சிகளை வண்ண ஓவியங்களாக அந்தப்புரசர் கவர்சனில் எழுதச் செய்து மகிழ்ந்தான். அத்துடன் மிளிர்க்கக் கூடாதா! அந்த ஓயிபரை, தன் காதலனின் சிக்கிரம் ஒன்று வரைந்து தரச் சொல்லிக் கேட்டுக் கொண்டான்! அந்த ஓயியரும் அவன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றினார். ஆனால்.....அந்தீகா! அந்தச் சித்திரத்தைக் கண்டு, அவன் மகிழ்ச்சியடைவதற்குப் பதில் ஏன் இப்படித் தயர் உருகினார்!

காரணம், அந்தச் சித்திரத்தைப் பார்த்தவுடன் அவன் பிரிவாற்றுகைத் துயர்தான் அதிகமாகியது! அவனைப் பிரிந்து எத்தனை நாட்கள், இல்லை—எத்தனை மாதங்கள் ஆகிவிட்டன!

சந்தோஷமுற வேண்டும் என்று ஆரம்பித்த காரியம் கடைசியில் அவளுக்கு வருத்தத்தை அளிக்கும் காரியமாகி விட்டதைப் பார்க்கும்போது, மனம் என்பது எத்தகைய விசித்திரமான வஸ்து என்பதும் புலனாகிறதல்லவா?

“கொஞ்சம் பொறு! நான் உன்னை என்ன செய்யப் போகிறேன் என்று தெரிந்து கொண்டு வந்தனம் செலுத்து!”

“தாங்கள் என்னை என்ன செய்தாலும் சரிதான்! கொலைகாரர்களிடமிருந்து என்னைத் தப்புவித்தீர்களே, அதுவே போதும்! அந்த அரக்கர் கைகளினால் சாவதைக் காட்டிலும் நங்களுடைய மணிக் கரத்தினால் சாகும்படி நோந்தால் அது என்னுடைய பாக்சிய்தான்!”

“அட்டை அப்பா! பெரிய வீராதி வீரனாயிருக்கிறாயே? அப்படி உன்னைத் தேடிவரும் கொலை காரர்கள் யார்? கொஞ்சம் பொறு! முதலில் விளக்கு ஏற்றி உன் முகம் எப்படி யிருக்கிறது என்று பார்க்கிறேன்.”

“அம்மணி! என் முகத்தை மறுபடியும் பார்க்க வேண்டுமா? தாங்கள் கண்ணாடியில் பார்த்துக் கொண்டபோது பின்னால் நின்று பார்த்த குரங்கு முகத்தான் என் முகம்! சந்திரமதிதான் வர்ணித்தாளே!” என்றான் வந்தியத்தேவன்.

இருட்டில் சிரிப்பின் ஒலியும் கைவளைகள் குலுங்கும் ஓசையும் கேட்டன. வந்தியத்தேவன் அந்த அறைக்குள் தலையை நீட்டியபோது அந்த அறையில் எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்கை மணிமேகலை மூடிவிட்டாள். அதனால் இருட்டாயிற்று. இப்போது அதன் மூடியை அகற்றியதும் தீபம் சுடர் விட்டு ஒளிர்ந்தது. அதன் ஒளியில் வந்தியத் தேவனுடைய முகத்தைப் பார்த்த வண்ணம் மணிமேகலை மெய் மறந்து சின்றுள்.

பக்கத்து வேட்டை மண்டபத்திற்குள் தடதட வென்று பலர் பிரவேசிக்கும் சத்தம் அச்சமயம் கேட்டது.

Advertisers... get the TRUTH about the media you use !

As an advertiser, it is vital for you to know exactly how many readers you get for each rupee spent on advertising.

More than 125 leading publications are now members of the Audit Bureau of Circulations — enough to conduct a full-scale, 13 language national advertising campaign in India, Pakistan and Ceylon. Their circulation figures are subject to re-check at any time by ABC appointed auditors, and are passed on as half-yearly confidential certificates to ABC members.

If you want to know the truth about your advertising media write today for full details of ABC membership!

AUDIT BUREAU OF CIRCULATIONS LTD.

Mubarak Manzil, Apollo Street
Fort, Bombay

The following advertisers and advertising agencies are already members of the ABC:—

ADVERTISERS:

Allied photographics Ltd., E. M.
Allcock & Mohatta Ltd. Aspro Ltd.
England, Atlantis (East) Ltd.
Balmer Lawrie & Co. Ltd. Bombay
Mutual Life Assurance Society Ltd.
Boots Pure Drug Co. (India) Ltd.
Burmah - Shell Oil Storage & Distributing Company of India Ltd.
Caltex (India) Ltd. Central Tea Board. Corn Products Co. (India) Ltd. Dunlop Rubber Co. (India) Ltd. Glaxo Laboratories (India) Ltd. Godrej & Boyce Mfg. Co. Ltd. Imperial Chemical Industries (India) Ltd. Imperial Tobacco Co. of India Ltd. India Tyre & Rubber

Co. (India) Ltd. Lever Brothers (India) Ltd. Lipton Ltd. Mullar & Phipps (India) Ltd. National Carbon Co. (India) Ltd. Parle Products Manufacturing Co. Ltd. Punjabi Chandu Halwai Karachiwala. Shalimar Paint, Colour & Varnish Co. Ltd. Tata Oil Mills Co. Ltd. Volkart Brothers.

ADVERTISING AGENCIES:

Advertising & Sales Promotion Co. Everest Advertising Ltd. Grant Advertising Inc. Greens' Advertising Service Agents. D. J. Keymer & Co., Ltd. Lintas Ltd. National Advertising Service Ltd. Press Syndicate Ltd. Shilpi Ltd. Sista's Ltd. F. D. Stewart Ltd. L. A. Strongach & Co. (India) Ltd. J. Walter Thompson Company (Eastern) Ltd.

Inserted by the "KALKI" Madras

THE TAMIL WEEKLY PUBLICATION WITH ABC CERTIFIED CIRCULATION

முகூர்த்த நாள்

சகுந்தலா ராமானுஜம்

“மிட்டாய்!.....மிட்டாய்!.....”

“ஏ, மிட்டாய்! இங்கே வா.”

வாசல் படியில் சின்றுகொண்டு கையசைத்தாள் ஒரு சிறுமி. அவள் கட்டியிருந்த பட்டுப் பாவாடை காலை வெயிலில் தகதகத்தது.

“மிட்டாய்.....மிட்டாய்”

“ஏய் மிட்டாய்! இங்கேவா” என்று அந்தச் சிறுமி மறுமுறை கூப்பிட்டாள்.

அருகில் வந்த மிட்டாய்க்காரன் ஆவலோடு நீட்டிய அந்தச் சின்னஞ்சிறு கையில் அரையணு மிட்டாய் ஒன்றை எடுத்துக் கொடுத்தான். சிறுமி உடனே அதைச் சுவைக்க ஆரம்பித்தாள்.

‘காசு வாங்கிவாங்கமா, போ’ என்று சொல்லிவிட்டு “மிட்டாய்.....மிட்டாய்” என்று கத்தியபடி தெருவின் கீழ்க் கோடியில் தன் பார்வையைச் செலுத்தினான் அந்த மிட்டாய்க்காரன். அங்கே சிறையைக் குழந்தைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. அவன் காசக்காத் திரும்பிப் பார்த்தபோது மிட்டாய் தின்ற சிறுமி கைகளைத் துடைத்துக் கொண்டு தெருவில் இறங்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள். மிட்டாய்க்காரன் பின் தொடரத் தெருவில் நடந்த சிறுமி ஐந்தாறு வீடு தாண்டி ஒரு சிறு வீட்டுக்குள் புகுத்தான். தெருவிலேயே சின்ற மிட்டாய்க்காரனின் காதுகளில் வீட்டுக்குள் நடந்த சமயாஷ்டனை தெளிவாகக் கேட்டது.

“அக்கா, காசு கொடு அக்கா!”

“காசு, ஏதும காசு!...போ...போ”

“மிட்டாய்...ய்!”

“மிட்டாயா, எங்கே?”

“தின்றவிட்டேன்!”

“காசு வாங்காமே யாராடி கொடுத்தா?”

சிறுமி தெருப்பக்கம் கையை நீட்டினாள்.

சிறுமியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அந்தப் பெண் வாசலுக்கு வந்தாள்.

“ஏனய்யா, காசு வாங்காமல்.....” என்று ஆங்காரத்துடன் இரைந்து கொண்டே வாசலுக்கு வந்த அவன், மிட்டாய்க்காரனைக் கண்டதும் ஏனோ டக்கென்று வாயடைத்துப் பின்னுக் கிழுத்துக் கொண்டான். அவன் முகம் குப்பென்று சிவந்தது. மின் சத்தியால் தாக்குண்டவன் போல மலைத்து சின்ற மிட்டாய்க்காரன், சிறிது நேரம் அப்படியே சின்றுவிட்டுப் பேசாமல் நகர்ந்தான். ஏதோ ஒரு பெரும் சமைமையைத் தூக்கிக் கொண்டு நடப்பவன் போல அவன் நடை தள்ளாடியது. ஆயிரம் தடவை சொல்லிப் பழகிப்போன அந்த ‘மிட்டாய்’ என்ற வார்த்தை அவன் வாயிலிருந்து வர மறுத்தது. சிறுமி வாங்கிய மிட்

டாய்க்கு அரையணு கொடுக்காததைப் பற்றி அவன் சிந்திக்கவில்லை. மிட்டாய்க்காரனை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் காத்து சின்ற குழந்தைகளின் உருவம் அவன் கண்களுக்குத் தோன்றவில்லை. “ஏ மிட்டாய்! மிட்டாய்” என்று இடைவீடாமல் கத்தியபடி பின்னால் ஓடிவந்த சிறுவர்களின் சத்தம் அவன் செவிகளில் விழவில்லை. ஏதோ இனம் தெரியாத ஒரு உணர்ச்சி வாசப்பட்டவனுப் மெல்லத்தன் வீடு நோக்கிச் சென்றான்.

வாயடைத்து சின்ற வாசத்தியும், (அவன் தான் அந்தச் சிறுமியின் அக்கா) துடி துடிக்கும் தன் மார்பின்மீது ஒரு கையை வைத்து அமுக்கிக் கொண்டு ஒரு பெருமூச்சு விட்டான். ஏதோ ஒன்றை இழந்து விட்டதைப் போன்ற உணர்ச்சி அவன் உள்ளத்திலே ஏற்பட்டது. அவன் தங்கை பட்டுவினால், என்றைக்குமே அவளுக்குத் தொல்லைதான். பட்டு சாமான்ய மாசுவன் அல்ல. அந்தத் தெருவுக்கு எந்தத் தின் பண்டம் வந்தாலும் சரி, விளையாட்டுச் சாமான்கள் வந்தாலும் சரி, நான்காம் வீட்டு வாசலில் சின்று அதை வாங்கிவிடுவான். யாரோ ஒரு சிமான், இறந்துபோன தன் குழந்தையின் கிளைவு நாளன்று பரிசாகக் கொடுத்த பட்டுச் சட்டையும் பாவாடையும் அவளுடைய மதிப்பை உயர்த்தின. போதாததற்குச் சதா உள் தாளிட்டுச் சாத்திக் கிடக்கும் அந்த வீட்டு வாசலை அவன் அனுசலமான வியாபார வந்தலமாக அமைத்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த இடத்தில் அவனைக் கண்ட வியாபாரிகள், தின் பண்டமோ, விளையாட்டுச் சாமானோ முதலில் காசு கேட்காமல் கொடுத்து விடுவார்கள். தின் பண்டமானால் தின்று தீர்த்துவிட்டுத் தான் தன் அக்காவிடம் காசு கேட்க வருவாள். காசுக்குப் பதில் இரண்டு பூசை கிடைக்கும். வியாபாரிகளுக்குத் நல்ல வசவு கிடைக்கும். விளையாட்டுச் சாமான்களானால் அதைப் பிடுங்கிக் கொடுத்து வியாபாரிகையைக் கண்டித்து அணுப்பிவிடுவான். எவ்வளவோ அடி வாங்கியும், அவள் தங்கை பட்டு அடங்குபவளாக இல்லை. ஆகவே வாசத்தி வியாபாரிகளுடன் சண்டை போட்டு வம்புக்காரி என்று பெயர் வாங்கி விட்டான்.

ஆனால் அன்று அந்த மிட்டாய்க்காரனின் சாந்தமான தோற்றமும், எடுப்பான மூக்கும், கம்பீரமான பார்வையும் ஏனோ வம்புக்காரியான அவளையும் வாயடைக்கும்படி செய்து விட்டதோ டல்லாமல், அவன் உள்ளத்திலே அப்படியே பறிந்து விட்டன. அவனைத் திரும்பவும் ஒரு முறை பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை அவளுக்கு உண்டாயிற்று. அன்று இரவு முழுதும் சிந்தனைச் சமுலிலே சிக்கித் தவித்தபடி தூக்கம் கொள்ளாமல் புரண்டு

கொண்டிருந்து விடியற்காலம் மெல்லக் கண்ணயர்ந்தவள் நன்றாகத் தூங்கிவிட்டாள்.

“மிட்டாய்...” என்ற சத்தம் தெருவின் கீழ்க்கோடியில் இருந்து காற்றிலே தவழ்ந்து வந்து அவள் செவிகளில் புகுந்தது. தட்டி எழுப்பப்பட்டவள் போல் கண்களிலிருந்தாள். அவள் காதுகளையே அவளால் நம்ப முடியவில்லை. ஒரு முறை அந்தத் தெருப் பக்கம் வந்த மிட்டாய்க்காரன் எவனுந்தான் மறுமுறை அப் பக்கம் வந்ததில்லையே!

“மிட்டாய்” ஆம். அதே குரல்தான். குரல் ஒற்றுமை தெரியாத அவள் தங்கை பட்டு, சட்டையைத் தட்டிப் போட்டுக் கொண்டு, மெல்ல வாசல் பக்கம் நழுவிதைக் கூடக் கவனியாதவள் போல மெல்லக் கண்களை மூடிக்கொண்டாள், வாசந்தி.

“மிட்டாய், மிட்டாய்!”

சத்தம் வர வரப் பெரிதாகிச் சமீபத்தில் கேட்டது. சிறுமி பட்டு வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு எழுந்து ஓடி வாசல் பக்கம் தலையை நீட்டினாள்.

“மிட்டாய்” என்று கத்தியபடி அவள் வீட்டு வாசலுக்கு நேரே வந்து நின்ற அவனுடைய மிரளும் கண்கள், அவளுடைய மருளும் கண்களைச் சந்தித்தன, ஒரு வினாடி. மறு வினாடி “மிட்டாய்!” என்று தழுதழுத்த குரலில் சொல்லிக் கொண்டே மெல்ல நகர்ந்தாள். அவனுடைய சத்தம் ஓயும் அலையைப் போல மெல்ல மெல்லக் குறைந்து மறைந்தது. ஆனால் அவள் உள்ளத்திலே ஒரு பெரிய அலை எழும்பியது. காசின்றி மிட்டாய் கிடைத்த குதூகலத்துடன் வீட்டுக்குள் துழைந்த பட்டுவை நன்றியுடன் பார்த்து ஒரு பெருமூச்செறிந்தாள் வாசந்தி.

மிட்டாய்க்காரன் மறுகாலும் வந்தான், அடுத்த நாளும் வந்தான். சரியாக மணி காட்டும் கடிக்காரத்தைப் போல நான் தவறாமல் குறித்த நேரத்துக்கு அந்தத் தெருவுக்கு வருவான். ஊர் பேர் தெரியாத அந்தப் பெண்ணுடன் கண்களால் பேசுவான். தன் அன்புக் காணிக்கையாகச் சிறுமி பட்டுவின் மூலம் ஒரு மிட்டாயை அனுப்புவான். வாசந்தி அதைத் தன் தங்கையிடமிருந்து ஆவலோடு பிடுங்கி வாயில் போட்டுக் கொள்ளுவான். அதைச் சுவைத்தி விழுங்கும்போதே அவளுடைய மார்பு ஒரு முறை விம்மித் தணியும். இப்படி மாதங்கள் மூன்று ஓடினதே தெரியவில்லை!

அன்று தை மாதப் பிறப்பு நாள். விடியற்காலம் முதலே, பக்கத்துத் தெருவில் மேள வாத்தியம் முழங்கிக் கொண்டிருந்தது. படுக்கையில் புரண்டு கொண்டிருந்த வாசந்தியின் தாயார் லக்ஷ்மி மெல்லக் கண் விழித்த போது வாசந்தி குளித்து விட்டுத் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தாள். லக்ஷ்மியின் மனத்திலே சிந்தனை ஓடியது.

ஊரெல்லாம் கல்யாணம் நடக்கிறது. தன் மகள் வாசந்திக்குக் கல்யாணம் செய்ய வேண்டுமென்று அவளுந்தான் நாலு வருஷங்களாகப் படாதபாடு படுகிறான். பச்சைக் கிளியைப் போன்ற அவளுடைய மகளைக் கட்டிக் கொள்ள எத்தனையோ பேர்கள் முன் வந்தனர். ஆனால் வாசந்தி ஒருவரையும் விரும்பவில்லை. அவள் மறுப்புக் கூறாத மாப்பிள்ளை ஒருவன் கிடைத்தான். ஆனால் அவன் எதிர்பார்த்த அளவு சீர் வரிசைகள் செய்ய வசதியில்லாமல், அதுவும் தட்டிப் போய் விட்டது. பாவம், வாசந்தியின் தாயார் என்ன செய்வான்? லக்ஷ்மி என்ற பெயருக்கேற்ப நல்ல செல்வாக்கான குடும்பத்தில்தான் பிறந்தான். அவளுக்கு வாய்க்க கணவனும் பெரிய கப்பல் வியாபாரியாக இருந்தான். ரங்குனிலே வசித்து வந்த அவர்கள் குடும்பம் எவ்வளவோ அமைதியாகவும் சந்தோஷமாகவும் நடைபெற்றது. உலகத்திற்கே யமனாக வந்த ஐப்பான் புத்தம் அவர்களது வாழ்க்கையிலும் ஒரு குருவளியாக அமைந்தது. குண்டு வீச்சுக் குள்ளாடி ரங்குன் நகரத்தின் மாபெரும் கட்டிடங்கள் தரை மட்டம் ஆகிய போது பெரும்பாலான மக்கள், அவரவர் கையிலிருந்த பொருளை எடுத்துக் கொண்டு, கடல் மார்க்கமாகவும், கால் நடையாகவும் ஆகாய மார்க்கமாகவும், துரிதமாக வெளியேறினார்கள்.

தம் குடும்பத்தையும் விமான மூலம் அனுப்பி விட ஏற்பாடு செய்தார் லக்ஷ்மியின் கணவர். சில முக்கியமான வர்த்தக விவகாரங்களைக் கவனித்து விட்டு மறுநாள் கப்பலில் வந்து சேருவதாகத் திட்டமிட்டிருந்தார். விமான மூலம் வந்து சேர்ந்த லக்ஷ்மி தன் கணவரின் வருகையை எதிர்பார்த்துக் குழந்தைகளுடன், பம்பாயில் ஒரு ஓட்டலில் தங்கி யிருந்தாள். அவள் கணவர் வந்து சேர

வேண்டிய தினத்தன்று திடுக்கிடும்படியான ரேடியோச் செய்தி ஒன்று வந்து சேர்ந்தது. "எச். எம். எஸ். நிரஜா" என்ற கப்பல் ஜப்பானியரின் குண்டு வீச்சுக்கு இலக்கான செய்திதான் அது. அந்தக் கப்பலில்தான் அவள் கணவர் வருவதாகத் தெரிவித்திருந்தார். இடி விழுந்ததைப் போன்ற இந்தச் செய்தியைக் கேட்டதும் லக்ஷ்மி துடி துடித்துப் போனாள். எங்கே போவது எப்படி வசிப்பது என்று ஒன்றும் விளங்காமல் விழித்தாள். அவளுக்கு உறவினர் என்ற பெயரால் இந்தியாவில் ஒருவரும் இருக்க வில்லை. சிறுவயதிலேயே தாயை இழந்து விட்ட அவளை வளர்த்து நல்ல இடத்தில் விவாகம் செய்து கொடுத்த ஒரு வருஷத்தில் தந்தையும் கண்ணை மூடிவிட்டார். சிந்தித்துச் சிந்தித்து மூளை குழம்பிப் போன அவளுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றிற்று. லக்ஷ்மியினுடைய பள்ளித்தோழி ஒருத்தி, டாக்டருக்குப் படித்து விட்டுக் கோயம்புத்தூரில் தொழில் நடத்துவதாக எழுதியிருந்தாள். அவள் ஒருத்திதான் லக்ஷ்மியுடன் அந்நியோர்சியமாகப் பழகியவள். ஆகவே கோயம்புத்தூருக்குச் சென்று அங்கு வசிப்பது என்று முடிவு செய்தாள். அவள் கோயம்புத்தூருக்கு வந்து சேர்ந்த

டாக்டர் குடியிருந்த வீட்டின் பக்கத்திலிருந்த சிறு கூரை வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டு அதிலேயே குடியேறி விட்டாள். அவள் கையிலிருந்த சொற்பப் பணம் ஒரு வருஷ காலம், அவர்கள் செலவுக்குப் போதுமானதாயிருந்தது. பிறகு வேறு வழியின்றி லக்ஷ்மி ஒரு செல்வவந்தர் வீட்டில் வேலைக்கு அமர்ந்தாள். பகல் முழுதும் அவர்கள் வீட்டுக் குழந்தைகளைக் கவனித்துக் கொள்வதுதான் அவள் வேலை. மாதம் முப்பது ரூபாய் சம்பளம் கிடைத்தது. இந்தச் சொற்ப வருமானத்தைக் கொண்டு எப்படியோ, மூன்று வருடங்களாக அவள் தன் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றி வந்தாலும் நான்கு வருஷமாகக் கல்யாணத்துக்கு நிற்கும் ஒரு பெண்ணை சும்மாவைத்திருப்பது அவள் மனத்தை உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது. சிந்தனையிலேயே முழுக்கித் கிடந்த அவள், கல்யாண வீட்டில் கேட்டி மேளம் கொட்டுவதைக் கேட்டு ஒரு பெரு மூச்சு விட்டாள்.

* * *

"மிட்டாய்...மிட்டாய்!"

பட்டு விழுந்தடித்து வாசலுக்கு ஓடினாள். வாசந்தியும் மிரைந்து சென்று வாசலருகில் நின்றாள். மிட்டாய் வியாபாரம் மெல்ல மெல்ல முன்னேறி ஓட ஆரம்பித்தது. கையில் மிட்டாய்த் தட்டைத் தூக்கி விற்று வந்தவன் இன்று நாலு சக்கரம் போட்ட நல்ல தள்ளு வண்டியில், விதவிதமான கண்ணாடி ஜாடிகளில் மிட்டாயை வைத்துத் தள்ளிக் கொண்டு வந்தான். வழக்கம்போல மிட்டாய்க்காரன் வாசந்தியின் வீட்டு வாசலில் நின்றான். பட்டு ஓடினாள். கை நிறைய மிட்டாய்களை வாங்கிக் கொண்டு திரும்பினாள். வழக்கம் போல வாசந்தி தன் தங்கையிடம் மிட்டாய்ப் பங்குக்குப் போக வில்லை. வெளியில் பார்த்தபடியே கின்று கொண்டிருந்தாள். அன்று வியாபாரம் அதிகமாக நடந்ததனால் வாசலில் வெகு நேரம் மிட்டாய்க் காரன் நின்றான்.

"அம்மா, அம்மா! இங்கே வாயேன்!" என்று தன் தாயாரை அழைத்தாள் வாசந்தி. அவளும் வந்தாள்.

"அந்த மிட்டாய்க்காரனைப் பாரேன். யார் மாதிரி இருக்கிறது?"

"யார் மாதிரி இருக்கிறது? எனக்குத் தெரியவில்லையே!" என்றான் அம்மா.

"நம்ம ராஜு மாதிரியே இல்லை?"

"ராஜுவா, யாரைச் சொல்லுகிறாய்?"

"அதுதான் அம்மா, மாண்டலேயே இருந்தாரே, அந்த மாமாவின் பிள்ளை!"

அம்மா விழித்தாள். இந்தச் சமயம் தன் பார்வையை அந்தப் பக்கம் ஒரு முறை விசி வீட்டு மிட்டாய்க்காரன் நகர்ந்தான். இன்று அவன் 'மிட்டாய்' என்று கத்தவில்லை. அதற்குப் பதிலாக வண்டியிலிருந்த வெண்கல மணியை அடித்தான். அதன் ஓசை வெகு

போது அவளுக்கு பெருத்த ஏமாற்றம் தான் காத்திருந்தது. அவள் தோழி ராணுவ டாக்டர் வேலையில் சேர்ந்து எங்கோ வெளியூர் போய் விட்டாள். வேறு வழியின்றி லக்ஷ்மி

நேரம் வாசந்தியின் காதுகளில் மிக இனிமையாக ஓலித்துக் கொண்டே யிருந்தது.

போலித்தபடி சின்று கொண்டிருந்த அவன் தாயார், எதைதோ கண்டு பிடித்தவன்போல, "ஆமாண்டி ஆமாம், அந்த ஹரியின் பிள்ளை ராஜூதான்" என்று கத்தினான். வாசந்தி உணர்ச்சிப் பொக்கால், தன் அம்மாவின் முகத்தைப் பார்த்தாடி சின்ருள்.

"இவளைப் பார்த்தால் அந்த ராஜூவின் ஜாடை அப்படியே யிருக்கிறது. இருக்கட்டும், நாளைக்கு அவளையே கேட்டு விடுகிறேனே!" என்று சொல்லி விட்டு அப்பால் அவள் வேலைவைக்கவனிக்கச் சென்று விட்டாள். அடுப்படியில் வேலை செய்துகொண்டே லக்ஷ்மி மகளிடம் பேசினாள்:

"ஆமாம். இவன் ரொப்ப நாட்களாக மிட்டாய் வீற்றுக் கொண்டு வருகிறான் போலிருக்கிறதே! இன்றுதான் பார்த்தாயா?"

"இல்லையே, மூன்று மாதங்களாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன்."

"பின், ஏன் என்னிடம் சொல்லவில்லை?"

"உம்...ம்...ம்"
"அவன் என் கண்ணில் படவே யில்லையே! ஆமாம், மாண்டலேயில் ஹரிதான் பெரிய டாக்டர் ராயிற்றே. அவன் பிள்ளை ஏன் இங்கே வந்து மிட்டாய் விற்கணும்!"

"ஈதான் பெரிய கப்பல் வியாபாரியின் மனைவியா யிற்றே, ஈ ஏன் இங்கே வந்து கஷ்டப்படணும்?" என்றாள் வாசந்தி.

"விதியின் கூத்தை யாரால் வரையிட்டுக் கூற முடியும்? என்னவோ கேட்டுப் பார்த்தால் தெரிந்து விடுகிறது" என்று எண்ண மிட்டவளாய் லக்ஷ்மி எழுந்து, "நான் போகிறேன். எஜமானியம்மாள் எங்கோ கோவி

லுக்குப் போகவேண்டு மென்றான்" என்று சொல்லி விட்டு வெளியே புறப்பட்டாள்.

அன்று இரவு வீட்டுக்குத் திரும்பின லக்ஷ்மி கையில் ஒரு பெரிய பொட்டலத்துடன் வந்தாள். ஆவலுடன் அதை வாங்கிப் பிரித்த வாசந்தி அகன்று விரிந்த கண்களுடன், "ஏது அம்மா, இந்த மிட்டாய்!" என்று கேட்டுக் கொண்டே ஒரு மிட்டாயை எடுத்து வாயில் போட்டுக் கொண்டாள்.

"ராஜூ கொடுத்தான்" என்று பதிலளித்த லக்ஷ்மியின் முகத்திலே மகிழ்ச்சி பொங்கி சின்றது.

"ராஜூவா, அவரை எங்கே பார்த்தாய்?"

"அந்த மிட்டாய்க்காரன் ராஜூவே தானாம். சாயங்காலம் கோவிலருகில் பார்த்தேன். என்னைக் கண்டோம் அந்தை" என்று கூப்பிட்டான். எனக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. விராரித்ததில் அவன் டாக்டர் ஹரியின் பிள்ளை ராஜூ என்று சொன்னான். அவர்கள் மாண்டலேயி சிருந்து நடந்தே வந்தார்கள். வழியில் அவன் அப்பா ண்டு வீச்சுக்கு இலக்காகி விட்டாராம். அவன் தாய் வரும் வழியில் மலேரியாவுக்கும் பஸியா ணளாம். அவன் மட்டும் தனியாக வந்து திருச்சியில் யாரிடமோ வேலைக் கிருந்தானாம். இங்கே வந்து ஆறுமாத மாகிறது."

"அப்புறம்...?" என்று மிகவும் துடி துடிப்புடன் கேட்டான் வாசந்தி.

"அப்புறம் என்ன! அதற்கு மேல் அவளிடம் பேச நேரமில்லை. கொஞ்சம் மிட்டாய் தருகிறேன். குழந்தைகளுக்குக் கொண்டு போங்கள்" என்று இந்த மிட்டாய்ப் பொட்டலத்தைக் கொடுத்தாள். அவளைச் சிறு வயசில் பார்த்தது, இப்போது எப்படி மாறி விட்டான்!"

"அப்புறம் ஈ என்ன சொன்னாய்?"

"நம் வீட்டுக்கு வரும்படி சொன்னேன்!"

"எப்பொழுது?" என்று ஆதங்கத்துடன் கேட்ட வாசந்தி, 'இப்பொழுதே' என்ற பதிலைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினாள். சிரித்த முகத்துடன் ராஜூ வீட்டுக்குள் குழைந்தான்.

இந்த எதிர்பாராத சிகழ்ச்சியால் வாசந்தியின் உடல் 'குப்'பென்று வியர்ந்தது. கால்கள் தடுமாற மெல்ல எழுந்து தன் அம்மாவின் பின்னால் போய் நின்று கொண்டாள்.

"பாவம், ஓடி ஓலிந்து கொள்ள ஒரு அதை கூட இல்லை வாசந்திக்கு!" என்று சொல்லிக் கொண்டே நின்ற ராஜூவைப் பார்த்து லக்ஷ்மி, "ராஜூ, உட்காரப்பா!" என்று சொல்லி விட்டு, "வாசந்தி! ராஜூவுக்கு அந்தப் பாயை எடுத்துப் போடக் கூடாதா!" என்று கேட்டாள்.

மூலையில் சாத்தியிருந்த பாயை எடுப்ப தற்கு ஒரே சமயத்தில் ஈட்டிய வாசந்தியின் கையும் ராஜூவின் கையும் ஒன்றோடொன்று மோதி இருவர் உடலிலும் மின்சாரத்தைப் பாய்ச்சின. இருவரும் சட்டென்று கைகளைப் பின்னுக் கிழுத்துக் கொண்டனர். இந்தக்

மாதர் இலவச வாசக சாலை கிர்வாகி (வாசக சாலைப் பையனைப் பார்த்து):-
கும்மா சாஸ் திரத்துக்கு ஒன்றிரண்டு பத்திரிகைகள் வாங்கிப் போட்டால் போதும். வருகிற பெண் மணிகளுக்குப் பத்திரிகை படிக்க எங்கே அவகாசம் இருக்கப் போகிறது!

காட்சியை ஜாடையாகக் கவனித்த லக்ஷ்மி தானே பாயை எடுத்துப் போட்டவும் ராஜூ பாயில் அமர்ந்தான்.

ராஜூவும் லக்ஷ்மியும் பேச ஆரம்பித்தனர். அவள் பர்மாவிலிருந்து நடந்து வந்த கஷ்டத்தைப் பற்றிக் கூறினாள். அவள், தான் குழந்தைகளுடன் ஆகாய விமானத்தில் தாய்நாடு வந்து சேர்ந்ததையும், மறுநாள் கப்பலில் வரவிருந்த தன் கணவனுக்கு ஏற்பட்ட முடிவைப் பற்றியும் சொல்லிப் பிரவாசித்தாள். எல்லாவற்றையும் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் ராஜூ.

“மாமா இறந்து விட்டாரென்று உங்களுக்கு வேறு ஏதாவது சேதி வந்ததா!” என்று கடைசியில் கேட்டான் ராஜூ.

“இல்லையே, அந்தக் கப்பலுக்குத் தான் அவர் டிக்கட் வாங்கி யிருந்தார்.”

“ஒருகால், அந்தக் கப்பலை அவர் தவற விட்டிருந்தால்?”

லக்ஷ்மியம்மாவின் இதயம் வேகமாக அடித்துக் கொண்டது.

“ராஜூ! அப்படியும் இருக்கலாம் அல்லவா?” என்று ஆதங்கத்துடன் கேட்டான்.

“ஏன் இருக்கக்கூடாது?” இந்த பதில் இருண்டு கிடந்த அவன் உள்ளத்தின் ஒரு மூலையில் சிறிது நம்பிக்கை ஒளியை உண்டாக்கியது. பத்திரமாகக் கழற்றி அடுக்குப் பாணியில் வைத்திருந்த அவளுடைய திருமங்கல்யத்தை சீனைத்துக் கொண்டான். அதையும் அவளுக்குக் கழற்றி வைக்க மனமே

யில்லை. இரண்டாண்டுகள் காத்திருந்து, பின் நம்பிக்கை யிழந்து, மாங்கல்யத்தை மேலும் அணிந்து கொண்டிருப்பது தன்னைத்தானே ஏமாற்றிக் கொண்டுவதோடு ஊரையும் ஏமாற்றுவதாகும் என்று எண்ணித்தான் அதைக் கழற்றி வைத்தான்.

எதை எதைப் பற்றி யெல்லாமோ ராஜூவும் லக்ஷ்மியும் பேசினார்கள்.

“உனக்குப் பன்னிரண்டு வயதாக இருக்கும் போது உன்னைப் பார்த்தது. அப்பொழுது மாண்டலேயிலிருந்து உங்கப்பா உன்னை அழைத்து வந்திருந்தார். வாசந்திக்கு அப்போது எட்டு வயது. நீங்கள் இருவரும் சேர்ந்து விளையாடுவதைப் பார்த்து உன் அப்பாவும் அவன் அப்பாவும் ஏதேதோ மனக்கோட்டை கட்டினார்கள்...” என்று கூறி அவன் ஒரு பெருமூச்சு விட்டான்.

“...அத்தை! மாமாவின் போட்டோ ஏதாவது இருக்கிறதா? அவர் எப்படி யிருப்பாரென்பதே என் சீனைவில் இல்லை” என்று சொல்லி ராஜூ கேட்டான்.

வாசந்தி எழுந்து போய்த் தன் சிறு கைப் பெட்டியி லிருந்து ஒரு போட்டோவை எடுத்து வந்து தன் அம்மடம் கொடுத்தாள். அதை ‘டக்’கென்று வாங்கிய ராஜூவின் முகத்தில் ஒரு குறும்புச் சிரிப்புத் தோன்றியது. வாசந்தியின் இதழ்க் கடையிலும் இளகை அரும்பி சின்றது.

போட்டோவை வாங்கிப் பார்த்த ராஜூ அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டான். அவன்

◎ கல்கி தீபாவளி மலர் ◎

தலைசிறந்த எழுத்தாளர்கள், தலைவர்கள், கவிஞர்கள், பிரபல சித்திரக்காரர்கள் முதலியவர்களின் அருமையான கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள், கண் கவரும் வர்ணச் சித்திரங்கள், ஹாஸ்ய சித்திரங்களுடன் “கல்கி” தீபாவளி மலர் அக்டோபர் மாதம் 17-ந் தேதி தீபாவளித் திருநாளில் தமிழ் நாடுவக்கும் மணம் விசித் திகழும். இருநூறு பக்கங்களுக்கு அதிகமான இம்மலர் முழுவதும் உயர்ந்த ஆர்ட் காசிடத்தில் அச்சாகிறது.

விலை ரூ. 5 - 0 - 0

●●●

உள்ளூர் ஏஜண்டுகளிடம் உங்கள் தேவைக்கு முன் கூட்டியே பதிவு செய்து கொள்ளக் கோருகிறோம். தபால் மூலம் பெற விரும்புவோர் ரிஜிஸ்டர் சார்ஜ் உள்படக் கீழ்க்கண்ட விகிதப்படி பணம் அனுப்ப வேண்டுமென்றும். வி. பி. பி. மூலம் அனுப்ப இயலாது.

உள்நாடு, இலங்கை	ரூ. 5 8 0
பர்மா, மலேயா, இதர வெளிநாடுகள்	ரூ. 5 12 0

●●●

மானேஜர் : கல்கி காரியாலயம், கீழ்ப்பாக்கம், சென்னை

! பாட்டி(தொட்டில் படுத்தக் கொண்டிருக்கும் பேரனைப் பார்த்து):—கண்ணே, நான் கதை சொல்லட்டுமாடா!

குழந்தை:—வேண்டாம்!

பாட்டி:—ஒரு பாட்டும் பாட்டுமாடா?

குழந்தை:—வேண்டாம், பாட்டி!

பாட்டி:—பின்னே உன்னை எப்படியடா தூங்கப் பண்ணுவது?

குழந்தை:—நீ எழுந்திருந்து போ, பாட்டி! எனக்குத் தூக்கம் வருகிறது!

முகத்தில் ஒரு வியப்புக் குறி தோன்றி, பின் மகிழ்ச்சிக் குறி தொடர்ந்தது.

“இந்தப் படம் என்னிடம் இருக்கட்டும். திருச்சியில் நான் ஒருவரிடம் வேலைக்கு இருந்தேனென்று சொன்னேனல்லவா? அவரும் ரங்குனிலிருந்து வந்தவர்தான். அவரிடம் இதைக் காட்டி, மாமாவைப் பற்றி விசாரித்துப் பார்க்கலாம்” என்று சொன்னான்.

இதைக் கேட்டதும் லக்ஷ்மியம்மாளின் மனசில் நம்பிக்கை சுடர்விட ஆரம்பித்தது. வாசந்திக்கு வரப்போகும் அதிர்ஷ்டம் தனக்கும் வந்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை அவளுக்கு ஏற்பட்டது. ராஜுவின் கையிலிருந்த படத்தை வாங்கித் தன் கணவரை ஒரு முறை பார்த்தான். அவன் முகம் நாணத்தால் சிவந்தது. அப்போது லக்ஷ்மியும், அவன் மகள் வாசந்தியும் ஒரே மன நிலையிலிருந்தனர்.

ராஜு படத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு அன்று இரவு விடைபெற்றுச் சென்றவன் மறுநாள் அந்தப் பக்கம் வரவில்லை; அடுத்த நாளும் வரவில்லை; அதற்கடுத்த நாளும் வரவில்லை. அவனைக் காணாது வாசந்தி துடியாய்த் துடித்தாள். நாட்கள் ஓடி, வாரங்கள் ஓடி, மாதமும் ஒன்றாகிவிட்டது. பாவம் வாசந்தி தரும்பாய் இளைத்து விட்டாள். அவள் தாய் லக்ஷ்மியும் ராஜுவைக் காணாமல் அங்கலாய்க்கலானாள். தன் கணவரைத் தேடி அவன் எங்கே அலைகிறானோ என்ற அவள் வேதனைப்பட்டாள்.

ராஜு அம்மாவின் கண்களில் படாமலிருந்தால் நாள்தோறும் ‘மிட்டாய்க்காரனைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாமே’ யென்று எண்ணமிடலானான் வாசந்தி. இருவர் உள்ளத்திலும் சுடர்விட்ட நம்பிக்கை யொளி கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து வந்த போதிலும், முற்றிலும் மறைந்து விடவில்லை.

*
*
*
அன்று தைமாதக் கடைசி நாள். அந்தத் தெருவில் நாலைந்து வீடுகளில் கல்யாணம். தெருவில் அடிக்கடி போய்க் கொண்டிருந்த சீர் வரிசைகளும், இடைவிடாமல் ஓலித்துக் கொண்டிருந்த மேள வாத்தியங்களும், வாசந்தியின் உள்ளத்தை வாட்டி எடுத்தன. அவள் தாயின் உள்ளமும் அதைவிடக் கவலை அடைந்தது. வாசந்தி வாசல் கதவோரம் நின்று, பட்டு பட்டாடை உடுத்திக் கொண்டு போவோர் வருவோரைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள். அவள் தாய் லக்ஷ்மி சிந்தனையில் ஆழ்ந்தபடி அடுப்படியில் அமர்ந்திருந்தாள். ஏதோ விசித்திரமான எண்ணம் தோன்றவே, எழுந்து சென்று அடுக்குப் பாணியில் வைத்தன் திருமாங்கல்யத்தைக் கையிலெடுத்தாள். “இந்த முகூர்த்த நாளில் அதை அணிந்து கொண்டால் என்ன.....” என்ற எண்ணம் தோன்றியது. முகூர்த்த வேலைக்காகக் காத்திருப்பது போல் நடுங்கும் கரங்களில் தன் திருமாங்கல்யத்தை ஏந்தியபடி அவள் சின்று கொண்டிருந்தாள். கெட்டி மேளம் கொட்டியது. தன்னை மறந்து அவன் கைகள் கழுத்தைச் சமீபித்தன.

“அப்பா!” என்று வாசந்தி கத்தியதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்ட திரும்பிப் பார்த்த லக்ஷ்மி தடாரென்று கீழே விழுந்தாள்.

அவள் மூர்ச்சை தெளிந்து கண் திறந்து பார்த்தபோது தன் கணவர் அருகில் இருந்தார். அவருடைய மடியில் அவள் தலை வைத்துப் படுத்திருந்தாள். அவளுக்குச் சய உணர்வு வந்ததும், தன் கண்களையே அவளால் நம்ப முடியவில்லை.

உணர்ச்சி வசப்பட்டவராய் “லக்ஷ்மி!” என்றான் அவருடைய கணவர்.

“உம்!” என்று சொல்லிக் கொண்டே எழுந்த லக்ஷ்மியம்மாளை எங்கிருந்தோ நாணம் பற்றிக் கொண்டது. ராஜுவும், வாசந்தியும் மகிழ்ச்சிக் கடலில் மூழ்கியபடி சின்று கொண்டிருந்தனர். லக்ஷ்மியம்மாள் முகம் சிவக்கத் தலை குனிந்தாள். அவள் கழுத்திலே அந்தத் திருமாங்கல்யம் பளபள வென்று பிரகாசித்தது.

தெருவெல்லாம்மேளம் கொட்டியதுபோல ஒரு முகூர்த்த நாளில், அவர்கள் வீட்டிலும் கெட்டி மேளம் கொட்டியது. மணக் கோலத்திலே ராஜுவின் கை பிடித்து நின்றான், வாசந்தி. ஒரு கேலிச் சிரிப்புடன் ‘மிட்டாய்’ என்று அவன் தங்கை பட்டு கத்தினான். இதைக் கேட்ட வாசந்தியின் உள்ளமெல்லாம் இனித்து உடல் முழுதும் பூரித்தது.

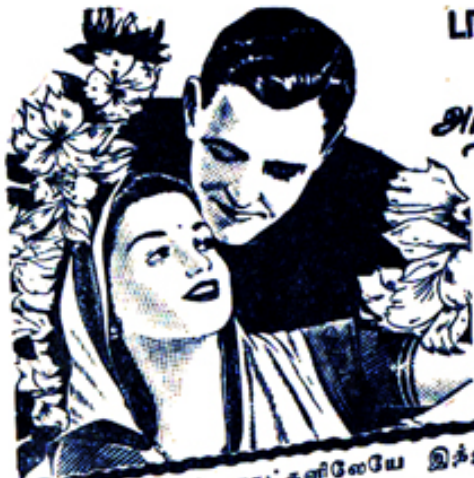

இணையற்ற அண்டானிக்

நாகரீக உலகத்தில் பண்டைக்காலம் முதற்கொண்டு பிரசித்தி பெற்றது இந்திய எஃகு. வியாபாரம் தழைத்தோங்கிய இடங்களில் மேம்பாட்டைந்த இவ்விந்திய எஃகே ஆவனூடனவிரும்பப்பட்டது. உமாஸ்களின் இணைக்கப்பட்ட இரும்புக் கவசங்கள் 'லெவண்டில்' பெயர்பெற்ற 'ஊட்லீருந்து' தயாரிக்கப்பட்டவைகளே. அவைகள் அழகுக்கு நிகரற்றவை—பலத்திற்குப் பெருமைபெற்றவை. 13ம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பிய வீரர்களால் அணியப்பட்டவை போன்றே இருந்த பாலஸ்திய முகம்மதியர்களின் பளபளப்பான கவசங்கள், வளைந்த கொடுவான்கள் இவைகள் எல்லாம் பிரசித்திபெற்ற இவ்உலோகத்தின்குந்து நம்இந்திய தொழிலாளிகளின் வார்ப்படங்களிலேயே தயாரிக்கப்பட்டவை.

மார்க்கோபோலோவால் குறிக்கப்படும் 'அண்டானிக்' ஸ்பெயின் நாட்டைச் சேர்ந்த 'அல்ஹரயிட்', 'ஆல்பிந்த்' இவ்வாந்தைகள் எல்லாம் இந்திய எஃகின் 'ஹரண்ட்வானிஜ்' என்ற இந்திய-பாரஸீக வார்த்தையைத் தழுவினவைகளே. இன்று இந்தியத் தொழிலாளிகளின் திறமையும் சாதாரணமும் புத்துயிர் பெற்றிருக்கிறது. அப்புராதன காலத்திறனும் இக்கால இயந்திர சாதனங்களுமாகச் சேர்ந்து நம் தொழிற்செழிப்பை உன்னதமாக்குவதுடன் நமக்கு மேன்மேலும் முதன்மை ஸ்தானத்தை அடைவிக்கின்றது. இவ்விந்திய மறுமலர்ச்சியில் டாடா எஃகு இன்றியமையாத வந்து என்பதை எல்லோரும் அறிவோம்.

TN.3012 நி டாடா அயரன் & ஸ்டீல் கம்பனி லீமிடெட்.

பாக்டர்கள் நிரூபிக்கின்றனர் நீங்களும் அழகிய சருமத்தை 14 நாட்களில் அடையலாம் என்று!

பாக்டர்கள் நிரூபிக்கும் உபாயம் இதுதான்: பாமோலிவ் சோப்பால் உங்கள் முகத்தைக் கழுவுங்கள். பிறகு பாமோலிவ் வின் மிருதுவான இன்ப சுகந்தமும் துரையால் உங்கள் சுத்தமான முகத்தை 60 வினாடிகள் தேயுங்கள். அவர்ப்புங்கள்! ஒரு நாளைக்கு மூன்று வேளைகள் வீதம் 14 நாட்கள் இவ்வாறு செய்யுங்கள். இவ்வித சுத்தி செய்யும் தேய்ப்பு உங்கள் சருமத்தை மிருதுவான வழவழப்பான, இளமையான தோற்றமளிக்கச் செய்கிறது.

நீங்களும் 14 நாட்களிலேயே இந்த கைய பலன்களை எதிர்பார்க்கலாம். பிரகாசமுள்ள அதிகச் சுத்தமான சருமம் ★ உயர்ந்த சகம் ★ நல்லிசை ★ மிகவும் குறைந்த மாகசுமறுக்கள் ★ குறைந்த தேய்ப்பு ★ வழவழவென்றி குக்கும்சருமம் ★ மிகப் புதிய நிறம் ★

சோப்பு மட்டுமில்லை - ஓர் அழகு சாதனம்!

தவணைச் சலுகையில்

உங்கள் புதிய சைக்கிள் வாங்குங்கள்

ரூ. 1,96,000/- மதிப்புள்ள சைக்கிள்கள் இதுவரை டெலிவரி செய்யப் பட்டுள்ளன. இதுநியான விலைக் குறைவு இதுதான். சந்தர்ப்பத்தை நழுவ விடாதீர்கள்.

ஒரு அரிய சலுகை. 25% முன்வதாக செலுத்தி பாக்கித் தொகையை ஆறு மாத தவணைகளில் செலுத்த வேண்டும். இங்கிலிஷ் சைக்கிள்கள் ரூ. 195/-, நரித்த 155/-, நெலர்குளஸ் ரூ. 245/-, பி. எஸ். ஏ. ரூ. 265/-, பீலிப்ஸ் ரூ. 235/-, ராஜே க்ரீஸ் ரூ. 360/- டைனமோ செட் 30/- திபந்தனை களின்படி உடனடியான டெலிவரி. புத்தம் புதிய சரக்குகள், ஓர்ஜினல் பாகங்கள், டன் டப் டயர்கள், சீட்டுக்கு உத்தரவாதம். முழு விவரத்துடன் அருகாமையிலுள்ள ரசீல்வே ஸ்டேஷன் பெயரையும் குறிப்பிட்டு உடனே எழுதுங்கள்.

உங்கள் குழந்தைக்கு ஓர் புதிய டிரைசைகிள்

வெகு சுலபமாக ஓடும். உறுதியாக அமைக்கப்பட்டது. விலை ரூ. 25/-விரிந்து ரூ. 15/-க்குக் குறைக்கப் பட்டுள்ளது. உங்கள் முழு விலாசத்துடன் அருகாமையிலுள்ள ரயில்வே ஸ்டேஷன் பெயரை எழுதி உடனடியாக ஆர்டர் செய்யுங்கள்.

MIDLAND TRADING CO., LTD., POST BOX 1987, BOMBAY-1

கிணற்றடிபுலை!

எஸ். வி. எஸ்.

“ஏண்டி, அம்புலு! இன்றைக்குக் கிணற்றடிக்கு வருவதற்கு இத்தனை நாழி என்ன?” என்று கேட்டாள் கோமதி மாமி.

“சீரக டப்பாவை எங்கேயோ கை மறைவா வைச்சுட்டேன். அதை இத்தனை நாழிகையும் தேடு தேடு என்று தேடிக்கொண்டிருந்தேன். இப்பத்தான் கிடைச்சது...” என்று சான் நாழி கழித்து வந்ததற்குச் சமாதானம் சொன்னான், அம்புலு.

“விளக்கு வைக்கிற நேரத்திலே சீரக டப்பாவுக்கு என்னடி வந்தது சிராச்சி...இப்போதான் சமையல் ஆச்சா என்ன?” என்று கேட்டாள் ஜயம் மாமி.

“சமையல் எல்லாம் அஞ்சு மணிக்கே ஆகி விட்டது, மாமி! சீரக டப்பாவிலே எப்பேவா சமயத்துக்கு உதவும் என்று ஒரு முழு ரூபாயாகப் போட்டு வைச்சிருந்தேன். அந்த டப்பாவை எங்கேயோ ரூபகப் பிசகாக வைத்து விட்டேன்; காணவில்லை” என்று சொன்னான் அம்புலு.

“ஏன் மாமி! காசு பணம் போட்டு வைத்துக் கொள்ள வேறு பெட்டி, பேழையில்தான் மலா போச்சு! சீரக டப்பாவிலே கொண்டு போய்ப் போட்டேன், என்சிறீச்சினை?” என்று இங்கிலிஷ் படித்த லச்சுமி.

“பெட்டியிலே போட்டு வைச்சால்தான் விட்டிலே இருக்கிற புருஷா விட்டு வைக்கிற தில்லையே! சீரக டப்பாவிலே போட்டால் தான் பத்திரானயிருக்கு—சமயம் சந்தர்ப்பத்துக்கு உதவுகிறது” என்று அம்புலு.

“ஆனால் எங்க அகத்திலே அவருக்கு இந்த தகர டப்பாக்களைக் கண்டாலே பிடிக்காது. ஒவ்வொரு தடவை வீடு மாற்றும்போது வீட்டில் இருக்கிற தகர டப்பாக்களை யெல்லாம் தெருவில் விட்டெறிவார். ஆனால் நமக்கு மனசாகிறதா? தகர டப்பா உதவுகிறுப்போலே இங்கக் காலத்திலே அண்ணா தம்பிகூட உதவுகிறதில்லை. கடுகு, மிளகு, சீரகம் என்று எத்தனை இல்லை..... அவை

எல்லாவற்றையும் அஞ்சறைப் பெட்டியிலேயே வைச்சுக்கலாம் என்றாலும் முடியாததில்லை. தகர டப்பாதான் வேண்டி யிருக்கு!” என்று கோமதி மாமி, தன் வாழ்க்கை அனுபவம் முழுவதும் கடைத்து எடுத்து.

“இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே எனக்கு ஒன்று ரூபகம் வருகிறது. நம்ம மூனும் தெரு அகிலாண்டம் மாமி ஊருக்குப் போயிருந்தபோது ஒரு வேடிக்கை நடந்ததே!” என்று லச்சுமி.

“என்ன?” என்று நாற்புறத்திலிருந்தும் கேள்விகள் வந்தன.

“தெருவிலே, காலி டப்பாக்கள், சீசாக்கள் விலக்கு வாங்குகிறவன் வந்திருந்தான். அகி

லாண்டம் மாமியின் வீட்டுக்காரர் வாசல் திண்ணையில் உட்கார்ந்திருந்தார். அவரை, ‘சாமி, விட்டிலே காலி டப்பா, சீசா இருந்தால் போடுங்கள்’ என்று கேட்டான். ‘விட்டிலே அம்மா இல்லையப்பா! நான்கூட ஹோட்டலில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்’ என்று சொன்னார். ‘அப்படியானால் இதுதான் நல்ல சமயம். விட்டிலே ஏகப் பட்ட காலி டப்பாக்கள் இருக்கும். எடுத்து எனக்குப் போட்டு விடுங்கள்!’ என்று சொன்னாலும்” என்று லச்சுமி.

இதைக் கேட்ட கிணற்றடி மகாநாட்டு அங்கத்தினர்கள் அத்தனை பேரும் ‘கொல்’ என்று சிரித்தார்கள்!

இந்தச் சமயம் பார்த்து அகிலாண்டம் மாமியே கிணற்றடிக்கு வந்து சேர்ந்தான். “என்னடியம்மா, இவ்வளவு சிரிப்பு?” என்று அகிலாண்டம் மாமி.

“உங்களைப் பற்றித்தான் லச்சுமி ஒரு கதை சொன்னான்.....” என்று அப்புலு சிரித்துக் கொண்டே.

“அவளுக்கு வேறு வேலை என்ன? வாரா வாரம் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் வரும் கதைகளைப் படிக்கிறது. அதை யார் மேலேயாகிலும் இட்டுக் கட்டிச் சொல்கிறது.....இது தானே அவளுக்கு வேலை!” என்று.

“தமிழ்ப் பத்திரிகை மட்டுமா, மாமி! இங்கிலிஷ் பத்திரிகையை கூடத்தான் நான் படிக்கிறேன்” என்று பெருமிதமாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததை எடுத்து இடுப்பிலே வைத்துக் கொண்டு பின்னடை ஒரு ஆட்டு ஆட்டிக் கொண்டே போனான் லச்சுமி.

“அது சரி! ஏண்டி அப்புலு! கடைசியில் ரூபாய் கிடைச்சதா, என்ன?” என்று கேட்டாள் கோமதி மாமி.

“ரூபாய் கிடைச்சது—மிளகு டப்பாவிலே யிருந்தது. ஆனால்...” என்று இழுத்தான்.

“ஆனால் என்னடி...?”
“சீரக டப்பாவைக் காணவில்லையே, மாமி” என்று வருத்தத்துடன் கூறினான் அம்புலு.

முதல் கடமை

டி. ஜி. எஸ்.

முதல் தேதி மாலை. தன் அறைக் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு முன் மாதச் செலவுக் கணக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சுந்தரம், யாரோ கதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்டு எழுந்து போய்க் கதவைத் திறந்தான். அங்கு சின்றிருந்தவர் அந்த வீட்டின் மற்றொரு பக்கத்தில் குடியிருந்த பெரியவர்.

“என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டான் சுந்தரம்.

“இன்று முதல் தேதியாயிற்றே; சம்பளம் வாங்கிவிட்டீர்கள் அல்லவா?”

“ஆமாம்” என்பது போலத் தலையை அசைத்தான் சுந்தரம்.

“என் பெண் மிருணாவின் உடல்நிலை ரொம்பவும் கவலைக்கிடமா யிருக்கிறது. டாக்டர் வந்து பார்த்து ஒரு மருந்து எழுதிக்கொடுத்திருக்கிறார். இருபத்தைந்து ரூபாய் ஆகுமாம் அது. அந்த மருந்தைக் கொடுக்காவிட்டால் மிருணா பிழைப்பது அரிது என்று டாக்டர் சொல்லுகிறார். எனக்குப் பத்து தேதிக்கு மேல்தான் சம்பளம் வரும். தயவு செய்து முப்பது ரூபாய் கடனாகக் கொடுத்து உதவினால் சம்பளம் வாங்கியதும் திருப்பிக் கொடுத்து விடுகிறேன்” என்றார் அவர்.

சுந்தரம் அதைக் கேட்டுப் பிரமை யடைந்தவன் போல் சின்னான். அவனுக்குக் கிடைத்து வந்த சம்பளம் நூற்றைம்பது ரூபாய்தான். அதில் மாதா மாதம் அவன் ஊருக்கு அனுப்பி வந்த ஐம்பது ரூபாய் போகப் பாக்கியை வைத்துக் கொண்டு ஐயல்பூரில் வாழ்க்கை நடத்துவது அவனுக்கே மிகவும் சிரமமாக இருந்தது.

“மன்னிக்கவும். தங்களுக்கு இந்தச் சங்கடமான நிலையில் ஒத்தாசை செய்வதற்கு விருப்பம்தான். ஆனால் என் பணம் போய்த்தான் ஊரில் எல்லாக் காரியமும் நடந்தாக வேண்டும். என் தாயாரும், சகோதரியும், நான்கு தம்பிகளும் என் பணத்தை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். நாங்கள் ரொம்பவும் கஷ்ட தசையி லிருப்பவர்கள்” என்று சொன்னான் சுந்தரம்.

அவர் பதில் பேசாமல் போய்விட்டார்.

பெரியவர் நல்ல மனிதர். குறைந்த சம்பளத்தில் ஐயல்பூரில் ஒரு கடையில் அவர் வேலை ஏற்றுக் கொண்டு இரண்டு மாதங்கள் தான் ஆகியிருந்தன. மிருணாவைத் தவிர அவருக்கு மூன்று பிள்ளைகள் வேறு. அந்தக் குடும்பத்தைப் பார்க்கும்போது தெல்லாம், எங்கேயோ ஆயிரம் மைல்களுக்குப்பா லிருக்கும் தன் குடும்பத்தைப் பற்றிய யோசனை வரும்; அவனுக்கு முக்கியமாக மிருணாவைப் பார்க்கும்போது தன் சகோதரி கீர்மலாவின் நிலைவு வராமற்போவதில்லை. அவள் பேச்சு, சுபாவம், நடையுடை பாவனைகளெல்லாம்

ஒத்திருப்பதைக் குறித்து அவன் எத்தனையோ தடவை ஆச்சரியப்பட்டிருக்கிறான்.

அந்த மிருணாதான் தற்சமயம் சாகக் கிடக்கிறான். அந்த விலையுயர்ந்த மருந்து கொடுக்காவிட்டால் அவன் உயிர் நிச்சயம் பிரிந்து விடும். அவனால் தன் உணர்ச்சியின் ஓட்டத்தைத் தடை செய்ய முடியவில்லை. கடைசியில் உயிருக்கு மன்றும் மிருணாவுக்குப் பதில் தன் சகோதரி கீர்மலாவைத்தான் கண்டான்.

ஆவேசம் வந்தவனைப் போல் உள்ளே போய்ப் பெட்டியைத் திறந்து மூன்று பத்து ரூபாய் நோட்டுகளை எடுத்தான் சுந்தரம்.

வெகு வேகமாக பெரியவர் குடியிருந்த பக்கத்துக்குப் போனான். உள்ளே நுழைந்ததும் அவன் கண்ட காட்சி அவன் மனத்தை உருக்கி விட்டது. கயிற்றுக் கட்டி லொன்றில் படுத்து ‘ஹா, ஹா’ வென்று முனகிக் கொண்டிருந்தான் மிருணா. அவன் பக்கத்தில் மாலை மாலையாகக் கண்ணீர் விட்டபடி அமர்ந்திருந்தார் பெரியவர்.

சுந்தரம் பெரியவரிடம் பணத்தைக்கொடுத்தான். “மன்னித்து விடுங்கள், நான் என் முதல் கடமை என்னவென்பதை மறந்து விட்டேன். உடனே போய் மருந்தை வாங்கிக் கொண்டு டாக்டரையும் அழைத்து வாருங்கள்” என்றான் சுந்தரம்.

“மீட்டர் சுந்தரம்! இந்த உதவியை நான் மறக்கவே மாட்டேன்” என்றார் பெரியவர். அவர் குரலில் நன்றியறிதல் தொனித்தது.

அன்றிர வெல்லாம், மறுநாள் தான் ஊருக்கு எழுத வேண்டிய கடிதத்தைப் பற்றிய யோசனையிலேயே கழித்தான் சுந்தரம்.

“பணம் கிடைக்கா விட்டால் என்ன செய்வார்கள்? என்ன செய்வார்கள்?” என்ற வேதனையில் தவித்தது அவன் உள்ளம்.

மறுநாள் காலை பெரியவர் வந்தார். “சுந்தரம்! நீர் மனித உருவாயிருக்கும் தெய்வம். உங்களால்தான் என் மகன் பிழைத்தான்” என்றார்.

“என் கடமையைத்தானே நான் செய்தேன்” என்றான்.

★

இன்று அவன் காரியாலய விஸாசத்துக்கு ஒரு கடிதம் வந்திருந்தது. அவன் தங்கை கீர்மலாதான் எழுதியிருந்தான். அதைப் படித்த அவன் பேராச்சரியம் அடைந்தான்.

“நான் போன மாதம் எழுதிய கடிதத்தில் பாட்டுப் போட்டியில் கலந்து கொள்ளப் போவது பற்றி எழுதியிருந்தேன் அல்லவா? அதில் எனக்கு ஐம்பது ரூபாய் முதற்பரிசு வந்திருக்கிறது. எல்லாம் உன் ஆர்வாதம்தான். சென்ற கடிதமொன்றில் சில சட்டைகளைத் தைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று எழுதியிருந்தாய். அவைகளை இம்மாதம் தைத்துக் கொள். எங்களுக்கு இம்மாதம் பணம் அனுப்ப வேண்டியதில்லை.”

விரைவில் வெளி வருகிறது

கே & கேயின்

பசியின் கொடுமை

(தமிழ்)

○○○

M. S. திரௌபதி,

குமாரி தங்கம்,

C. R. ராஜகுமாரி,

தி. கு. ரி. சி,

ப்ரேம் நகர்,

S. P. பிள்ளை

மற்றும் பலர்

○○○

டைரக்டர் :

மோகன் ராவ்

பாட்டு, வசனம் :

கம்பதாசன் : ஆதிமூலன் : அண்ணல்தங்கோ

ஒளிப்பதிவு :

E. R. கூப்பர் F. R. S. A. (Eng.)

○○○

பிலிம் டிஸ்ட்ரிப்யூட்டிங் கம்பெனி

எர்னாகுளம்

3. ஹாலஸின் ஆட்சி!

ஹாலஸன் தான் விழித்திருப்பதாக உணர்ந்தான், தன் விரல்க் கடிக்கப் பெண்ணைப் பார்த்து “இப்பொழுது சொல், என் தான் அஸ்திகர்களின் தலைவனா என்று?” எனக் கேட்டான்.

அவளும் “ஆம்! மகாப் பிரபோ, நாங்க னெல்லாரும் உங்களுடைய அடிமைகள். நம்ப மாட்டேன் என்கிறீர்களே!” என்றாள்.

இன்னும் ஹாலஸனுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. எனினும் என்னதான் நடக்கிறது பார்க்கலாம் என்று எழுந்திருந்தான். ஒருவன் ஓடி வந்து அவன் உடை தரிக்க உதவினான். மற்றொருவன் கலிபாவின் மகுடத்தை அவன் தலையில் வைத்தான். மெய்காப்பாளர் தலைவன் மெஸ்ரார் முன் செல்ல, பிரபுக்களும் பெண்களும் இரு தரப்பிலும் தலைவணங்கி நிற்க ஹாலஸன் படுக்கை யறையிலிருந்து தர்பார் மண்டபத்திற்குச் சென்றான். பிரபுக்கள் அவனைக் கைப்பிடித்துச் சிம்மாசனத்தில் அமர்த்தியவுடன் சுற்றியிருந்த பிரபுக்களும் பெண்களும் அவனை வாழ்த்தி ‘ஜே’ கோவும் செய்தனர். உண்மைக் கலிபாமறைவிடத்திலிருந்து வந்து, தர்பாரில் நடப்பவைகளைக் கவனிப்பதற்காக அதற்குப் பின்னாலுள்ள ஓரிடத்தில் மறைவாக இருந்தான்.

இவ்வளவேல்லாம் நடந்த பிறகு தான் எப்படியோ ஒரு விசித்திரமான வகையில் கலிபாவாகிவிட்டதாக ஹாலஸன் கம்பினான். சுகையால் அந்தப் பதவிக்கேற்ற முறையில் நடக்கத் தயாரானான். பிரதம மந்திரி கபூர் வந்து

வணங்கி நின்றவுடன் ராஜாங்க விஷயங்கள் இனிமேல் தன் முன் கொண்டுவரப்படலாம் என்று ஹாலஸன் உத்தரவிட்டான். உடனே தர்பார் மண்டபக் கதவுகள் திறந்துவிடப்பட்டன. அநேக மந்திரிகள், அரண்மனை உத்தியோகஸ்தர்கள் உடனே நுழைந்தனர். எல்லோரும் ஆடம்பரமான உடை தரித்திருந்தனர். எல்லோரும் கை கட்டி, வாய் போத்தித் தலை வணங்கி நின்றனர். உடனே பல ராஜாங்க விஷயங்களை ஹாலஸன் கேட்டு முடிவு செய்தான்.

இவைகள் எல்லாம் நடந்து வருகையில் அரசாங்க போலீஸ் இலாகா தலைவன் உடனே நுழைவதை ஹாலஸன் பார்த்தான். முதல் நாள் இரவு இமாமின் விஷயங்களைப் பற்றி வியாபார விருத்தாளியிடம் கூறியது அவன் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. உடனே போலீஸ் தலைவரை அழைத்து, “உமது படை யினரில் சிலரை அழைத்துக் கொண்டு பாக்தாத் பகுதிக்குப் போய் அங்குள்ள இமாமையுள் அவனுடைய நான்கு மிழத் தோழர்களை யும் கைது செய்யும். இராஜாக்கு காணாறு சவுக்கடியும், அவன் துணைவர்களுக்குத் தலா நூறு சவுக்கடியும் கொடும். பின்னர் அவர்களைக் கழறதைக்கமீது முகங்கள் வால் பக்கம் பார்க்கும்படியாக உட்காரச் செய்து நகர் வலர் வரும்படி கழைத்துச் செல்ல ஏற்பாடு செய்யும். அப்படி அவர்கள் வலம் வருகையில் ஒரு ஆள் அவர்கள் முன் சென்று ‘பிறர் விஷயங்களில் தலையிட்டு விஷமம் செய்யபவர்களுக்கு இதுதான் தண்டனை’ எனக் கத்திக்

கொண்டு செல்லவேண்டும். அவர்களில் ஒருவராவது இனிமேல் நகர் எல்லைக்குள்ளே அல்லது மருதியருகிலோ வரக்கூடாது இந்த ஏற்பாட்டில் சடுகளவும் தவறலாகாது ஜாக் கிரதை!" என்று உத்தரவிட்டான்.

உத்தரவுப்படியே நடப்பதாகவும், அதை நிறைவேற்றிய விவரத்தைத் தெரிவிப்பதாகவும் கூறிவிட்டுப் போலீஸ் தலைவர் ஹாலனிடம் விடை பெற்றுச் சென்றான்.

தர்பாரில் நடந்ததை பொல்லார் மறைவி விருந்து கவனித்துவந்த கவிபாவுக்கு ஹாலன் ராஜதோஷணியில் பேசுவதும் கட்டளை யிடுவதும் மிகுந்த மகிழ்ச்சியளித்தது. தனது உத்தியோகஸ்தர்களும், ஊழியர்களும் திட்டப்படியே நடந்து கொண்டது கவிபாவுக்கு அளவில்லாத் திருப்தியளித்தது.

சிறிது நேரத்திற்கேவல்லாம் போலீஸ் தலைவர் தர்பாரில் பிரவேசித்து "மன்னாதி மன்னரே! தங்கள் உத்தரவுப்படி இமாமும் அவனது தோழர்களும் நகரில் கருமதங்கள் மீது ஊர்வலம் வந்து கொண்டிருக்கின்றனர். உங்களிடப்படி அவர்களுக்கு மற்ற மரியாதைகளும் செய்யப்பட்டு விட்டன" என்று அறிவித்தான்.

தன்னுடைய முதல் உத்தரவு இவ்வளவு திருப்திகரமாக சிறைவேற்றப் பட்டது கேட்டு ஹாலன் சந்தோஷமடைந்தான். "இமாம் வசித்த மருதிக்கருவில் அபூஹாலன் என்பவன் வீடு இருக்கிறது. அங்கு அவன் தாயார் வசித்து வருகிறார். கஜானாவிலிருந்து ஆயிரம் பவுள் எடுத்துக் கொண்டு போய் அவளுக்குக் கவிபாவின் பரிசாக அளித்து விட்டு வாரும்" என்பதுதான் இரண்டாவது உத்தரவு. இதைக் கேட்டவுடன் பிரதம மந்திரி ஒரு வேலைக்காரனைக் கூப்பிட்டு ஆயிரம் பவுள் ஹாலனின் தாயாரிடம் கொடுத்து விட்டு வருடப்படி கட்டளை யிட்டான்.

வேலைக்காரனும் அவ்வாறே பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு போய் ஹாலனின் தாயாரிடம் கொடுத்தான். அந்த அம்மணி ஆச்சரியம் தாங்காமல் விழித்தான். திடீரெனக் கவிபா தனக்கு ஆயிரம் பவுள் அனுப்பக் காரணம் என்ன என்று அவளுக்கு வினங்கவில்லை. புதிய கவிபாவின் கட்டளைப்படி பணம் கொடுக்கப்பட்டு விட்டதை பிரதம மந்திரி அறிவித்தவுடன் அன்றைய தர்பார் முடிவடைந்தது. பணியாட்கள் ஹாலனை மண்டபத்திலிருந்து விருத்தரைக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

விருத்தரை பார்ப்பதற்கு மிகவும் சம்மியமாயிருந்தது. அங்கே மேஜையில் தங்கத் தட்டுகளில் சுவையான தின்பண்டங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. மேஜையைச் சுற்றிலும் ஏழு வகை இசை வாத்தியங்கள் இன்னொன்று செய்தன. அவன் சாப்பாட்டுக்கு உட்கார்ந்தவுடன் அழகு வாய்ந்த உடைகள் உடுத்திக் கொண்டிருந்த ஏழு இளம் பெண்கள் அவனுக்கு விசிறிக் கொண்டிருந்தனர். தனக்கு

விசிறிய பெண்களின் அழகைப் பார்த்துக் குதூகலமடைந்த ஹாலன் அவர்களில் ஒருத்தியை மட்டும் விசிறிச் சொல்லி விட்டு மற்றவர்களைத் தனக்கு அருகில் உட்கார வைத்துக் கொண்டான். அவர்கள் 'முத்துப் பல்லாள்' 'விருதய ஆனந்தி' 'மதியழகி' 'சூரிய ஜோதி' என்பன போன்ற அழகிய பெயருடையவர்களாயிருந்ததால் அந்தப் பெயர்களைச் சொல்லி அழைப்பதில் ஹாலன் அதிக ஆனந்த மடைந்தான். அவர்களுடன் வேடிகையாகப் பேசி அவர்களை மகிழ்விப்பதில் மூலம் தானும் உற்சாக மடைந்தான். இதை யெல்லாம் மறைவிவிருந்து கண்டும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த உண்மைக் கவிபா தனது கேளிக்கைத் திட்டம் பூரண வெற்றி யடைவதைக் கண்டு பெரு மகிழ்ச்சி யடைந்தான்.

ஆனந்தமாக விருந்துண்ட பின் ஹாலனை அண்மனைப் பிரமுகர்கள் மற்றோர் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றனர். பல தங்கத் தாம்பாளங்களில் வகை வகையான பழ வகைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இங்கேயும் ஏழ் அழகிய பெண்கள் அவனுக்கு விசிறிக் காத்துக் கொண்டிருந்தனர். இவ்விடத்திலும் ஹாலன் அந்தப் பெண்களைத் தன்பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டு பழங்களைத் தன்னுடன் சேர்ந்து குறிக்கும்படி அழைத்தான். அவர்களுடன் சாப்பிட்டுக் கொண்டே வேடிக்கையாகப் பேசிக் கொண்டிருந்ததையும் திரை மறைவி விருத்த கவிபா ரசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இப்படி ஹாலன் வெகுநேரம் அண்மனை வாசத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் நேரமோ பகல் பொழுது முடிந்து, மாலைப்பொழுது முடிந்து, இரவு நேரங்கி வந்து கொண்டிருந்தது. இந்த விளையாட்டை ஒருவாறாக முடித்தவிட விருப்பினான் சிஜைக் காவியா. உடனே முத்துப் பல்லாள் என் கிற பெண்ணைக் கூப்பிட்டு மதுரஸத்தில் தூக்க மருத்தை ஹாலனுக்குத் தெரி

"நான் துணிகள் போடுகிற லாண்டரி ரோம்ப் மோசம், ஸார்! போடுகிற துணிகள் எனக்கு ஒழுங்காகத் திருப்பிக் கிடைக்கிறதில்லை. வேறு யாருடைய துணியாவது கிடைக்கிறது. என்னத்தைப் பண்ணுவது?"

"ஓகோ! அது எந்த லாண்டரி, ஸார்? எங்கேயிருக்கிறது, சற்று எனக்குச் சொல்லுங்கள்!"

“நாலு நாள் கல்யாணத்துக்கு மூன்று நாட்
ஸ்வர விந்வான்களை அமர்த்தி யிருக்கிறேன்.”
“நாலு நாள் எதுக்குங்க? ஒரே நாளில் கல்
யாணத்தை முடிச்சுடுங்க, போதும்!”
“ஏன்?”
“மாப்பிள்ளைக்கு ஒரு காதுநாள் கேட்டுமாம்!”

யாமல் கலந்து அவனிடம் கொடுக்கும்படி
கலிபா கூறினான். இந்தக் கோப்பையை
ஹாலனிடம் கொடுத்து முத்துப் பல்வான்,
“மன்னரே! இதைக் குடியங்கள். நான்
புதிதாகக் கவனம் செய்த ஒரு பாட்டைப்
பாடுகிறேன்” என்று கூறினான். ஹால
னும் அந்த ரஸத்தை அருந்திக் கொண்டே
முத்துப் பல்லாளைப் பாடும்படி கேட்டுக்
கொண்டான். அவன் ஒரு வாத்தியத்தை
இசைத்து இனிய குரலில் பாடினான். அந்தப்
பாட்டை திரும்பத் திரும்பப் பாடும்படி
ஹாலன் வற்புறுத்தினான். அவளும் அதற்
கிசைந்து பாடவே அந்தப் பாட்டின் ஒலி
அடங்கு முன் கோப்பை ரஸத்தைக் குடித்
தான். ரஸம் உள்ளே சென்றவுடன் மயக்கம்
மேலிட்டு அவன் கண் அயர்ந்து படுக்கையில்
சாய்ந்து தூங்க ஆரம்பித்தான்.

ஹாலன் தூங்க ஆரம்பித்ததும் கலிபா
திறை மறைவிருந்து வெளியே வந்தான்.
ஹாலன் அணிந்திருந்த ராஜ உடைகளைக்
கழற்றும்படி தன் வேலையாட்களுக்கு உத்தர
விட்டான். மறுபடியும் அவனுக்கு அவ
னுடைய சொந்த உடைகளையே அணிவிக்கச்
செய்தான். அவனைச் சுமந்துவந்த அதே
வேலையாளை அழைத்து ஹாலனை மறுபடி
யும் அவன் வீட்டிலேயே கொண்டுவிடச்
சொன்னான். தன்னுடைய வேடிக்கை திட்டம்
நன்றாக நிறைவேறியது குறித்துச் சந்தோஷ
மடைந்த கலிபா அந்த மகிழ்ச்சியில் நன்றாய்த்
தூங்கி விட்டான்.

★

மறு நாள் காலை ஹாலன் எழுந்த சமயம்
விடிந்து வெகு நேரமாகி விட்டது. தன் கண்
களைக் கசக்கிக் கொண்டு அதைத் தூக்கத்தில்
“முத்துப் பல்வான் பவழ வாய், மதிமுகம்,
எங்கே நீங்க னெல்லாரும்! என்னருகில்
வாருங்கள்” என்று கூப்பிட்டான்.

முதல் நாள் தன் விருப்பமறிந்து பணிவாக
வந்தவர்கள் இன்று கூப்பிட்டும் வராதது

கண்டு ஹாலன் ஆச்சரியமடைந்
தான். மறுபடியும் அவர்களை
உரத்த குரலில் கூப்பிட்டான்.
இந்தச் சத்தம் கேட்டு அவன்
தாயார் ஓடி வந்தாள். தன்
மகன் திக்பிரமை பிடித்தது
போலிருந்ததைக் கண்டு, “என்
னடா, மகனே! இப்படிக்கூவு
கிறாய்?” என்று கேட்டான்.

இதைக் கேட்டு ஹாலன்
முறைத்துப் பார்த்து “அம்மணி!
யாரைப் பார்த்து ‘என்மகனே’
என்று கூறுகிறாய்” எனக் கேட்
ட்டான். அதற்கு அவன் “ஏன்?
உன்னைத்தான் அப்படிக்கூப்
பிடுகிறேன். நீ என்மகன் அபூ
ஹாலன்லவா?” என்று பதில்
கேள்வி கேட்டான்.

உடனே ஹாலன் சொன்

னான்: “இல்லவே இல்லை. நீ சொல்வது
உண்மையல்ல. நான் அபூ ஹாலன்ல்ல. நான்
கீர்த்தி வாழ்ந்த கலிபாவான ஹருன் அலார்
ஷித்; ஆஸ்திகர்களின் ரஷகன்.”

தன் மகன் ஏதோ துக்கனவு கண்ட
தனால் இவ்வாறு உளறுகிறான் என்று
நினைத்து அவனுக்குச் சுயநூபகம் வருவதற்
காக இமாம் கைது செய்யப்பட்டதையும்,
அவனும் அவன் தோழர்களும் தண்டிக்கப்
பட்டதையும் பற்றிக் கூறினான். இதைக்
கேட்டவுடன் ஹாலனுக்குக் கோபம் அதி
கரித்தது. உடனே “நான் தான் அவர்களைக்
கைது செய்து தண்டிக்கச் சொன்னது. நான்
தான் கலிபா. நான் அபூஹாலன்ல்லவே
அல்ல” என்று தொண்டை கிழியக் கத்தி
னான். தன் மகன் சமாதான மடையாதது
கண்ட தாய் அவனுக்கு முனைக்கோளாறு
ஏற்பட்டுவிட்டது என்று அஞ்சினான். தனக்கு
கலிபா ஆயிரம் பவுள் அனுப்பியது பற்றிச்
சொன்னால் அவன் குழப்பம் தெளியும் என
எண்ணி அந்த விஷயத்தை மகனுக்குத் தெரி
வித்தான். இதைக் கேட்டதும் அவன்
கோபம் அதிகரித்தது “நான் தானே
உனக்கு அந்தப் பணத்தை யனுப்பியது.
நானே தான் கலிபா” என்று கத்தினான்.

அந்தச் சத்தம் கேட்டு அக்கம் பக்கத்
திறுள்ளவர்கள் கூடி விட்டனர். ஹாலன்
தன்னைக் கலிபா என்று சொல்லிக் கூக்குரலிடு
வதைக் கேட்டவுடன் அவனுக்குப் பைத்தியம்
தான் பிடித்து விட்டது என்று அவர்கள்
நிர்மானித்தனர். உடனே அவனைப் பிடித்துக்
காணியும் கையையும் கட்டினார். இருவர்
சென்று பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரி அதி
காரியை அழைத்து வந்தனர். அந்த அதிகாரி
ஹாலனை இழுத்துப் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்
திரியில் பூட்டி வைத்தார். அத்துடன் நிற
காமல் “இனிமேல் நான்தான் கலிபா என்று
சொல்லாதே!” என்று கூறித் திணர் அடித்து
வந்தார். (தொடரும்)

வெண்மையாக

சலவை செய்யப்
பட்டுள்ளன

பிரகாசமாக

சலவை செய்யப்
பட்டுள்ளன

**ஸன்லைட்
சோப்பினால்**

தான்

துணிகளை அடித்துத் துவைக்காமலே வெண்மையாகவும் பிரகாசமாகவும் சலவை செய்கிறது!

S. 184-50 TM

மிக்யாதி பெற்ற
ஆஸ்டிரிய தயாரிப்பு
(8, 10, 15 & 20 எச். பி.)

ஜேன்பாக்

மசல் என்ஜின்கள்

- ★ ஹரிசாண்டல்
- ★ கோல்ட் ஸ்டார்ட்
- ★ போர் ஸ்ட்ரோக்

எண்ணைச் செலவில் சிக்கனம்

★

விவரங்களுக்கு :

கமாவி என்ஜீனீயரிங்
கார்ப்பொரேஷன் லிட்.

கமாவி சேம்பர்ஸ்,
பலாடு என்டெட், பம்பாய்

விற்பனையாளர்கள் :

கமாவி என்ஜீனீயரிங்
கார்ப்பொரேஷன் லிமிடெட்

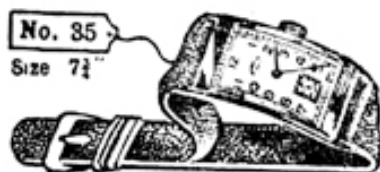
“சாகர் யான்ஷன்”

நெ. 2, ஜோன்ஸ் தெரு,
மிராட்வே, மதராஸ் - 1

பூஜா - தீபாவளி விற்பனை!

மீண்டும் பாத் வீடுக்குக் குறைவான விலை
ஒவ்வொரு கடி காரம் 4 வது உத்தரவாதம்

முன்பிருந்த விலையும், தற்போது விலையும்
ஒவ்வொரு கடி காரத்திற்கும் எதிராகக்
கொடுக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

	ஒத்திசை சீல	தற்போது சீல
15 ஜுவல்ஸ் க்ரோம்	70/-	36/-
15 ஜுவல்ஸ் ரோல்ட்கோல்ட்	75/-	37/8

	வாட்ச் ப்ரூப் - ஷாக் ப்ரூப் வெள்ளிற டயாலைஸ் கட. லைட்கும்	
15 ஜுவல்ஸ் ஸ்டீல்	75/-	40/-
17 ஜுவல்ஸ் ஸ்டீல்	90/-	45/-
17 ஜுவல்ஸ் 83" ஷாஸ்	110/-	55/-

5 ஜுவல்ஸ் ரோல்ட்கோல்ட்	45/-	28/-
15 ஜுவல்ஸ் ரோல்ட்கோல்ட்	65/-	34/8

4 ஜுவல்ஸ் ரோல்ட்கோல்ட்	40/-	20/-
15 ஜுவல்ஸ் ரோல்ட்கோல்ட்	65/-	32/8

	அலாசாம் டைம் பீஸ்	
ஸ்விஸ்	25/-	14/8
இங்கிலீஷ்	28/-	16/-
ஜெர்மனி	30/-	17/-
டி. எஸ். ஏ.	32/-	18/-
ரேடியாத்துக்கு கு. 2 தனி.		

YOUNG INDIA WATCH CO.
Post Box No. 6744, CALCUTTA-7

ராணி

மாதவி

கி.ரா.கோபாலன்

-5217-

6. கை மாறியது!

போத்தியம்மா உரத்த குரலில் வீறிட்டு அழும் அந்தக் குழந்தையைக் கூடுமானவரையில் சமாதானம் செய்து பார்த்தான். ஆனால் அது அடங்குவதாயிடுவது அவள் மறுபடியும் அந்தக் குழந்தையைக் குடிசைக்குள் கொண்டுபோய் ஒரு சங்கு சர்க்கரைத் தண்ணீரைப் புகட்டினான். அது கொஞ்சம் அழுதையை நிறுத்தியது. அதைத் தரையில் கிடத்தியிட்டுக் குடிசைக்கு வெளியே வந்தான். குடிசைக்கு வெளியே மூன்று பேர் நின்று கொண்டிருப்பதைப் பார்த்ததும் அவள் நடுங்கிட்டாள். அவர்களில் இருவர் போலீஸ் உடைய அணிந்திருந்தனர். இன்னொருவர் சாதாரண உடையில் காணப்பட்டார். அவர்களுடைய உடையும் பார்வையும் போத்திக்குப் பயத்தைவும் கலக்கத்தையும் கொடுத்தது. அவள் படுங்கிக் கொண்டே அவர்களைப் பார்த்தாள்.

போலீஸ்காரர்களில் ஒருவர் அவளைப் பார்த்தது, "ஏன் பாட்டி, இப்படிப் பயப்படுகிறே! நீங்கள் சில கேள்விகள் கேட்கிறோம். சரியானபடி பதில் சொல்லு" என்றார்.

"நான் ஒரு குற்றமும் செய்யவில்லையே!" என்றாள் மிழவி.

போலீஸ்காரர் அவளுடைய வார்த்தைகளைக் காறில் வாங்காமல், "குன்னத்தூர் சாலை யில் ஒரு மோட்டார் விபத்து ஏற்பட்டது. அதிலே ஒரு குழந்தையைக் காணோம். யாரோ ஒரு காடோடிப் பெண் சாலைக்குச் சமீபமாக வாய்க்கால் ஓரத்தில் குழந்தை போல எதையோ ஒன்றைத் துணியில் சுற்றிக் கையில் வைத்துக் கொண்டிருந்ததாகச் சொல்கிறார்கள். இந்தப் பக்கம் நங்கள் வந்த போது இந்தக் குடிசையிலிருந்து ஏதோ ஒரு குழந்தை அழுதது போலச் சத்தம் வந்தது. அதனாலே இங்கே சோதனை செய்து பார்க்கலாம் என்று வந்தோம்" என்றார்.

போத்தி அவர்களுக்கு ஏதாவது சாமர்த்தியமாகப் பதில்கொல்லி அனுப்பிவிடலா மென்று நினைத்தாள். ஆனால் குடிசைக்குள்விருந்த குழந்தை மறுபடியும் எதிர்பாராத வண்ணம் கதறத் தொடங்கி அவளுக்கு எரிச்சலையும் ஆயாசத்தையும் உண்டாக்கியது. குழந்தை அழுகிற சத்தத்தைக் கேட்டதும் போலீஸ்காரர்களுடைய முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சி ஏற்பட்டது. "நாம் இத்தனை நாழியாகத் தேடிக்கொண்டிருக்கிற விஷயம் அகப்பட்டு விட்டது" என்றார் ஒரு போலீஸ்காரர். சாதாரண உடையிலிருந்த மனிதரைப் பார்த்து, சாதாரண உடையிலிருந்த அந்த மனிதர் போத்திக்கு எதிரே வந்து, "நான் யார், தெரியுமா!

குன்னத்தூர் பட்டக்காரர் வீட்டுக் கணக்குப் பிள்ளை. காணாமற்போன குழந்தை பட்டக்காரரின் பேத்தி. அதைத்தான் நங்கள் தேடிக்கொண்டு வருகிறோம். அந்தக் குழந்தையின் தாயாரும் தகப்பனாரும் காசி விபத்திலே செத்தப் போய் விட்டார்கள். அவர்களிடமிருந்த குழந்தையை மாத்திரம் காணோம். அந்தக் குழந்தை தான் இந்தக் குடிசையிலே கத்திக் கொண்டிருக்கிறது என்று நினைக்கிறோம்" என்றார் மிகவும் படபடப்போடு.

பளிச்சென்று போத்தியின் மூளையில் அப்பொழுது ஒரு எண்ணம் உதயமானியது. தனக்குப் பளுவாக இருக்கும் வள்ளியின் குழந்தையை அப்புறப்படுத்த அது ஒரு சரியான வழியல்லவா! அந்த மனிதர்கள் எங்கே கேட்டுப்போன குழந்தையைக் கண்டு பிடிக்கப் போகிறார்கள்! ஏன் அவர்களிடம் இந்தக் குழந்தையைக் கொடுத்துவிட்டுக் கூடாமல் அந்தக் குழந்தையைத் தன்னிடமிருந்து அப்புறப்படுத்த இதைவிட அபூர்வமான வேறு சந்தர்ப்பம் அவளுக்குக் கிடைக்குமா!

"என்ன மிழவி மெனமமா நிக்கிறே.....! குடிசைக்குள்ளே இருக்கிற குழந்தை யாருடையது!" என்றார் அதட்டிய குரலில் ஒரு போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர்.

"அந்தக் குழந்தை அதோ அந்தப் பாதையிலே தனியாகக் கிடந்து அழுது துடிச்சுக்கிட்டிருந்தது. நான் எடுத்துக்கிட்டு வந்தேன், வளர்க்கலாமின்னு. அவ்வளவுதான். நான் அதைப் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வேறு மென்றாலும் எடுத்துக் கிட்டு வரேன்" என்றாள் போத்தி பயத்தோடும் நயத்தோடும்.

"சரி! அதை வெளியே எடுத்துக்கொண்டு வா. பார்ப்போம்" என்றார் போலீஸ்காரர்.

போத்தி குடிசைக்குள் நுகுந்து அழுது கொண்டிருந்த குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்தாள். போலீஸ்காரர்களும் மற்றொரு மனிதரும் அந்தக் குழந்தையை உற்றுப் பார்த்தனர். சாதாரண உடையிலிருந்த மனிதர் அந்தக் குழந்தையைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டார். போலீஸ்காரர்களில் ஒருவர் கையிலிருந்த தடியை ஆட்டியபடியே, "மிழவி, வீணாகப் போய் செல்லாதே. இந்தக் குழந்தை உனக்கு எப்படிக் கிடைத்தது! உண்மையைச் சொல்லி வரு" என்றார்.

"நான்தான் சொன்னேனுங்களே. இது அந்தச் சாலையிலே ஒரு மரத்தடியில் தனியாகக் கிடந்து கதறிக்கிட்டு இறந்தது. நான்தான் பச்சாத்தாய்ப் பட்டு எடுத்துக்கிட்டு வந்தேன்."

பட்டக்காரர் வீட்டுக்காரியஸ்தர் அந்தக் குழக்
தையைக் கையில் வைத்துக் கொண்டே போலீஸ்
காரரைப் பார்த்து, "இதில் சந்தேகமே இல்லை.
இதுதான் காணாமற் போன குழத்தை. இதை இந்
தக் கிழவியான் நிரூபிக்கொண்டு வந்திருக்கிறான்.
இந்தக் குழத்தை மேலே போட்டிருந்த கைக,
சட்டை எல்லாவற்றையும் இவள்தான் கழற்றி
வைத்திருக்க வேண்டும்" என்று.

"ஐயோ, கையை! அதை யெல்லாம் யாராங்கம்
கனவாடிக்கிட்டு, குழத்தை யே ரோட்டியே போட்
டிருக்கலாம். நான் ஒரு பாவத்தையும்
அறியேன்" என்று கதறினாள் போத்தி.

"இதல்லாம் சரிப்பட்டு வராதது.
இவளை ஸ்டேஷனுக்குக் கொண்டு
போய்க் கேட்டால்தான் உண்மை
வெளிவரும்" என்று போலீஸ்
காரரில் ஒருவர்.

இதைக் கேட்டதும் போத்தியம்மா
அவறித் துடித்தாள்.

"என்னை டேஷனுக்கு
அழைச்சுக்கிட்டா போகப்
போறீங்க! இது உங்க
ளுக்கு நல்ல யிருக்குமா!
நான் என்ன தவறு செய்
தேன்! உங்கள் குழத்தை
யை எடுத்துப் பத்திரமா
வைத்துக்கிட்டிருந்தேனே,
அதற்காக நீங்கள் சந்திரா
ஷப்படாமல் என்னை இம்
சை செய்ய நினைக்கிறீங்
கனே, இது சிபாயமா!"
என்று அவறினாள் போத்தி.

பட்டக்காரர் வீட்டுக்
காரியஸ்தருக்கு அவன் மீது
சிறிது இரக்கம் ஏற்பட்
டது. "இந்தக் கிழவியை
வீட்டு வீடுங்க, நகை
போனால் போய்த் தொலை
யட்டும். குழத்தை உயி
ரோடு வைத்திருந்தானே,
அதுவே போதும். மற்ற
தை யெல்லாம் எங்கள்
எஜமானர் பெரிசாக
நினைக்க மாட்டார். அவ
ரிடம் இந்தக் குழத்தை
யைக் கொண்டு போய்க்
காட்டினாலே போதும்.
அவருடைய கவலை யெல்
லாம் உடனே பறந்துபோய்
யிடும்" என்று.

அவர்கள் பேசிக் கொண்
டதெல்லாம் போத்தியின்
காதலில் விழாமலில்லை.
அவளுக்கு இதெல்லாம்
வியப்பாகவே இருந்தது.

அவர்கள் பேசிக் கொண்டு
இருந்த அமர்ந்திருக்கி
யவள் மூக்கியமானது
என்று அவள் உணர்ந்து
கொண்டாள். தன்னிடம்
உள்ள வள்ளியின் குழத்தை
யை அவர்கள் தவறுத
லாகக் காணாமற் போன
தங்கள் குழத்தை யாக
நினைக்கிறார்கள். இந்
தினிலிருந்து அவர்களுக்குக்
குழத்தை தான் அக்தியா
வசியமாகப் படுகிறது
என்பதைப் போத்தி உணர்
ந்து கொண்டாள். அவளுக்
கு இது ஆச்சரியமாகத்
தான் இருந்தது.

உண்மையாகக் காணாமற் போன அவர்களுடைய
குழத்தை யின் கதி என்ன! அது எப்படிப் போனால்
நமக்கென்ன! எப்படியோ பூரிசையை மடியில் வைத்
துக் கட்டிக் கொண்டிருப்பதுபோல் இடையூறு
களும் பளுவாகவும் இருந்து அவளுக்குச் சிரமத்தைக்
கொடுத்து வந்த வள்ளியின் குழத்தை யை யாரா
வது எடுத்துக்கொண்டு போனால் சரி; அவளுடைய
கூட்டத்தாரில் எவரும் அவனிடம் வள்ளியின் குழக்
தை இருந்தது என்று நினைக்க முடியாதல்லவா!

"பாவம்! இந்தக் குழந்தையைத் தேடி அலைக்கிறீர்கள் ரொம்ப நிரம்பப்பட்டிருக்கீங்கள். இந்தக் குழந்தைக்கு உரிபலங்க வந்து கேட்கிறவரையில் நானே இதை வளர்த்துக்கொண்டு வரலாம் என்று நினைக்கிறேன். நல்ல வேண்டியால் நீங்களே வந்துட்டீங்கள். நீங்க இந்தக் குழந்தையைத் தாராளமாய் எடுத்தக்கொண்டு போகலாம். நான் இதைப் பத்திரமாக எடுத்தக்கொண்டு வந்து பரது காத்ததற்காக எனக்கு ஏதாவது இனும் வாய்ப்புக் கொடுங்க....." என்றான் போத்தி அவர்களுக்கு காசுப் பரிவோடும் பச்சாத்தாபத்தோடும் பேசுகிறவன் போல்.

"இனாலா.....! உன்னை விட்டுவிட்டு அழைக்கவிட்டுப் போய்த் தண்டிக்காயல் விட்டு விட்டுப் போகிறோமே, அதவே உனக்குப் பெரிய இனும் கொடுத்தார்போல. அதற்காக நீ சந்தோஷப்படணும்" என்றார் ஒரு போலீஸ்காரர். அவர்கள் அதற்குப்பால் ஒன்றும் பேசவில்லை. அவர்கள் மூவரும் அந்தக் குழந்தையுடன் அந்த இடத்தை விட்டுச் சென்றார்கள். போத்தி

சிறிது நேரம் கண்டொட்டாமல் அவர்கள் சென்ற திசையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவளுக்கு அப்பொழுது, தான் ஒரு பெரிய ஆபத்திலிருந்து தப்பியதாகத் தோன்றலை, ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டான். அவன் எதைச் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்தாலோ, அதைச் செய்து முடித்து விட்டான். தங்கள் கூட்டத்தார்கள் ராணி என்று சொல்லிக் கொண்டாடக் கூடிய வள்ளியின் குழந்தை, அந்தப் பெருமையையும் புகழையும் இனிமேல் ஒருநாளும் அடைய முடியாதல்லவா?

போத்தி யம்மாவிற் குப் பளுவாக இருந்த குழந்தையைப் போலீஸ்காரர்கள் எடுத்துக் கொண்டு சென்ற பின் அவள் மனத்திற்கு ஒரு நிம்மதி ஏற்பட்டது. அந்த நிம்மதியில் கும்பகோணம் வரையில் நடந்து செல்ல அவளுக்கு ஒரு தேம்பும் ஏற்பட்டது. அவள் முக்கியமான சில சாமான்களை எடுத்து முட்டையாகக் கட்டிக் காளை மாட்டின் முதுகின்மேல் வைத்தான். பிராகு அதை ஒட்டிக்கொண்டு கும்பகோணத்துக்குக் கொம்பினான்.

அவள் கும்பகோணத்தை அடைந்தபோது இரவு மணி ஒன்பது இருக்கும். பெத்தண்ணலும் மற்றவர்களும் வள்ளியையும் அவளுடைய குழந்தையையும் தேடித் தேடி எய்திக் தகவலும் கிடைக்காமல் மிகக் அலுப்பும் வெறுப்பும் அடைந்திருப்பார்கள் என்று அவள் நினைத்தான். ஆனால் அவள் வந்தபோது அவர்கள் எல்லோரும் ஏதோ ஒரு புதுவிதமான சந்தோஷத்திலும் குதூகலத்திலும் ஆழ்ந்திருப்பதாகத் தெரிந்தது. எல்லோரும் ஒரே இடத்தில் கூடி அமர்ந்திருந்தனர். அங்கே பாட்டும் ஆட்டமும் கேளிக்கையுமாக இருந்தது. அவர்கள் அப்பொழுது இருந்த நிலைமைக் கண்டதும் போத்திக்குச் சர்க்கோளும் குப்பமும் ஏற்பட்டது. அவன் ஆத்திரத்தோடும் புதகச்சலோடும் அவர்களுக்கு நடுவே வந்து நின்றான்.

"வா, போத்தியாச்சி! வா" என்று குதூகலத்தோடு அவளை வரவேற்றான் பெத்தண்ணன். போத்தி சம்சயத்தோடும் ஆச்சரியத்தோடும் அவன் முகத்தைப் பார்த்தான்.

"என்ன, அப்படிப் பாரிக்கிறேன்.....! உன் மேலே இப்போ எங்களுக்குத் தனிக் கூடக் கோபமே இல்லை நான் வள்ளியைத் தேடிக்கண்டு பிடிச்ச அழைத்துக் கொண்டு வந்தவிட்டேன்" என்றான்.

"வள்ளியைத் தேடி அழைக்கப்பட்டு வந்தாட்டாயா!" என்று வியப்போடு அவன் பெத்தண்ணவின் முகத்தைப் பார்த்தான். "ஹூம்.....அந்த அடங்காப் பிடாரியை வெட்டிக் குறிசிலை தள்ளிப் புதைக்கிறதற்கில்லாமல் இந்தத் கொண்டாட்டமா.....!" என்று ஆத்திரத்துடன்.

பெத்தண்ணன் போத்தியம்மானவச் சமாதானப் படுத்தியவர்கள் போல், "போத்தியாச்சி! அப்படியெல்லாம் சொல்லாதே. அவனோடு கம்ப ராணியும் வந்திடுகா. குழந்தை பத்திரமாகவும் சௌக்கியமாகவும் இருக்குது. கொஞ்சங்கூடக் கவலைப்படாதே....." என்று.

இதைச் சேட்டும் போத்தி அப்படியே சிலை போல் சின்று விட்டாள். அப்பொழுது அவன் இருதயமே சிந்துவிறும் போலிருந்தது. வள்ளியை அவர்கள் எங்கேயாவது தேடிப் பிடித்து அழைத்துக் கொண்டு வந்திருந்தால் அதில் ஆச்சரியப் படுவதற்கில்லை. ஆனால் அவன் ஒரு பெண் குழந்தை போடு வந்திருக்கிறான் என்று சொன்னது தான் போத்திக்கு வெடிவைத்து அவளுடைய இருதயத்தையே தகர்த்தெறிவது போலிருந்தது. அவளுக்கு அப்பொழுது பளிச்சென்று ஒரு சந்தேகம் எழும்பியது. வள்ளி தன்னுடைய சொந்தக் குழந்தையை இழந்து விட்டாள். இது போத்திக்குத் தெரிந்த உண்மை. ஆனால் அவன் மறபடியும் எப்படிக் குழந்தையோடு அங்கே வந்திருக்க முடியும்! அவளுக்குக் குழந்தை எது! எப்படிச் சம்பாதித்தான்! அன்று காலையில் போலீஸ்காரர்கள் வந்து போத்தியிட மிருந்து வள்ளியின் குழந்தையைக் காணாமற்போன ஒரு பணக்காரர் வீட்டுக் குழந்தை என்று சொல்லி வாங்கிக் கொண்டு போனதை அப்பொழுது நினைத்துப் பார்த்தான். அவர்கள் எந்தக் குழந்தையைத் தேடிக்கொண்டு வந்தார்களோ, அந்தக் குழந்தையை வள்ளிதான் திருடிக்கொண்டு வந்திருக்க வேண்டும் என்று அவளுக்குத் தோன்றியது. பாவம்! இவங்களைல்லாமல் இந்த வகையிலாவது வள்ளி குழந்தையோடு வந்தாளே என்று சந்தேகிப்பதில் மேய்மறந்து கூத்தாடுகிறார்கள். இந்த உண்மை எனக்கு அல்லவா தெரியும்!" என்று தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டான்.

போத்தி தன் மனத்திலுள்ளதை அப்பொழுது வெளியே காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அவர்கள் உண்மையை அறியாமல் பைத்தியக்காரத் தனமாகக் குறிப்பதும் ஆணர்த்தப்படுவதும் அவளுக்கு நகைப்பாக இருந்தது. ஆனால் அவளுடைய கெஞ்சில் ஒரு பயம் அழிந்திக் கொண்டதா விருந்தது. தன் காயால் எந்த உண்மையையும் தப்பித் தவறிக் கூட வெளி விட்டு விடக் கூடாது என்று தன்னைத் திடப்படுத்திக் கொண்டான். தான் வள்ளியின் குழந்தையைத் திருடிக்கொண்டு சென்றதையும் வள்ளியிடம் உள்ள குழந்தை வேறொருவருடையது என்பதையும் அவள் எப்படி அவசரமீடும் பரிசங்கமாகச் சொல்ல முடியும்! இந்த உண்மை சிறிது தெரிந்தால் கூட எல்லோரும் அவள் மீது சந்தேகம் கொள்ள மாட்டார்கள்! அந்தக் கூட்டத்திடையே அப்பொழுது வள்ளியும் குழந்தையும் இல்லை என்பதை அவள் தெரிந்து கொண்டாள். அவள் மெதுவாக அந்த இடத்தை விட்டு வள்ளியைத் தேடிக்கொண்டு சென்றாள். "நான் எப்படியும் அவளிடம் உண்மையைத் தெரிந்து கொள்கிறேன். அவள் இந்தத் திருட்டுத்தனத்தை மறைத்து வைத்துக்கொண்டு இந்தக் கூட்டத்திலேயே கெடுகாள் பெருமையோடு இருந்து விட முடியாது....." என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டே நடந்தான்.

அங்கு தனியாக ஒரு சிறு குடிசை போடப் பட்டிருந்தது. அதுதான் வள்ளி அவளுடைய குழந்தையுடன் இருப்பதற்காக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதை மிகவும் எளிதாகத் தெரிந்தது கொண்டான் போத்தி. அவன் அந்தக் குடிசை வாசலை கெடுப்பிய போது வள்ளி குழந்தையைத் தூங்கப் பண்ணுவதற்காகத் தாலாட்டுப் பாடிக்கொண்டிருக்கும் குரல் அவன் செவியில் விழுந்தது. அவன் படபடப்போடு அந்தக் குடிசைக்குள் நுழைந்தான். அங்கு ஒரு சிறிய எண்ணெய் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. அந்த விளக்கின் மங்கலான ஒளியில் வள்ளி ஏணியில் குழந்தையை விட்டு ஆட்டிக் கொண்டிருப்பது கண்கு தெரிந்தது. அவளுடைய பட்டியில் ஒரு இனிமையும், ஆனந்தமும் கலந்திருந்தன. அவளுடைய பாட்டு போத்தியின் கெஞ்சை உருக்க வில்லை. அவளுக்கு அந்தப் பார்க்கப் பார்க்க ஆத்திரமும் குறறலும் தான் அதுமாகியது. அவள் மெதுவாக வள்ளிக்குச் சமீபமாக வந்து சின்னாள். வள்ளியும் அவளைக் கண்டதும் திகைத்து சின்னாள். ஆனால் அந்தத் திகைப்பு கணகேரத்திலே எல்லையற்ற கோபமாகவும் ஆத்திரமாகவும் மாறியது. "நீ எத்தனாக இங்கே வந்தாய்! உங்கள் ராணி தூங்குகிறாள். அவளுக்குத் தெரிந்திரவாக இங்கே சிந்தாதே, போ!" என்று வள்ளி படபடப்போடு.

போத்தி ஒரு பெரு முச்சு விட்டுக் கொண்டே உட்கட்டைக் கடித்துக் கொண்டு புனிபோல் பாய்ந்து வள்ளியின் கையைத் தன் இருப்புபோன்ற கையால் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டான். "நீ எவ்வோரையும் பைத்தியமாக்கியது போல் என்னையும் பைத்தியக்காரி யாக்கி விடலாம் என்று நினைக்காதே. நீ இந்தக் குழந்தையை என் பேரன் மல்லய்யனுக்குப் பிறந்தது என்று சொல்லிச் சாதனை செய்யப் பார்த்திருப்பாய்! அதுதான் முடியாது. எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். ஏனை யிலே மிடக்கிறது எங்கள் ராணியில்லை. வேறு ஒருவருடைய குழந்தை!" என்று.

போத்தியின் வார்த்தை வள்ளியைத் திகைப்படைய வைத்தது. அவன் அப்பொழுதுதான் தூக்கத்திலிருந்து விழித்தவன்போல் உட்கட்டையை வேலவால் நினைத்துப் பார்த்தான். அவன் மனத்தில் ஒருவித பயமும் குழப்பமும் ஏற்பட்டன. ஆனால் அவன் அதை அப்பொழுது வெளியே காட்டிக் கொள்ளவில்லை. "அது உனக்கு எப்படித் தெரியும்.....!" என்று போத்தியைக் கண்களா வேயி கட்டுப் போகவில் விடுகிறவன்போல் பார்த்துக் கொண்டே.

அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்பதிலேயே போத்தியின் புத்தி வேலை செய்தது. "இந்தப் போத்தியை என்னவென்று நினைச்சே! நான் சாமானியப் பட்டவனில்லை. மற்றவர்களுக்குப் பாததெய்வம் என் கண்ணுக்குப் படும். மற்றவர்க்காதுக்குக் கேட்காததெய்வம் என் காதுக்குக் கேட்கும். நீ இந்த இடத்துக்கு ஒரு திருட்டுக் குழந்தையோடு வந்த தெய்வம் எனக்குத் தெரியும். நீ திருடிக்கிட்டு வந்தது ஒரு பணக்கார வீட்டுக் குழந்தை; குன்னத்தூர் பட்டக்காரர் வீட்டுக் குழந்தை. அதுதான் இப்போ ஏணியிலே மிடக்குது. எனக்குத் தெரியும். இந்தக் குழந்தை இருக்க வேண்டிய இடத்திலே உன் குழந்தை இருந்து வளருது. நான் ஒரு நாளும் எங்கள் ஜனங்களை இந்த அண்மியக் குழந்தையை ராணியாக்கும் படி விடமாட்டேன்" என்று போத்தி.

வள்ளி அவளுடைய கைப் 'பிடியை உதரிக் கொண்டு அப்பால் நகர்ந்து விட்டாள். அவளுக்கு அப்பொழுது ஒரு வெறியும் ஆவேசமும் ஏற்பட்டது. தன்னுடைய வயிற்றில் பிறந்த குழந்தையை எடுத்துக் கொடுக்கக் களிச்சு அறிவிட்ட மில்லாமல் வேறொருவருடைய குழந்தையைத் தன் குழந்தையாகப் பாவித்துச் சந்தோஷமடையும் போலி வாழ்க்கை அவள் மனத்திற்குச் சிறிது அருவருப்பைத்தான் உண்டாக்கியது. சூது யாரோ தன்னை வஞ்சிக்க வேண்டுமென்று செய்த குழ்ச்சியாகத்தான் விடுக்க வேண்டுமென்று அவளுக்குப் பட்டது. "அப்படி ஒரு உணக்கு எல்லாம் தெரியும் என்று சொல்லு! என் குழந்தை என்ன கதி யார்க்கன்று உணக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. நீதான் இதற்கெல்லாம் காரணம். நான் சினைவு இல்லாமல் விட்டுப்போய் என் பக்கத்தில் கிடந்த குழந்தையை யார் எடுத்துக் கொண்டு எங்கே போனான் என்று உணக்குத் தெரியும். இல்லையா...!" என்று வள்ளி போத்தியை விழியாலேயே சுட்டுவிடுவிறாய் போல் பார்த்துக் கொண்டு.

போத்தி அவளுக்கு எவ்விதமான பதிலும் சொல்லவில்லை. அவளைப் பார்த்துக் கேலியாகவும் அவட்சயமாகவும் சிரித்தாள்.

வள்ளியின் கோபமும் ஆத்திரமும் கட்டுக் கடங்காததாக இருந்தது. "எனக்குத் தெரியும். என் குழந்தையை நீதான் திருடி யிருக்கிறாய். நான் முயக்கமாய் விழுந்து கிடக்கும்போது என் குழந்தையை நீதான் திருடி இருக்கிறாய். என் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு என்னை அங்கேயே கிடந்து சாகட்டும் என்று விட்டு விட்டுப் போய்விட்டாய். எனக்குத் தெரியும். இது

தான் நடந்த கதை. கிழப் பிரசா! சிறுத்தைச் சொல்லிவிடு. உண்மையைச் சொல்லா விட்டால் நான் அப்படியே உன் மென்மையைப் பிடித்து அழத்திக் கொண்டு போடுவன். என் குழந்தை எங்கே சொல்லு. சீக்கிரம் சொல்லு!" என்று போத்தியிடம் புலி போலப் பாய்ந்து அவன்மென்மையைப் பிடித்து உறுக்கினான்.

போத்தியின் விழி பிழம்பி விரும் போலிருந்தது. மூச்சுத் திணறியது. கிம ரென்று வள்ளிக்கு அத்தகைய ஆவேசம் வரமென்று அவள் சினைக்கவிட்டாள். வள்ளி உயிர் தரும்படி படியிலிருந்து அப்பொழுது உயிர் தப்பினால் போது மென்மையிவிட்டது. "நான் சிறுத்தைச் சொல்லுகிறேன். என்னை விட்டு விடு" என்று கேள்வியின். வள்ளி அவளுடைய கழுத்தை விட்டு விட்டுக் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு, "சரி, சொல்லு!" என்று அடட்டினான்.

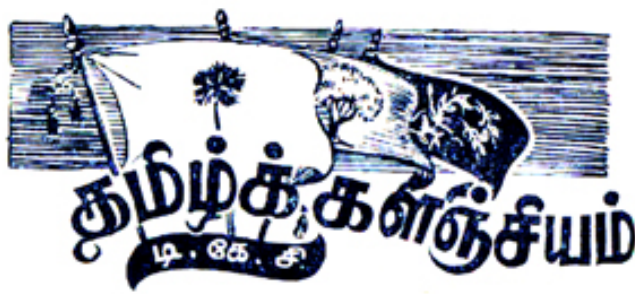
"உன் குழந்தையின் கை நகக் கறுவாக்குக்கூட பழது ஏற்படவில்லை. கான்தான் அதை எடுத்துக் கொண்டு போனேன். ஆனால் அதைத் தவறுகத் தங்கள் குழந்தை என்று ஒருவர் போய்க்காரரோடு வந்து பிடுங்கிவிட்டுப் போய்விட்டாரு. அது என்மேலே பிசுவிலை. உன் குழந்தை செனக் கியமாகக் குண்ணத்தூர் பட்டிக்காரர் விட்டிலே வளருது" என்றான் போத்தி.

வள்ளியின் கோபமும் ஆவேசமும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தணிந்தன. தன் குழந்தை பட்டிக்காரர் விட்டில் அவர் போத்தியாகப் பாவிக்கப்பட்டதில் செல்வமாக வளருவதும் ஒரு பாக்கியம்தான் என்று சினைத்தாள். அவள் அப்பொழுது

போத்தியை மறந்து விட்டாள். ஏனென்றால் தூங்காமல் முனகிக் கொண்டிருக்கும் குழந்தையையும் மறந்தாள். அவள் சினைவெல்லாம் பட்டிக்காரர் விட்டிலேயே இருந்தது. தன்னுடைய குழந்தை ஒரு பணக்காரர் விட்டில் செல்வமாக வளருவது அவளுக்குச் சிறிது ஆறுதல் கொடுக்கக் கூடியதாக இருந்தாலும் தன் சத்தத்தில் னறிய சிக தன்னைப் பிரித்து தவிராக ஓடிடத்தில் எத்தகைய பெருமை யோடு வாழ்ந்தாலும் அவளுடைய தாய் உள்ளத்துக்கு சிம்மதி ஏற்படுமா! அவள் மறப்பாளும் அந்த இரண்டு குழந்தைகளையும் எப்படியாவது இடம் மாற்றி வடமாமா என்று யோசித்தாள். அவளுக்கு எவ்வித வழியும் புலனாகவில்லை. மந்தவர்களுக்கு இந்த சுகமியம் தெரியக் கூடாது. இந்த சுகமியம் களின் கண் பார்வையிலிருந்து இக் குழந்தையை அப்பறப்படுத்துவதென்பது அராதிகமம். பட்டிக்காரர் விட்டிலிருந்து அக் குழந்தையைக் கொண்டு வருவது என்பதும் சிரமம். அவளுக்குப் கோத்தியம் பிடித்துவிடும் போலிருந்தது. அவளுக்கு எதிரில் சின்று கொண்டிருக்க போத்தியைப் பார்த்ததும் அடங்கிய ஆசைமும் கோபமும் மறுபடியும் பிறிட்டுக் கொண்டு வரவே, போத்தியை நெருங்கினான். ஆனால் அவளை நெருங்குவதற்கு முன்னால் அந்தக் குழந்தைக்கு வெளியே யிருந்து வந்த ஊசலென்று சப்பம் அவள் மனத்தைத் திருப்பியது. வள்ளி சட்டென்று வாசற்படியில் சின்று வண்ணம் மலையே எட்டிப் பார்த்தாள். போத்தியும் அவளுக்குப் பின்புறம் சின்று கொண்டு வெளியே பார்த்தாள். குடிசைக்கு வெளியே ஒரு கூட்டம் மயலில் னாக்கருடைன் சின்று கொண்டிருந்தது. (251-ஆம்)

முன்னால் கிற்பவர்:—ஹயா, உங்கள் ஓட்டை எனக்குத் கொடுங்கள்.
 விட்டுக்காரர் (பின்னால் நிற்பவரைப் பார்த்து):—நீங்கள் எங்கே வந்தீர்கள்?
 பின்னால் கிற்பவர்:—விடு கிடைக்குமா என்று கேட்க வந்தேன்.
 விட்டுக்காரர்:—ஓட்டு விடு ஒன்று இருக்கிறது. இரண்டு பேருமே சேர்ந்து எடுத்துக்குங்க!

10. தொண்டை அரசு

தமிழ் நாடு இந்து தேசத்தின் தெற்குக் கோடியில் இருந்ததால் கொஞ்சம் செனகரியமாகவே காலர் தள்ளிற்று.

திருச்சிராப்பள்ளி, தஞ்சாவூர், காவிரிப்பூம்பட்டினம் இவைகளை முக்கிய நகரங்களாகக் கொண்டு காவிரி ஆற்றின் வளத்தினால் செனகரியமாய் வாழ்ந்து வந்தது சோழ நாடு.

மதுரை, திருநெல்வேலி, கொற்கை ஆகிய நகரங்களைக் கொண்டு வகை தாம்பிரவாரணி நதிகளின் வளத்தினால் செனகரியமாக இருந்தது பாண்டி நாடு.

அப்படியே கொச்சி, பாலக்காடு முதலிய நகரங்களோடும் பெருமிதமான வளத்தோடும் சேர நாடும், செனகரியமாய் வாழ்ந்து வந்தது.

ஆனால் தொண்டை நாட்டின் காரியம் வேறு. காஞ்சிபுரம் மயிலாப்பூர், மாமல்லபுரம் (மகாபலிபுரம்) தொண்டை நாட்டுக்குரிய நகரங்கள், நீர்வளம் நிலவளத்துக்கும் குறைவில்லைதான். ஆனாலும் வடநாட்டிலிருந்து படையெடுப்பும் கொள்ளையும் அடிக்கடி தொந்தரவு கொடுத்து வந்தன.

இது காரணமாகத் தொண்டை நாட்டரசர்கள் சேனைகளைச் சரியான முறையில் தயாராக வைக்க வேண்டியிருந்தது. அது நல்ல யுத்தப் பயிற்சியைக் கொடுத்தது தொண்டை நாட்டாருக்கு.

யுத்த வீரர்களும் தளவாடங்களும் தொண்டை நாட்டில் இருந்ததுபோல் வேறெங்கும் இருந்ததில்லை.

சோழர், பாண்டியர், சேரர் ஆகிய மூவேந்தரும் தொண்டை நாட்டு அரசனுக்கு எல்லா விதத்திலும் துணை புரிந்து வந்தார்கள். அவனுடைய தயவை சதா எதிர்பார்த்தவர்களாய் இருந்தார்கள். இனி:

அரசர்களுக்குக் கொடிகள் உண்டு. அவரவர்களுடைய கொடிகளுக்கான சின்னங்களும் வேறு வேறு உண்டு.

சோழனுக்குத் திருவாத்திரமம் (தாதகி) கொடியில் எழுத வேண்டிய சின்னம். பாண்டியனுக்கு வேப்ப மரம். சேரனுக்குப் பனை மரம். தொண்டை நாட்டரசனுக்குக் கொடிச் சின்னம் வேலியில் படருகிற தொண்டைக் கொடிதான். ஆதொண்டை என்றும்

சொல்லுவார்கள் அதை.

ஆனாலும் ஒன்று; படரும் கொடியானாலும் சரி, பெரிய வேப்பமரம் ஆனாலும் சரி, விஷயம் கொடியல்ல, மரம் அல்ல. கொடிப் படலத்தின் விஸ்தாரந்தான் விஷயம். தொண்டைமானது கொடியின் படல விஸ்தாரமே அவனுடைய ஆதிக்கத்தைக் காட்டுவது. சேர, சோழ, பாண்டியர்களது கொடிகளின் ஒழுக்கமே, அடங்கியுள்ளார்கள் அவர்கள் என்பதைக் காட்டும்.

தொண்டை மானது கொடி வெது விசாலமாக வட்டமிட்டுப் பரவி நிறுவிடுகிறது. மற்றக் கொடிகள் அதன் நிறலின் கீழ் ஆடுகின்றன.

இந்தக் காட்சியைக் கம்பர் பார்த்தார். பாடுகிறார்.

திருவாத்தியில் ஏற்பட்ட மஞ்சள்ப் பூவோடு சிவந்த பூக்களும் தெரிகின்றன. சோழனது வெற்றிப் பிரதாபங்களைக் குறிப்பதற்கு.

“வெற்றிபுனை தாதகிக்கும்
பெண்ணைக்கும் வேம்புக்கும்
கற்றும் பெருநிழலாய்த்
தோன்றுமே—கற்றோர்
நிறந்தாய்கும், மன்னு
சேகந்தாய்கும், எண்ணில்
அறந்தாய்கும் தொண்டை
அரசு.”

[வெற்றிபுனை தாதகி: வெற்றிகளை விளக்கும் திருவாத்திரமம்; பெண்ணை: பனைக் கொடி. கற்றோர் நிறந்தாய்கும்: புலவரது புலமையைப் பாராட்டி ஆதரிக்கும்; மன்னு சேகம் தாய்கும்: நிலையான சேர சோழ பாண்டியரைத் தாய்கும்; தொண்டை அரசு: தொண்டைக் கொடியே பூண்டுகளில் சிறந்தது என்பது தொலி. அதாவது அரசாட்சிதான். ககமான சிலைடை.]

மரங்களை வைத்து அழகாய் ஜோடித் திருக்கிறது. தொண்டைமானது புகழ் அற்புதமான நடன ஐதி ஒன்றை ஆடி விட்டுப் போகிறது கவி.

உங்கள் தொண்டைப்
புண்ணை ஆற்றிக்
கொள்ளுங்கள்

டாக்டர்கள் இந்த அற்புதமான
பெப்ஸை சிபாரிசு செய்கிறார்கள்

PEPS

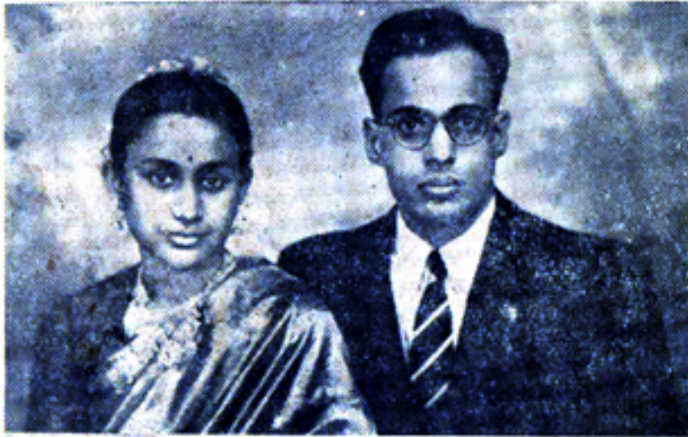
இருமல், ஜலதோஷம், குளிர், தொண்டைப்புண்,
இன்புளுயன்ஸா, சளி ஜூர், மார்வலி, கவாச
கோச நோய்கள் முதலியவற்றிற்கு உகத்தது.

தொண்டைப் புண் ஆபத்தைத் தரும் விஷக்
கிருமிகளை உற்பத்தி செய்கிறது. அவை இதயத்தை
யும் கவாச கோசத்தையும் தாக்குகின்றன. உடனே
பெப்ஸ் மாத்திரைகளை மெல்லுங்கள். பெப்ஸ்
விவரவில் உங்கள் தொண்டைக்கு இதம் தந்து
கிருமிகளைக் கொன்றுவிடுகிறது. பெப்ஸ் உங்கள்
தொண்டையிலும் மார்பிலும் உள்ள எரிச்சலையும்
ரணத்தையும் குணமாக்குகிறது. பெப்ஸ் மூச்சு விடு
வதைச் சுலபமாக்குகிறது. பெப்ஸிலிருக்கும் மருத்துச்
சத்து உங்கள் தொண்டைக்குள் சென்று கவாசக்
குழாய்கள் வழியாக கவாச கோசத்தை அடைகிறது.
அதனால்தான் பெப்ஸ் அற்புத மருந்தாக விளங்குகின்றது.
பெப்ஸ் தொண்டைப் புண், மார்வலி நோய் தீவரண மாத்திரைக்

மதராஸிற்கு மோல் ஏஜண்டுகள்: தாதா & கம்பெனி, பரீக் டவுன்

PPY 1

பாலக்காடு பிரபல ஜவுளி வியாபாரி ஸ்ரீ V.K.R.V வைத்தியனாத அய்யர் அவர்களின்
குமாரி சென. விஜயத்திற்கும் சென்னை, தக்ஷிண ரயில்வே சீப் ஆடிட்டர் ஸ்ரீ K. M. சுப்ர
மண்யம், I.A. & A.S. அவர்களின் குமாரன் சிரஞ்சீவி K. S. கணேஷ், B.Sc., B.Sc. (Engg.)
A.M.I.E. அவர்களுக்கும் செப்டம்பர் மாதம் 14-க் தேதி பாலக்காடு மணமகள் இல்லத்
தில் திருமணம் விமரிசையாக நடைபெற்றது. அன்று மாலை நடைபெற்ற வரவேற்பிற்கும்
ஸ்ரீ செம்மங்குடி அவர்களின் சங்கீத கச்சேரிக்கும் நகரத்தின் பல பிரமுகர்கள் விஜயம்
செய்தனர். மணமக்களுக்கு அநேக வாழ்த்துச் செய்திகளும் பரிசுகளும் வந்து குவிந்தன.

வாழ்க கணேஷ் - விஜயம்!

அகிலாவின் கண்ணீர்

சந்திரிகா

பூல் ஈல் என்று முழங்கிக் கொண்டிருந்த மூடுகளின் மணிபோல செவ்வாய் தேய, அகிலாவின் கண்களிலிருந்து பொங்கி வழியும் நீர் வெள்ளம் அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. சாளரத்தின் வழியே, தூரத்தே செல்லும் வண்டியில் இடித்தாற் போல் உட்கார்ந்திருந்த ஜானகியையும் அவள் கணவனையும் கண் கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அகிலாவின் இருதயம் பலமுறை விம்மி விம்மி இறங்கியது.

“ஏன் அகிலா சும்மா அழுதுகொண்டே இருக்கிறாய்? உன்னுடைய வாழ்க்கையை மறுபடியும் தழைக்கச் செய்வது என் போதுப்பு. பெற்ற உடம்பை இப்படி வாட்டி எடுத்தால், உனக்கு நல்லதா அல்லது உன் குழந்தைக்குத் தான் நல்லதா?” என்று ஜானகி விடைபெற்றுக் கொள்ளும் போது சொன்ன அன்பு துடிப்பும் அந்தச் சொல் அகிலாவின் காதுகளில் மறுபடியும் ஒலித்தது. ‘ஜானகியின் முயற்சியாவது வெற்றி யடைகிறதேதா, பார்க்கலாம்’ என்ற சொல் அவளை அறியாமல் ஒரு பெருமூச்சுடன் வெளிவந்தது. அச்சொல், அவளது அந்தரங்க மேடையில் வாடி வதங்கும் நம்பிக்கைக் கொடி இன்னும் பச்சை மாறவில்லை என்பதை அறிவுறுத்தியது போலிருந்தது.

“அம்மா!” என்று மூலக அழைப்பு வரவே, அவள் தலை நிமிர்ந்தாள். கண்ணீரைத் துடைத்தவாறே, தூளியை நெருங்கினாள். பழமூல் உலகத்தை எட்டிப் பார்த்து ஒரு வருஷம் ஆனாலும் குடும்ப வாழும் நிறைந்த உலக வாழ்வின் சுக துக்கங்களைச் சிறிதும் அறியாத அந்தப் பச்சினங் குழந்தையின் அதரங்கலில் மீனாகரமான பொக்கைச் சிரிப்பொன்று விரிந்தது.

விரித்த கண் வாங்காமல், உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்த அகிலா, குழந்தையைத் தன் மாற்புடன் ஒட்டி அணைத்துக் கொண்டான்.

ஐந்து பெண்களோடு பிறந்த அகிலா, அதிக அழகு என்று சொல்ல முடியா விட்டாலும் பார்த்தவர் கண்களை ஒரு கணமாவது தன்னிடமே லயிக்கச் செய்யும் காந்த சக்தி வாய்ந்தவளாக இருந்தாள். நன்றாக வாழ்ந்து கொடித்துப் போன சிவராமய்யருக்கு ஐந்தாவது பெண்ணாகப் பிறந்தும், அவள் சிறிது துஞ்சுக் காரியாகவே இருந்தாள். வருஷங்கள் உருண்டன. பருவமும் ஏறிற்று.

கருகரு என்று இருட்டும் வேளை. அவரும் எதிர் வீட்டு ஜானகியும் வாய்க்காலிலிருந்து திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

வாய்க்கால் மேட்டிலிருந்து கிராமத்து எல்லையை அடைந்ததும், சிறுகல் ஒன்று தடுக்கவே, இடுப்பிலிருந்த குடம் கழுவிக்காலில்

விழுந்து உருண்டோடியது. வலி தாங்காமல் அவள் கண்களில் நீர் நிறைந்தது.

“படைத்தவன் பாதத்திலும் ஒரு கண்ணை வைக்க மறந்து விட்டான் போலிருக்கிறது!” என்ற கேலிப் பேச்சுக் கேட்கவே, திடுக்கிட்டுத் தலை நிமிர்ந்தவன், தனக்கு எதிர்த்திசையில் காகரிகமாக உடையணிந்த வாலிபன் தன்னைத் தாண்டிப் போவதைக் கண்டான். பொங்கி வந்த கோபம் அரைக் கணத்தில் ஆவியாய் போய்விட்டது. சட்டென்று பின்னால் திரும்பிப் பார்த்த அவள் கண், அதே நேரத்தில் அவளது கண்ணைக் கவவிய அந்த வாலிபனிடமே நிலைத்து நின்றது விட்டது. அவளை யறியாமல் நெஞ்சத்தில் ஒரு குறு குறுப்புத் தோன்றியது. கண்ணிமைகள் துடித்தன; அதரங்கள் விரிந்தன, அல்லியிதழைப் போல்!

“அவர்தானடி, என் அண்ணாவின் சிநேகிதர். பட்டணத்தில் இருக்கிறாராம். வீலில் வந்திருக்கிறார். சிரிக்கச் சிரிக்கப் பேசுகிறார்!” என்ற ஜானகியின் அறிமுகம் அகிலாவின் சிந்தனை மண்ணைக் கிளறி விட்டது. பலவிதக் கற்பனைக் கொடிகள் மனமள வென்று அவளுடைய உள்ளப் பூமியில் தலை தூக்கின. நிலையில்லாமல் அலை பாய்ந்து கொண்டிருந்தது, அகிலாவின் நெஞ்சம். இரவு தாழ்வாரத்தில் ஏதோ புத்தகத்தை வாசித்துக் கொண்டிருந்தவன் கூடத்தில் பேச்சாவம் கேட்கவே, காதைத் தீட்டிக் கொண்டான்.

எதிர் வீட்டு ஜானகியின் அண்ணா ஐக்கீசனின் குரல் அது. “இவர் என் நண்பர் மூர்த்தி. பட்டணத்தில் ஒரு ஜெர்மன் மருத்துக் கடையில் இருக்கிறார். தாயாரும் கூடவே இருக்கிறார். ஒரே ஒரு சகோதரி. அவருக்கும் கல்யாணம் ஆகிவிட்டது. அகிலாவின் கல்யாண விஷயமாக என்னிடம் சொல்லி யிருந்தீர்களே! மூர்த்திக்கு அகிலாவைப் பிடித்து விட்டது. ஜாதகம் கூடப் பார்க்க வேண்டாமாம். பூக்கட்டிப் போட்டுப் பார்த்தாலே போதுமா.....”

கதவு இடுக்கு வழியாக ஊன்றிப் பார்த்தான் அகிலா. அவள் மனம் குதூகலத்தால் துள்ளிக் குதித்தது. என்ன தோன்றிற்றே, தலை குனிந்து, கால் தடுக்கிப் புண்ணை கட்டை விரலைத் தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டான். வாழ்க்கைப் பாதையில் தடுமாற்றத்துடன் ஊர்ந்து கொண்டிருந்த தன் ஏழைத் தந்தைக்கு இனியும், தான் பாரமாய் இருக்கப் போவதில்லை என்று நினைத்தவுடன் அவள் மனம் மிகுந்த நிம்மதி அடைந்தது.

தாவித் தாவித் தையும் வந்தது. அம்மீ மிதித்து அருந்தி பார்த்தான் அகிலா. தானாக வலிய வந்து தன்னை மூர்த்தி ஏற்றுக் கொண்டாலும், தன் வரலாறு அத்தனை விரும்பாத ஒருத்தியும் இருக்கிறாள் என்று அறிய

அவளுக்கு அதிக நேரம் பிடிக்கவில்லை. ஆயினும் அகிலாவுக்குத் தன்னுடைய சாமர்த்தியத்தினால் தன் வாழ்வைச் சோபிக்கச் செய்துவிடலாம் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது.

பதினாந்து வருஷம் கிராமத்திலேயே வளர்ந்தவளுக்குப் பட்டணத்து வாழ்க்கை மிகவும் பிடித்திருந்தது. தனக்கும் விடிவு காலம் வருமா என்று ஏங்கி ஏங்கித் தவித்தவளுக்கு, கண்ணுக்கு நிறைந்த கணவன் கிடைத்ததும், நாகரீகம் வளரும் நகர வாழ்வு வாழக் கிடைத்ததும், மாமியார் நாகம்மாள் தன் மீது காட்டிய வெறுப்பைக் கூடச் சில சமயங்களில் மறக்கச் செய்தது. ஆனால் காலம் செல்லச் செல்ல புறவாழ்வு தரும் சிம்மமதியை, அகவாழ்வில் வெடித்துக் கொண்டிருந்த சிறுசிறு பூகம்பங்கள் நிலை குலைத்துத் தடுமாறச் செய்து விட்டன.

அன்றொரு நாள் பிற்பகலில் அகிலா நிலை வலி என்று படுத்திருந்தாள். வெளியே வம்பு அடித்து விட்டுத் திரும்பிய நாகம்மாள், அகிலா காலை நீட்டிப் படுத்திருப்பதைப் பார்த்ததும், “நன்றாய் இருக்கிறதடி, ராணி படுத்திருக்கிறா! மூன்று மணிக்கே வந்த பாலை, இன்னும் காய்ச்சாமல் இருந்தால், புளித்துப் போய் விடாதா? உனக்கு என்ன நஷ்டம்? ஒரு படி பால் ஒரு ரூபாயாக விற்குலாம் என்ன, ஒன்பது ரூபாயாக விற்குலாம் என்ன? உங்கள் அப்பன் கொட்டிக் கொடுத்திருக்கிற சீருக்கும் உள் ராணி அந்தஸ்துக்கும் இந்த இடம் சரிப்பாது” என்று இரைந்து தொடங்கவே, சுருட்டி மடக்கிக் கொண்டு எழுந்தாள் அகிலா.

அவளை அறியாமல் கண்களில் நீர் பொத்துக் கொண்டு வந்தது. தன்னுடைய தலைவலியை மற்றவர்கள் அறிந்து பச்சாத்தாபப் படை விட்டாலும், தன் அருமைத் தந்தையின் அவல வாழ்வைப் பிறர் குத்திக் காட்டிப் பேசியது அவளது இருதயத்தை சுட்டிப் போல் பிடுங்கியது.

புடவைத் தலைப்பால் கண்ணீரைத் துடைத்தவாறே, அடுப்பை மூட்டிப் பாலை ஏற்றினாள். சிறிது சிறிதாக ஆவிப்படலம் எழுந்து சுண்ணு சுண்ணு காற்றோடு கலந்தது.

“ஏழையாய்ப் பிறக்கவே கூடாது. பிறந்தால், கல்யாணமே செய்து கொள்ளக் கூடாது. ஏன்? அவர்தானே வலிய வந்து என்னை விரும்பினார். ஆம், என்னிடம் ஆசையாய்த்தான் இருக்கிறார். அதனால்தான் என்னால் மற்றவர்களின் ஏசுக வாந்ததைகளை மறக்க முடிகிறது. என்றாலும்...”

சிந்தனையில் மனம் ஆழ்ந்துவிடவே, நிறந்திருந்தும் கண்கள் மூடியிருந்த பிராயயாமி விட்டன. ஆகவே, அவள் பால் பொங்கி அடுப்பில் வழிவதைக் கவனிக்க வில்லை. தீயந்த வாசனை வரவே, திடுக்கிட்டுப் புடவைத் தலைப்பைப் பிடித்துக் கொண்டு பாலை இறக்கினாள். தலைப்பு வழக்கி விடவே,

பாத்திரம் சரிந்து கீழே கொட்டிய பால் சிறிது அவள் பாத்திரமும் விழுந்தது. எரிச்சல் பொறுக்கமாட்டாமல் ‘அம்மா’ என்று கூவி விட்டாள்.

அவற்றிப் புடைத்துக் கொண்டு வந்த நாகம்மாள், மோவாய்க் கட்டையில் கையை வைத்தவாறு, “நன்றாய் இருக்கிறதடி, நீ பால் காய்ச்சுகிற லட்சணம்! வேண்டுமென்று பாலைக் காலிலே கொட்டிக் கொண்டால் வேலை செய்யச் சொல்ல மாட்டாள் என்கிற எண்ணமோ?...உம்...இன்னும் அவள் வந்து என்னை என்ன சொல்லப் போகிறாளு? எல்லாம் என் தலையிலே எழுத்து!” என்று தலையில் அடித்துக் கொண்டு போனாள்.

அகிலாவின் பாதம் கொப்புளித்து விட்டது. தன்னுடைய பரிதாப நிலையை நினைந்தால், வாய் விட்டுக் கதற வேண்டும் போலிருந்தது. எப்படியோ மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு மெதுவாக எழுந்தாள்.

கண்களிலிருந்து வழிந்த நீரின் இரண்டு சொட்டுகள் குழந்தையின் மேல் விழவே, அதன் வெப்பத்தைத் தாங்காமல் குழந்தை தன் உடலை ஒரு முறை சிலிர்த்தது. திடுக்கிட்ட அகிலா, அதை வாரி எடுத்து மறுபடியும் தாளியில் போட்டு ஆட்டினாள். அவள் உள்ளம் மீண்டும் ஊசலாடத் தொடங்கியது.

தூண்டிக் காட்டிலும் மதிப்பான இடத்திலிருந்து தனக்கு மருமகள் வர வேண்டும் என்று நாளெல்லாம் எதிர்பார்த்திருந்த நாகம்மாளுக்கு ஐந்து சவரன் ஆபரணத்தோடு அடைக்கலம் புருந்த அகிலாவைச் சிறிதும் பிடிக்கவில்லை. என்றாலும், பிளையின் வாய்க்குப் பயந்து அவளை ஏற்றுக் கொண்டாள்.

கணவனின் அன்பால், எல்லாவற்றையும் சரிக்கட்டி விடலாம் என்று ஆரம்பத்தில் அகிலா நம்பினாள். இருந்தும், மாமியாரின் தயவு இல்லாமல் தனக்கு மனநிம்மதியே கிடையாது என்று முடிவு கட்டிவிட்டாள். தன் தாய சேனவயிலால் மனம் திருப்ப முடியாத நாகம்மாளைத் தன் கணவன் மூலமாக திருந்தச் செய்யலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன் ஒருநாள் மூர்த்தியுடன் பேச்சுக் கொடுத்தாள். அதை அவன் கணவன் தன் தாயாரைப் புகார் செய்வதாகத் தப்பர்த்தம் செய்து கொண்டு விட்டான். “நான் எப்பொழுதுமே வீட்டில் இருக்க முடியுமா, அகிலா? உன்னால் என் மனநிம்மதியும் என்றைக்கோ ஓடி விட்டது. எப்பொழுது பார்த்தாலும் உங்கள் சண்டையைத் தீர்த்து வைப்பதுதான் என் தொழிலாகி விட்டது. மாட்டுப் பெண் என்றால் மாமியார் சொல்படிதான் நடக்க வேண்டும்” என்ற மூர்த்தியின் முடிவுரை அவளுக்கு மிகுந்த ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்ததோடு, கணவனுக்கும் தன் மேலுள்ள சிரத்தை சிறுகச் சிறுகக் குறைந்து வருவதாகத் தோன்றியது.

மணவாழ்வு அவன் வரையில் மங்கிய வாழ்வாகி விட்டது. தன் அதிர்ஷ்டமற்ற வாழ்வின் வினோதப் போக்கை நினைந்து புழுங்கிய அவளுடைய மனம், இன்னும் அதிக வேதனை அடைந்தது. மூர்த்திக்கு வேலை போய்விட்ட செய்தியால், இரண்டாவது யுத்தம் வரவே, அவன் வேலை பார்த்து வந்த ஜெர்மன் கம்பெனி மூடப்பட்டு விட்டது. பொருளாதார நெருக்கடியும் சேர்ந்து குடும்பத்தில் கடும்புயலை வீசத்தொடங்கியது.

அடித்தளத்தில் சுழி புரண்டாலும், ஆற்று நீர்ப் பரப்பு சலனமற்றிருப்பது போல் சஞ்சலமற்றும் சலனமற்றிருந்த இவர்கள் வாழ்வைக் கலக்கி அலைக்க வந்தான் மூர்த்தியின் தங்கை கமலா. அவளுக்கு இரண்டாவது பிரசவம் கடைக்க வேண்டும்.

அகிலாவின் அல்லல் வாழ்க்கை மானியின் பாதாளம் இன்னும் மேலே ஏறிற்று. கண்ட தற்கெல்லாம் காரி உமிழ்த்தான் கமலா. ‘போக்கற்றவன், புகல் இல்லாதவன்’ என்று நேரிடையாக உயிர்த்த இகழ்ச்சிச் சொற்களைப் பாவம், அகிலாவால் கொஞ்சமும் தாங்க முடியவில்லை.

இதற்கெல்லாம் சிகரம் வைத்தாற்போல் ஒருநாள் ஜூரத்துடன் சாப்பிடுவதற்குப் பிடிவாதம் செய்து கொண்டிருந்த கமலாவின் மூத்த பிள்ளை ராஜுகை சமாதானப் படுத்துவதற்காக, இடுப்பில் ஏந்திக்கொண்டு, கொல்லிப் பக்கம் போனான் அகிலா. “ஓ, துப்புக் கெட்டவனே, வயிறு நிற்காத நீ என் குழந்தையைத் தூக்காதே!” என்று கமலா கூறவே, அகிலாவுக்குத் தேள் கொட்டியது போலிருந்தது. குழந்தையை இறக்கி விட்டுத் தேம்பித் தேம்பி அழுதான்.

‘குடி புகுந்த வீட்டில் ககமில்லை என்றாலும் கொண்டவனும் கூறில்லை’ என்று நினைக்கும் போது பாவம், ஒரு பெண் அழாமல் வேறு என்னதான் செய்வாள்?

ஒருநாள் சற்றும் எதிர்பாராத வண்ணம் மூர்த்தியே அகிலாவைத் தேடி வந்தான். அகிலாவுக்கு இது மிக ஆச்சர்யமாய் இருந்தது மெதுவாக ஆரம்பித்தான் மூர்த்தி. “அகிலா, எனக்கோ வேலை இல்லை. கமலாவுக்கும் பிரசவ சமயம். தெரிந்தவர்களிடம் எல்லாம் கடன் வாங்கியார்க்க. கமலாவுக்குத் திடீர் என்று வலி எடுத்தால் கூட.....”

“அதற்கு நான் என்ன வழி சொல்ல வேண்டும்?”—அசிரத்தையாகவே இருந்தது அகிலாவின் பதில்.

“ஒன்றுமில்லை. உன் கைவளைகள் இரண்டைத் தந்தால் அதை விற்றுக் கமலாவின் பிரசவத்திற்கு ... உனக்குப் பிறகு செய்து போட்டு விடுகிறேன்” என்று குழைவாகக் கூறி மூர்த்தி அகிலாவின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

அகிலாவுக்கு இஷ்டமில்லை. தன் தந்தை அருமையாகப் பண்ணிப் போட்டது அது. தனக்கும் தன் புருஷனுக்கும் தேவை ஏற்பட்டு, அதை விற்றுத்தான் ஆகவேண்டும் என்றால், தானாகவே வலியவந்து கொடுப்பான். இப்பொழுது தன்னை இத்தனை அவதிக்கு உள்ளாக்கியவளுக்கா இது பயன்பட வேண்டும்? முடியாது, ஒருகாலும் முடியாது.

“ஊஹும். எனக்கு இஷ்டமில்லை...” என்று கூறி அகிலா மெதுவாக நகர்ந்தான்.

“என்ன? இஷ்டமில்லையா?”—மூர்த்தியின் கண்களில் கோபக்கனல் வீசிற்று. பார்த்தும்

பார்க்காதவர் போல் கண்களைப் பொத்திக் கொண்டு அகிலா உள்ளே போய் விட்டாள்.

ஒருவாரம் ஓடிவிட்டது. ஒரு நாள் மாலை கருகரு வென்று மேகங்கள் குழ்ந்து கொண்டன. அதைத் தொடர்ந்து படபடவென்று சில தூற்றல்களும் விழுந்தன.

மாடியில் போட்டிருக்கும் கம்பளிகளை எடுத்து வருவதற்கு சென்ற அகிலா, தலையிலும் தோள் பட்டையிலுமாகக் கம்பளிகளைப் போட்டுக் கொண்டு மச்சுப்படி இறங்கி வந்தாள். அகிலா மேலே போயிருந்த சமயம், கமலா மச்சுப்படி ஓரமாக வந்து நிரிர்ந்து படுத்துக் கொண்டாள். தொங்கும் கம்பளிகள் கண் பார்வையை மறைக்கவே, வழக்கம் போல், அகிலா கடைசிப் படையைத் தாண்டித் தரையில் காலை வைத்ததும், "அம்மா, ஐயோ! பாவி வயிற்றை மிதித்துவிட்டாளே!" என்று கமலா அலறினாள். அதைக் கேட்ட நாகம் மாள் ஓடோடி வந்தாள். அப்பொழுதுதான் திரும்பி வந்திருந்தான் மூர்த்தியும்.

திடுக்கிட்டுப் போன அகிலா, கம்பளிகளைக் கீழே போட்டுவிட்டுத் திருநிறு வென்று விழித்தாள். அவளுக்குத் தெரியும், அவள் தெரியாததனமாக மிதித்தது கமலாவின் கால்களைத் தான் என்று. அவள் கண்களில் நீர் நிறைந்து விட்டது.

"ஈ! செய்ததைச் செய்து விட்டுச் சாதலம் வேறு செய்கிறாயா, நீலி?" என்று கண்டபடி இரைந்தான் மூர்த்தி.

அப்பொழுது அவர்களிடையே வளர்ந்த பேச்சு அகிலாவை அவளுடைய பிறந்த வீட்டுக்கு அனுப்பிய பிந்தான் ஓய்ந்தது.

அகிலா பிறந்த ஊருக்குத் திரும்பினாள். அவள் மட்டும் தனியே வரவில்லை. அவள்

வயிற்றில் ஒரு 'பொறி' இருந்தது அப்பொழுது யாருக்கும் தெரியவில்லை.

காலம் ஓடிக்கொண்டே இருந்தது. அழுது அழுது அகிலாவுக்குக் கண்ணீரே வற்றி விட்டது. பரக்கப் பரக்க விழிக்கவன் கண் எதிரே, சற்று நேரத்திற்கு முன் கசக்கிப் போட்பருந்த சில காசுகளைத் துண்டுகள் கிடந்தன. கசங்கி மடிந்திருந்த அதில், ஜானகி எழுதிய முதல் கடிதத்தின் சில வரிகள் அழிந்து காணப்பட்டன.

'நான் இங்கு வந்ததும், முதல் காரியமாக 'இவர்' உன் கணவரிடம் உன்னைப் பற்றிச் சொன்னாராம். உன் கணவர் பதிலே சொல்ல வில்லையாம். உன் மாமியார் காசுக்குப் போய் விட்டாளாம். பெண்ணுக்கும் மாமியாருக்கும் சண்டையாம். இப்பொழுது உன் கணவர் ஹோட்டலில் தான் சாப்பிடுகிறாராம்.'

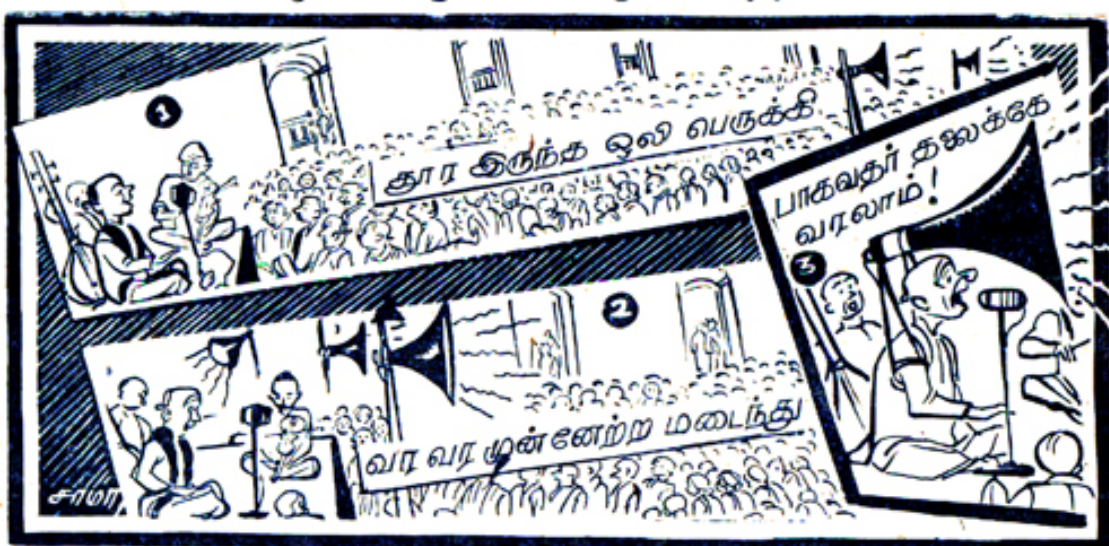
அகிலாவுக்கு ஏதோ ஒன்று தொண்டையை அடைத்தது.

அன்று காலை எழுந்தது முதலே அகிலாவுக்கு ஏதோ ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. கொல்லையில் விடாமல் கத்திக் கொண்டிருந்த காக்கையை விரட்டக்கூட மனமில்லை.

பூஜைக் கோயிலில் சிவராமம்பர் பூஜை பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். அகிலா மடியில் குழந்தையைக் கிடத்தியவாறு, லலிதா ஸஹஸ்ரநாமம் வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

'போல்டி!' என்ற சப்தத்தைத் தொடர்ந்து 'தொப்பென்று ஒரு கடிதம் வந்து விழுந்தது. பரக்கப் பரக்க அகிலா வாசற்புறம் ஓடி வந்தாள். நெஞ்சு படபடக்க வேகமாக வந்த கடிதத்தின் உறையைக் கிழித்தாள். மமாட்டையாக ஆரம்பமாகி இருந்தது கடிதம்.

ஒலி பெருக்கியின் முன்னேற்றம்!

மலேரியாவுக்கும் பிறகு

விரைவில்
குணமடைவதற்கு

உடல் அசௌகரியத்திற்கும் பிறகு நல்ல பசி உண்டாகவும்
மிகுந்த உற்சாகத்தடனும் பூண போலிவுடனும் விளங்க

ஒரு நல்ல டாலிக் மிக அவசியமானது.
வேறு சீக்கிரம் குணமளிக்கக் கூடியதும்
உடலுக்கு நல்ல உறுதியளிக்கக் கூடியது
மான அன்ஜியல் எம்ஜிஷன் (Angier's
Emulsion) உட்கொள்ளுங்கள்.

எல்லா நெரிந்தகவிடரன்
ய்ப்பாபரிகளிடிலும் கிடைக்கும்

ANGIER'S
EMULSION

மருந்துகள் எல்லாம் Angier's Emulsion மிகுந்த சான்றிதழ்களும் கைப்பாட்டும்
புத்தகங்களும். எந்த நூலிலிருமும் மததததததத உட்பொருட்களும்.

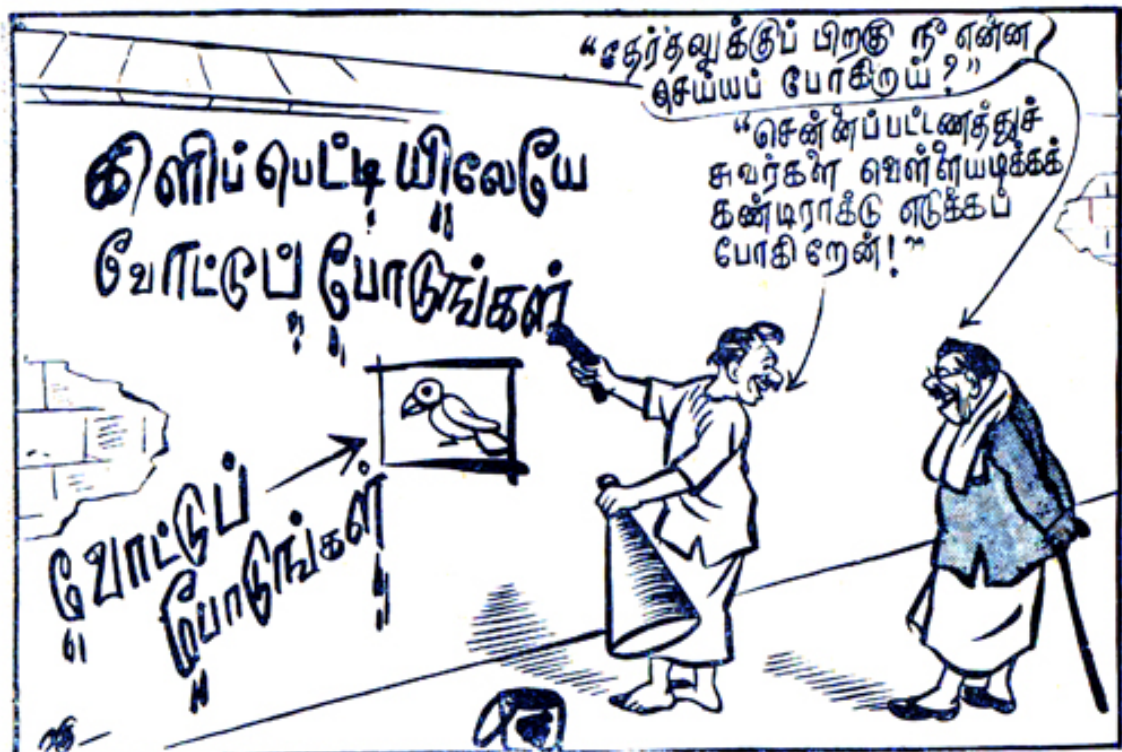

எழில் வாய்ந்த
கொண்டைகளையும்
பெருகும் கூந்தலையும்
கேசவர்த்தினியின்

உதவியால்
அடையுங்கள்

கேசவர்த்தினி அணு 14. ஷாம்பூ அணு 14. எங்கும் கிடைக்கும்.
தென் இந்திய ரஸாயன சாலை - கோயமுத்தூர்

சென்னை நகராபைத் தேர்தல் பிரசாரத்தின் முற்றாதகை நகரத்திலுள்ள தெருச் சுவர்கள் அடைந்திருக்கும் அவலங்கொலத்திலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம்.

“நான் விக்கி விக்கி அழகு கொண்டிருக்கிறேன். மெதுவாகக் கதவைத் திறந்து கொண்டு உன் கணவன் வந்தார். ஆடுவசம் வந்தாற்போல் அவர் காலடியில் விழுந்தேன். ‘என்னை மன்னித்து விடுங்கள். என் மனத்துள் வேரும் வேதனையை யாடிடாமவது சொன்னால் தான் திரும். ஆசையுடன் இவருக்கு வாழ்க்கைப் பட்டும், அடியும் மிதிரும் தான் அனுபவிக்கிறேன். உன்மையில் அடிலா பாக்ரியாசாவி. அவன் உங்கள் மேல் கொண்டிருக்கும் அன்புக்கும் பதிபக்திக்கும் அதிகமாக தீயவர். அவனை நேசிப்பது குறித்து நான் மிகவும் பொறுமைப் படுகிறேன். அடிலா உங்கள் மேல் கொண்டிருக்கும் அன்பு அளக்க முடியாதது. உங்கள் பிள்ளைப் போன்ற கணவனுக்கு மாலைவிட அடிலா ஆசிரம் காலம் தாசு செய்திருக்க வேண்டும். வரையில் மாத கற்பனைவுடன் எதிர் காளத்தை ஒரு ஆணின் கையில் ஒப்படைத்து, அவனை துள் புறத்தப் படுவதைக் காட்டினும், பிச்சைக்காரனுக்கு வாழ்க்கைப் பட்டும், கந்தல் உடுத்திக் கடுமி குடிப்பது என்வளரிவா நன்மது. அடிலா பெற்றிருக்கும் மாணிக்கத்தைக் காண தீயவர் விஷமையாக காணத்தாம் வாழடியவில்கு அன்பதை அறிந்து அவன் அடி அடித்துப் போய் விட்டான்.....”

“யார்? என் அடிலாவா.....?”
 “ஆம். உங்கள் மனைவி அடிலாதான். உங்கள் மூகத்தைக் காணும் வரை, ஒரு வேளைதான் உன்பது என்ற சங்கல்பத்துடன்.....”
 “அவ்வளவுதான். அப்பறம் உன் கணவரைக் காணவில்லை. அடுத்த அவறயிலிருந்து இவ்வள

வையும் மறைத்து கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். கணவன் ‘ஜானகி, நீ பெரிய நடிகைதான்’ என்று ஸ்டூடியோவில் தந்து விட்டார். உன் கணவன் பெட்டியுடன் புறப்பட்டும் போவதை என் கண்ணாலேயே பார்த்தேன். அவர் உன்னைக் காணத்தான் புறப்பட்டிருக்கிறார் என்பதில் எனக்கு என்னளவும் சந்தேகமில்லை. அடிலா, இனிமேல் நீ அற மாட்டாயே?”

ஜானகியின் அந்தக் கடிதத்தைப் படித்ததும், அடிலா, “அப்பா, எனக்கு நல்ல காலம் வந்து விட்டது, அப்பா!” என்று கூவியவள் திரும்பிட்டுப் போய் விட்டாள். கையில் தாங்கிய பெட்டியுடன் அவள் பின்னால் மின்று கொண்டிருந்தான் மூர்த்தி.

பெகவதற்கு வாயடைத்துப் போய், அடிலா தன்னை மறந்து மின்றுள். “அடிலா, உன் சிதேகிதி பவே கைகாரி போலிருக்கிறதே! கடிதத்தைப் பார்த்ததால் அவள் நடத்தது அவ்வளவும் நாடகம் என்றல்லவா தோன்றுகிறது! நான் அவ்வளவும் உன்மையென்றல்லவா நம்பி விட்டேன்!” என்று மூர்த்தி.

“இல்லாவிட்டால், உங்கள் மனத்தை இலையில் மாற்றி விடமுடியுமா?” என்று சொன்ன அடிலாவின் கண்களிலிருந்து அப்பொழுது உருண்ட நீர்தான், வாழ்விலேயே அவள் சிந்திய கடைசிக் கண்ணீர்.

சைகிள்களும், தையல் மெஷின்களும் தவணைச் சலுகையில்

○○○

மாதம் ரூ. 10/- வீதமே மட்டும் தவணையில் செலுத்தி பிலிப்ஸ் சைகிள்களும், உஷா தையல் மிஷின்களும் தற்சமயம் நீங்கள் வாங்கலாம். இந்த நல்ல சமயத்தை உபயோகித்துக்கொண்டு இன்றே உங்கள் ஆர்டர்களை அனுப்பி வையுங்கள்.

கடிதங்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்படல் வேண்டும்.

○○○

PHILIP TRADING CO. (India)
QUEEN'S ROAD, DELHI - 6

பாதத்திலுள்ள புண்கள் நான்கு நாட்களிலேயே தகருகின்றன

குத்து வலியும் நமைச்சலும்
7 நிமிஷங்களில் நிறுத்தப்படுகிறது

உங்கள் பாதங்கள் அதிகமாக வெறுப் படைபுமாறு நமைச்சல் ஏடுக்கிறதா? வெடித்துக் காயமடைகின்றனவா? பாதங்களின் மேலும் கிரக்கன்கூட்டினாலும் கொப்பளித்து வெத்திருக்கிறதா? மேலும் கொப்புளங்கள் உண்டாக்குகின்றனவா? ரத்தம் களையும்படி பாதங்கள் புண்ணாகின்றனவா? இது ஏதோ கிருமி அல்லது நோயில் ஏற்படும் அழகம் என்பதையும் இவற்றை ஒழித்தாலன்றி, உபாதைகளிலிருந்து விடுதலை பெற முடியா நென்பதையும் நீங்கள் உணர் வேண்டும்.

முக்காரணத்தையே அழிக்கிறது

களிப்புநோயை தடுக்க உபாதை அளிக்கிறது. உபாதைக்கு முன்னரானதை அகல கொண்டுவிட்டு வென்று விடுகிறது. அதற்கு உபாதை, டாக்டர்கள் சிபார்சு செய்யும் நிக்ஸோடெர்ம் (Nixoderm) இருக்கிறது. ஒருபிரகண்ட ஆங்கில சரும நிபுணர் தயாரித்தது; பிரபல மருந்து வியாபாரிகளால் இறக்குமதி செய்யப்படுவது. நிக்ஸோடெர்ம் (Nixoderm) உங்கள் பாத உபாதையைச் போக்கிவிடும் என்பதற்கு உத்தரவாதம். அதன் மூன்று முக்கிய குணங்களாவன: (1) பாதங்களில் ஏற்படும் உபாதைக்கும், படைக்கு மூலகாரணமான கிருமி களையும், அவற்றை வளர்க்கும் இந்ர பழுக்க ளையும் கொன்றுவிடுகிறது. (2) நமைச்சலை நிறுத்தி சருமத்தை ஏழே நிமிஷங்களில்

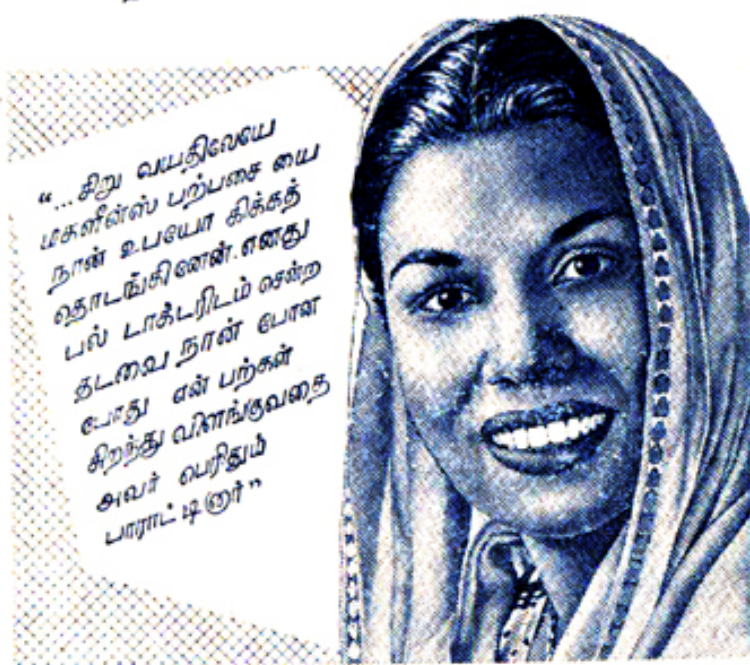

குளிர்வுச் செய்து ஹிதமளிக்கிறது. (3) சருமத்தைச் சுத்தமாகவும், அழகுறப்பாடவும் மிகுதுவாகவும் செய்து தருகிறது.

பரிீனனைக்கு உத்தரவாதம்

இன்றே நிக்ஸோடெர்ம் (Nixoderm) வாய்க்குமகம் இன்றிரவே போட்டுப் பர்த்தாக மறுதான் காலை அற்புதமான தேர்ச்சி ஏற்படும். நானூ நாட்களில் பாதங்களில் ஏற்படும் உபாதைகளும் நீர்த்துவிடும். சருமம் சுத்தமாகவும், அழகுறப்பாடவும் மிகுதுவாகவும் ஆகும். நோட்டீத்து மூன்று நாட்கள் போட்டு பாதங்களில் ஏற்படும் நமைச்சல், கொப்புளங்கள் குணமடைய விட்டால் நிக்ஸோடெர்ம் (Nixoderm) மலிப்பை இழத்ததாகிறது. இந்த உபாதை நிரவத்தின் பேரீடும், நீங்கள் செய்யவேண்டிய நென்றாம் இதுதான். ஏழு நாட்களுக்கு நிக்ஸோடெர்ம் (Nixoderm) போட்டுப் பர்த்தாக செய்து பரகும்பன். திருப்பி ஏற்பட விட்டால், காலைப் பெட்டிகையைத் திருப்பிக்கொடுத்தாக பணத்தைத் திரும்பப் பெறுகீர்கள். உங்கள் மருந்து வியாபாரியிடம் இன்றே நிக்ஸோடெர்ம் (Nixoderm) வாய்க்கும்பன். அதற்கு அளிக்கப் பட்டிருக்கும் உத்தரவாதமே உங்களைப் பர்த்தாக்கும்.

நங்கள் இன்று உங்கள் பற்களை மிகளின் செய்தீர்களா?

“...சிறு வயதிலேயே மிகளின்ஸ் பற்பசையை நான் உபயோகிக்கத் தொடங்கினேன். எனது பல் டாக்டரிடம் சந்தர்துவ நான் போன போது என் பற்கள் சிறிந்து விளங்குவதை அவர் வழிவகை பாராட்டினார்”

ஆமாம். அவள் தனது பற்பசையை நன்றி தெரிவிக்கும்படி குழந்தைகளை நீங்கள் கண்காணவும். அவள் புள்ளிகளின் மூலம் தனது பண்பண்பான பற்களைக் காட்டிப் பேசுகை மட்டுமே மிகளின்ஸ். மிகளின்ஸ் பேரகலைப் பற்பசை பற்களை வேண்டியிருக்கும் வகையில் விடவில்லை. நறுமணம் வளவும் ஆரோக்கியமும் அளித்து உவகை இனிமைக்கு உதவும். இன்றே மிகளின்ஸ் உபயோகிக்கும் பழக்கத்தை ஆரம்பியுங்கள். மிகளின்ஸ் பேரகலைப் பற்பசையை இன்று முதல் தினமும் இருமுறை உபயோகியுங்கள்.

இப்போது பெரிய அளவிலும் சிக்கனமான மாபெரும் அளவிலும் கிடைக்கிறது.

பற்களை அதிக விவண்மை யாக்குகிறது

வந்தக வியாபகககக
 ரே. எம். மாதன், எம். அன்ட். ஜேன்ஸ் (இந்தியா) பிரைவேட்,
 டாக். போட்டி 6527 பம்பாய், டாக். போட்டி 387 கக்கநா, டாக். போட்டி 1370 மதுரை

HTY-12 TAM.

ராஜகோபாலன் வீட்டுக்கு எத்தனையோ தடவை போயிருக்கிறேன். அவன் விட்டிலுள்ள எல்லாச் சாமான்களும் எனக்குத் தெரிந்தவை தான். ஆனால் அன்று கூடத்துப் பக்கத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு பொருள் என்னைத் திகைக்க வைத்தது. ஒரு வேளை அது இத்தனை நாளும் இல்லாமல் புதிதாக அங்கே வைக்கப்பட்டிருக்கிறதோ என்று நினைப்பதற்கும் வழி இல்லாமல் இருந்தது. அதன் மேல் படிந்திருந்த பழுதியும் தூசியும் அது மிகவும் பழம் பொருள் என்பதைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டின. அந்தப் பழம் பொருள் அப்படி போன்றும் அதிசயமான பொருளல்ல; ஒரு சைக்கிள்; வண்ணம் அழிந்து களையிழந்து மிகப் பழையதாய் விளங்கியது.

“ஏன் அப்பா, ராஜகோபாலா! இந்தப் புராதன சைக்கிளை என்னத்துக்காக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய்? இது இருக்க வேண்டிய இடம் மூர்மார்க்கேட் அல்லவா?” என்று அங்கே வந்த ராஜகோபாலனைப் பரிசாசனாகக் கேட்டேன்.

ராஜகோபாலன் என்னைக் கூர்ந்து பார்த்தான். அவன் முகத்தில் ஒரு புதிய ஒளி, தேஜஸ் விசியது.

“அடடா. தாஜ்மகாலைப் போல் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய ஒரு சிறந்த ரூபகர் சின்னம் அது. என் வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தின் முக்கிய பகுதி அதில் அடங்கியிருக்கிறது!” என்று முகமலர்ச்சியுடன் கூறினான்.

“என்ன அப்பா, புதிர் போடுகிறாயா? உன் வாழ்க்கைக்கும் இந்த ஒட்டை சைக்கிளுக்கும் என்ன சம்பந்தம்! மேலும் நீ சைக்கிளில் போய் நான் ஒருநாள் கூடப் பார்த்ததில்லையே! இந்த சைக்கிளைத் தாஜ்மகாலோடு வேறு ஒப்பிட்டுப் பேசுகிறாய்? கொஞ்சம் விளங்கும்படியாகத் தான் சொல்லேன்!”

“நான் சைக்கிளில் போகாதது என் தவறல்ல. மேன்மை தங்கிய கவர்னர் விஜயம் செய்தால் வண்டிப் போக்குவரத்தை நிறுத்தி அவர் காருக்கு விசேஷ மரியாதை காட்டுகிறார்கள் அல்லவா? அந்த மாதிரி செய்தால் நான் நான் சைக்கிள் சவாரி செய்ய முடியும். இல்லை யென்றால் எனக்கு நேரும் ஆபத்தை விடப் பாதசாரிகளுக்குத் தான் அதிக ஆபத்து நேரும்!”

“என்ன ராஜகோபாலா, நீ சொல்லுவது ஒன்றுமே புரியவில்லையே, அப்பா! சரியாய்ச் சொல்லு!” என்றேன் நான்.

“சரிதான், கேளு. சொல்கிறேன். சைக்கிளில் ஏறினால் எனக்கு மூப்பது மைல் வேகத்துக்குக் குறைந்து போகத் தெரியாது.

ரூபகர் சின்னம் ஸோமால்

நான் மெனண்ட் ரோடில் மூப்பது மைல் வேகத்தில் சைக்கிளில் போனால் எவ்வளவு விபத்துகள் நேரும், நீயே சொல்லு! அதனால் தான், நான் சைக்கிளில் போவதாயிருந்தால் முதலில் ரஸ்தாவில் வண்டிப் போக்குவரத்தைத் தடை செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னேன். அதோடு இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். எனக்குச் சைக்கிளை நிறுத்தி இறங்கவும் தெரியாது. ஆனால் மூண்டியடித்து ஒரு மாதிரி ஏறி சைக்கிளில் அமர்ந்து விடுவேன்!” என்று ராஜகோபாலன் பெருமையாக.

எனக்குச் சிரிப்புத் தாங்க முடியவில்லை.

“அப்பா, ராஜகோபாலா! என்னத்துக்காக எதையெல்லாமோ உளறிக் கொட்டி அளக்கிறாய்? ‘எனக்குச் சைக்கிள் விடத் தெரியாது’ என்று சொல்லிவிட்டுப் போயேன். அதை விட்டுவிட்டு, தாஜ்மகாலில் ஆரம்பித்து எதையெல்லாமோ சம்பந்தமில்லாமல் சொல்லுகிறாயே!” எல்லைன்.

“இரு, அப்பா! விஷயம் தெரியாமல் என்னைப் பரிசாசம் செய்கிறாயே! தாஜ்மகாலைப் போல என் சைக்கிளும் ஒரு காதல் சின்னம். நீ அதைப் பற்றிக் கேட்க விரும்பினால் சொல்லுகிறேன்!” என்று ராஜகோபாலன்.

நான், “இன்றைக்குச் சாயங்காலம், இப்படித்தான் பொழுது போகட்டுமே! கதையைச் சொல்லு!” என்றேன்.

ராஜகோபாலன் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

“சைக்கிள் சரியாக விடத் தெரியாததைப் பற்றி என்னைப்போல் சந்தோஷப்படுகிறவன் யானுமே இருக்க மாட்டார்கள். நான் மட்டும் சைக்கிள் விடுவதில் கெட்டிக்காரனாக இருந்திருந்தால் நான் சொல்லப் போகும் சவரஸ்யமான சிகழ்ச்சி என் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்டிருக்க முடியாது.

“என் மாமா வேலூரில் போஸ்ட் மான்ட்ராக இருந்தார். நான் சிலகாலம் அளரிடம் இருந்தேன். அப்போது எனக்கு வேலை வேட்டி ஒன்றும் கிடையாது. படிப்பு முடிந்து விட்டது. வேலைதான் கிடைக்கவில்லை. மாமா நான் வீணாகப் பொழுதைக் கழிக்கக் கூடா

தென்று ஒரு ட்யூஷனுக்கு ஏற்பாடு செய் திருந்தார். என் மாமாவின் நண்பரான ஒரு வக்கீலின் பெண்ணுக்கு ட்யூஷன் சொல்லித் தர ஆரம்பித்தேன். தினம் காலையில் போய்ப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பேன்.

“சுமர் பதினைந்து நாட்கள் இப்படிச் சென்றன. எனக்குத் திணர்த்தோறும் மாமா வின் வீட்டிலிருந்து இரண்டு மைல் நடந்து போய் ட்யூஷன் சொல்லித் தருவது சிரமமா யிருந்தது. சைக்கிள் விடக் கற்றுக் கொண் டால் சௌகரியமா யிருக்குமே என நினைத்து ஒரு நண்பனிடம் சைக்கிள் விடப் பழக ஆரம்பித்தேன். சரிவாகக் கற்றுக் கொள்ளு வதற்கு மூன்று தேருவி 30-துணித்து சைக்கிள் சவாரி செய்யலானேன்.

“அன்று தபாலாயில் பியூன் ஒருவனிடம் சொல்லி எனக்கு அவன் சைக்கிளைக் கொஞ்ச நேரத்துக்கு இரவலாகக் கொடுக்கும்படி கேட்டேன். அவனும் சம்மதித்துக் கொடுத் தான். அன்றைக்குப் பெளர்ணமி. பூரண சந்திரன் பால் நிலவைப் பொழிந்து கொண்டிருந்தான். எனக்கும் உற்சாகம் கரைபுரண்டு பொங்கியது. அன்று இரவு சைக்கிளில் என் ஆசை தீரச் சவாரிசெய்து விடுவது என்று தீர்மானித்துச் சாப்பிட்டு விட்டு, ஊர் அடங் கும் வரையில் காத்திருந்தேன்.

“ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் சந்தடி செய் யாமல் சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு புறப் பட்டேன். வழக்கம்போல் வேகமாக ஒரு உந்து உந்தித் தள்ளி, சைக்கிளில் ஏறி உட்கார்ந்து பெடலில் காலை வைத்து அழுத்தி னேன். சைக்கிள் வேகமாக ஓட ஆரம்பிக் கியே எனக்கு உற்சாகம் பிடிபடவில்லை. வேகம் குறைந்தால் சைக்கிளிலிருந்து நான் கீழே விழுந்து விடுவேன் என்னும் பயத்தி னால் மேலும் மேலும் பலமாகப் ‘பெடலை’க் காலால் மிதித்தேன். சைக்கிள் ஒரு கொடிப் பொழுதில் எங்கள் தெருவைக் கடந்து விட்டது. நான் இன்ன இடத்துக்குப் போக வேண்டும் என்று ஒன்றும் நிச்சயம் செய்து கொள்ளவில்லை. சைக்கிள் செல்லும் இடத் துக்கு நான் போக வேண்டியதாயிற்று.

“வாயு வேகம் மனோ வேகமாக மேடு பள்ளங்களையும் சந்து பொந்துகளையும் அநாயாசமாகக் கடந்து பெரிய ரஸ்தாவுக்கு வந்து சேர்ந்தேன். அது சென்னை வேலூர் டிரங்க் ரோடு. அந்த ரஸ்தாவுக்கு வந்ததும் என் சைக்கிள் வீரேன்று பிரமாதமாகப் போக ஆரம்பித்தது. நல்ல வேகமாக ஐன கட மாட்டம் இல்லாத நேரமாதலால் எனக்குச் சைக்கிள் வண்டியை இப்படி அப்படி திருப்ப வேண்டிய அவசியம் ஏற்படவில்லை.

“சைக்கிள் ரொம்ப ஜோராய்ப் போய்க் கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது யாரோ கைதட்டும் சத்தம் கேட்டது. ஆனால் அது ஒரு கணந்தான். நான் அடுத்த விசாடி எத்த னையோ அடிகளைக் கடந்து விட்டேன்.

“சற்று நேரத்துக் கெல்லாம் என் பின் புறத்திலிருந்து ‘ராய்’ என்று ஒரு சத்தம் கேட்டது. வர வரச் சத்தம் பெரிதாயிற்று. ‘சைக்கிளை நிறுத்து என்று ஒரு கடுமையான குரல் உத்தரவிட்டது. அடுத்த கிமிஷம் என் மேல் ‘பலர்’ என்று டார்ச் விளக்கின் வெளிச் சம் விழுந்தது. ‘நிறுத்து, நிறுத்து’ என்ற சத்த மும் எனக்கு நன்றாய்ச் சமீபத்தில் கேட்டது. அப்பொழுதுதான் எனக்குச் சைக்கிளை நிறுத் தத் தெரியாது என்ற விஷயம் என் நினைவுக்கு வந்தது. அதே சமயத்தில் என் சைக்கிள் ஒரு பங்களாவின் ‘கேட்’-டில் திரும்பியது. அப்பொழுதும் நான் இறங்கவில்லை. இறங்கத் தெரிந்தால்தானே?

“ஆனால் நான் இறங்குவதற்காகத் தனியும் சிரமப்பட வேண்டியிருக்க வில்லை. அடுத்த கிமிஷம் அந்தப் பங்களாவில் யாரு டுமே மோதிக் கீழே விழுந்தேன். உடனே ஒரு மாதிரி சமாளித்துக் கொண்டபயத்துடன் கீழே விழுந்து கிடப்பது யார் என்று பார்த் தேன். ஐயோ! அது யார்?.....என் மாப்பு பட படவென்று அடித்துக் கொண்டது. போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரின் பெண் கசிலா அல்லவா? அவளை நான் பல தடவைபார்த்திருக்கிறேன். நான் டியூஷன் சொல்லிக் கொண்டிருந்த வக்கீல் வீட்டுக்கு அந்த இளம் பெண் கசிலா அடிக்கடி வருவாள்.

“அவள் எழுந்து உட்கார்ந்தாள். என் அசடு வழியும் முகத்தை ஊடுரு விப் பார்த்தாள்.

“நான் கடுங்கும் குர லில்...‘காயம் கீயம்..... ஏதாவது.....பட்டு விட் டதா?.....மன் லிக்க வேண்டும், தெரியாமல்...’ என்று ஏதேதோ சொன்னேன். என் வாயில் வார்த்தையே வர வில்லை. உள்ளே யிருந்து யாராவது வருகிறார்களா என்று திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தேன். என் அதிர்வு

டம் யாரும் வர வில்லை. ஆனால் மறு விநாடி இரண்டு மூன்று சைக்கிள்கள் ஏக காலத்தில் உள்ளே நுழைந்தன. நான் கவனித்துப் பார்த்தேன். மூன்று காண்டிபின்கள்! ஒரு காண்டிபினை விட்டு இறங்கி ஓடி வந்தான்! எனக்கு எப்படி யிருந்

திருக்கும் என்று கீரே ஊசித்துக் கொள். ஒரு கணம் என் மூச்சு நின்று விடும்போலிருந்தது. "உடனே கசிலா எழுந்து விட்டான். என் காதி மீட்டும் படுமபடியாக....." திருடன் மாதிரி பேர்தப் பேர்த விழிக்காதீர்கள். சைக்கிள்தான் விடத்தெரியவில்லை யென்றால் தைரியமாவது வேண்டும்!" என்று சொல்லி விட்டு மின்னல் மாதிரி பவர் என்று மறைந்து விட்டான். மறுகணம், நான் சமாளித்துக் கொண்டு எழுந்திருப்பதற்குள் என்னை ஓடி வந்த காண்டிபினை கெட்டியாக அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டான்.

"வெளியே கேட்ட அரவம் காதி விழுந்து இன்ஸ்பெக்டர் வாசலுக்கு வந்தார். உடனே காண்டிபினை அவருக்கு 'ஸல்யூட்' செய்து, 'லார், இவர்தான் நான் சொன்ன ஆசாமி. பிலே பேர்வழி. விளக்கு இல்லாமல் ரொம்ப வேகமாக வந்தார். நான் எவ்வளவு வேகமாக இன்னொரு சைக்கிளில் தொடர்ந்தும் முடிய வில்லை. எவ்வளவு கத்தியும் ஆசாமி சைக்கிளை சிறுத்துகிற வழியா யில்லை. கடைசியில் தொடர்ந்து ஓடி வந்து பிடித்து விட்டோம்!' என்று சொன்னான்.

"இன்ஸ்பெக்டர் என்னை எரிந்து விடுகிற வர் மாதிரி பார்த்தார். 'ஏய், முந்தாத்திரண்டு! இந்த ஆசாமியை உள்ளே தள்ளிக் கதவைச் சாத்து. காலையில் விசாரித்துக் கொள்ளலாம்!' என்றார்.

"நான், 'லார், என்னை மன்னிக்க வேண்டும். எனக்குச் சைக்கிள் விடத் தெரியாது...!' என்று மரியாதையோடு நடுங்கும் குரலில் சொல்ல ஆரம்பித்தேன். என் வார்த்தைகளைக் கேட்க அங்கே இன்ஸ்பெக்டர் 'ஐயா' இருந்தால்தானே! இதற்குள் முந்தாத்திரண்டு, அந்தப் பங்களாவின் வாசற்புறமாக இருந்த ஒரு அறைக்கு என்னை அழைத்துச் சென்று உடனே தள்ளித் தன் கடைமையைத் தவறாமல் செலுத்தி விட்டான்.

"காண்டிபினின் என்னை அழைத்துச் சென்ற சமயம் தாம்வாரத்து ஐன்னைல் புறத்திலிருந்து தெரிந்த விளக்கு வெளிச்சத்தில் கசிலாவின் மைதிட்டிய கண்கள் என்னைப் பார்ப்பது தெரிந்தது. அந்தப் பார்வை எனக்கு அபயம் அளிக்க மாதிரி இருந்தது. உடனே என் மனசில் ஒரு தைரியம் உண்டாயிற்று.

"இரவு முழுவதும் அந்த அறையிலேயே இருந்தேன். அங்கே நின்சார விளக்கு

இருந்தது. இருந்தும் எனக்குப் பயமா யிருந்தது. மனசுக்கும் ரொம்ப வேதனையா யிருந்தது. காலை யில் எழுந்ததும் என்ன நடக்குமோ என்று திகிலா யிருந்தது; என் மாமா வீட்டில் என்னைக் காணாமல் தேடுவாரே என்று வேறு கவலையா யிருந்தது. இந்த மாதிரி

அல்ல பயம் மனத்துடன் வெகுநேரம் கழித்து அதுத்துப் போய்த் தூங்கி விட்டேன்.

"காலை யில் கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டு விழித்தேன். நன்றாக விடிந்து விட்டது. உள்ளே வந்த கசிலாவைப் பார்க்கவே எனக்கு வெட்கமா யிருந்தது.

"கசிலா என்னைப் பார்த்தான். 'நான் அப்பாவிடம் பக்குவமாக எல்லாம் சொல்லி யிருக்கிறேன். நீங்கள் ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம். அப்பா மகா கோபக்காரர். ஆனால் தங்களை மனசுடையவர். நீங்கள் போர்ப் பல் தேய்த்துக் கொண்டு வாருங்கள். காப்பி சாப்பிட்டுவிட்டு, அப்பாவைப் பார்க்க கலாம்!' என்று சொன்னான்.

"உன் அப்பாவை நான் என்னத்துக்காகப் பார்க்க வேண்டும்? அவரிடம் என்னைப் பற்றி கீ என்ன சொல்லி யிருக்கிறாய்?' என்று கேட்க எனக்கு ஆவலா யிருந்தது. ஆனால் அவளை நிரிந்து பார்த்துப் பேசவே தைரியம் வரவில்லை. போசாமல் வீட்டுத் தோட்டத்துப் பக்கம் போய்ப் பல் தேய்த்து முகம் கழுவிக்கொண்டு வந்தேன். இன்ஸ்பெக்டர் ஐயா கூப்பிடுவதாக முந்தாத்திரண்டு வந்து சொன்னான். எனக்குப் பயம் பிடித்துக் கொண்டது. நேரே அவரிடம் போனேன்.

"வாருங்கள், மின்டர் ராஜகோபாலன்! உட்காருங்கள். நேற்று இரவு நடந்ததை மறந்த விடுங்கள். இப்பொழுதுதான் குழந்தை கசிலா எல்லாவற்றையும் சொன்னான். நான் ரொம்ப நாட்களாக, ஒரு நல்ல டீயூஷன் உபாத்தியாயர் வேண்டும் என்று நம் ஸ்டேஷன் காண்டிபின்கள் இரண்டு பேர் களிடமார் சொல்லி வைத்திருந்தேன். அவர்களும் தேடிக்கொண்டே யிருந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அழைத்துக்கொண்டு வந்த இரண்டு உபாத்தியாயர்கள் எனக்குப் பிடிக்க வில்லை. நீங்கள் டீயூஷன் சொல்லித் தருகிறீர்கள் என்பதைத் தப்பிற்று கண்டுபிடித்துச் சிரமப்பட்டு இங்கே அழைத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள். பாவம், உங்களை ரொம்பவும் சிரமப்படுத்தி விட்டீர்கள். நீங்கள் பாடம் சொல்லித் தருகிற மாதிரி என் பெண்ணுக்கு ரொம்பப் பிடித்திருக்கிறது. வக்கீல் சுந்தராஜன் வீட்டுக்குழந்தைக்கு நீங்கள் தான் சொல்லித் தருகிறீர்களாமே!" என்று அன்போடு சொன்னார்.

"நான் சிரமப்பட்டுப் புன் சிரிப்பை வர வழைத்துக் கொண்டேன். அப்பொழுது

சசிலா எனக்கும் இன்ஸ்பெக்டருக்கும் காப்பி கொண்டு வந்து வைத்தான்.

“இன்ஸ்பெக்டர் அவனை யழைத்து, ‘அம்மா, சசிலா! இவர்தான் நானியிலிருந்து உபாத்தியாயர். என்ன லார், நான்க் காலை யில் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க ஆரம்பித்து விடுங்கள். இந்த வருஷம் சசிலா எஸ். எஸ். எல். லி. பரீட்சைக்குப் போகிறான். நீங்கள் தான் சிரமத்தைப் பாராமல் அவளைச் சரியானபடி தயார் செய்ய வேண்டும்!’ என்று.”

“நான், ‘சரி லார்! ஆகட்டும்’ என்றேன். மறுகாலிலிருந்து பாடம் ஆரம்பமாயிற்று. சசிலா மிகவும் புத்திசாலி. அக்கறையோடு நான் சொல்லித் தருவதைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பான். தன் அகன்ற விழிகளால் என்னை விழுங்கிவிடுகிற மாதிரி பார்ப்பான். அவன் அப்படி என்னைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் நான் அவன் விழிகளுக்குள் அகப்பட்டுக் கொண்டு விட்டது போல ஒரு உணர்ச்சி தோன்றும். இப்போது சினைத்தால் எனக்கே வெட்கமா யிருக்கிறது.

“சசிலா நன்றும் படித்துப் பரீட்சையில் முதலாகப் பான் செய்தான். எனக்கும் மத்திய சர்க்கார் உத்யோகம் கிடைத்தது. பிறகு...”

நான் இந்த டுடத்தில் இடைமறித்தேன். “என்ன ராஜு, அப்படியானால் உன்..... மனைவி...” என்று கொஞ்சம் தயங்கினேன்.

“.....சசிலா இல்லை. அப்படி யெல்லாம் ஒன்றும் கேர்ந்துவிடவில்லை” என்றுன் ராஜு.

அப்பொழுது ராஜுவின் மனைவி வெளியே வந்து, “உங்கன் மாமாவின் பெண்ணை நான் ஒருத்தி உங்களுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கும்போது சசிலாவை எப்படி நீங்கள் மணந்து கொள்ள முடியும்?” என்று கேலியாகக் கேட்டான்.

ராஜு சிரித்துக் கொண்டே, “ஆமாம், அது சரிதான். இன்னொரு விஷயம். சசிலாவைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டிருந்தால் ரூபகச் சின்னத்துக்கு அவசியம் இல்லாமல் போய்விடுமே!” என்றுன். அப்பொழுது அவன் மனைவியும் அவனுடன் கேர்ந்து கொண்டு கல கல வென்று சிரித்தாள்.

“இப்பொழுது நீயே சொல்! இந்த சைக்கிள் ஒரு ரூபகச் சின்னமா, இல்லையா?” என்று கேட்டான் ராஜு.

“ஆகா! அதில் சந்தேகம் என்ன?” என்று சொல்லி விடை பெற்றுக் கொண்டேன்.

புடித்துப் பாருங்கள்!

ராஜாஜி முத்துக் குவியல்

சிலர் மிகச் சிக்கலான விஷயத்தைத் தங்களுக்கு மிகவும் கன்றுகத் தெரிந்தது போல் நினைத்துப் பேசுவார்கள். அந்தப் பேச்சைக் கேட்கும் சமக்கு ‘ஐயோ பாவம்’ என்ற இரக்கம் ஏற்படும்.

ஆனால் ராஜாஜி, மேற் குறிப்பிட்ட பேச்சாளர்களுக்கு கேர் எதிரிடை. அவரால் எவ்வளவு சிக்கலான விஷயத்தைப் பற்றியும் தெளிவு படுத்தாமல் பேச முடியாது.

நாம் அன்றும் வீட்டில் பேசும் தமிழில் மிக மிக எளிய முறையில், மிகச் சிக்கலான விஷயத்தை உபமான, உதாரணக் கதைகள் கூறி விளக்கி கம் மனசை விட்டு என்றும் அகலாதபடி பேசுகிறார்.

அரசியல், பொருளாதாரம், விஞ்ஞானம், வைத்தியம், வானசாஸ்திரம், தாவர சாஸ்திரம், இப்படி உலகில் எத்தனை கலைகளுண்டோ அத்தனை கலைகளிலும் ராஜாஜிக்கு ஈடுபாடு இருக்கிறது.

“ஒரு பாலைக்குள் உண்டு போட்டு மூடுவது போல் ஒரு குரியனுக்குள் லட்சக்கணக்கான பூ மண்டலங்களை அடக்கலாம்.”

“ஓவ்வொன்றுக்கும் நீங்கள் என்னையே எதிர்பார்க்கக் கூடாது. எதிர்பார்த்தாலும் பிரயோஜனமில்லை. வீட்டில் மாமியாரே சமைத்தால் மருமகளுக்குச் சமையலே வராது!”

இப்படி ராஜாஜி உதிர்த்த கமார் நூற்றொழுபு முத்துக்களை இந்த நூலில் தொகுத்து வெளியிட்டிருக்கிறார். புழிந்த போதெல்லாம் இந்தப் புல்தகத்தைப் படித்து முறையில் மிழ்ச்சி புறலாம்; பிறகு அறிவு பெறலாம்!

பிரசுரம்: பாரதி பதிப்பகம்; தியாகராய நகர், சென்னை 17. விலை: ரூ. 1—9—0.

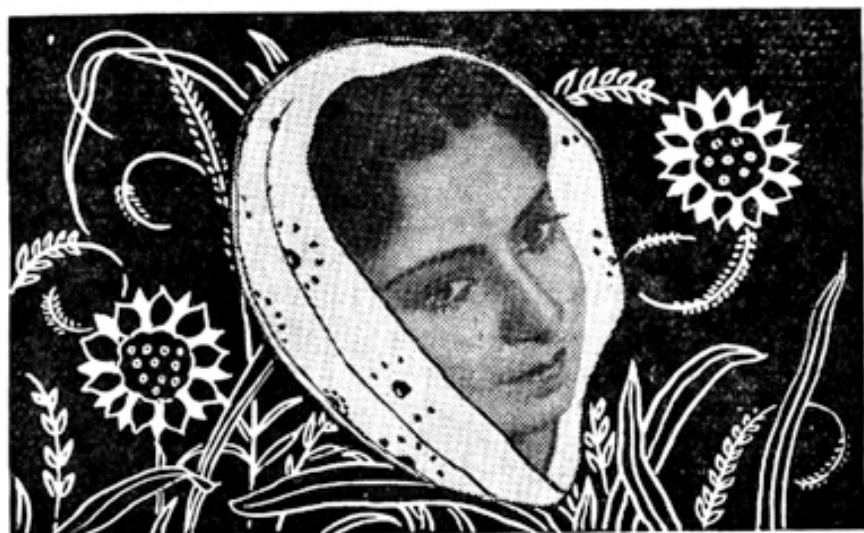
அபலைவின் கன்னி!

ஓர் அழகியின் கண்களிலிருந்து ‘குபுகுபு’ வென்று கண்ணீர் பெருகியது. புரட்டுவீரன் சிவராஜன் அந்தக் கண்ணீர்ப் பிரவாகத்தில் கரைந்தான். அந்தப் பெண்ணரசியின் துயரத்தைத் தீர்க்க நன்னிரவையும் பாராமல் விரைந்தான்; போன இடத்தில் எதிர்பாராத பயங்கர விபத்துக்குள்ளானான்.

அந்தக் கண்ணீர் வெள்ளம் இத்துடன் நிற்கவில்லை. சிவராஜனோடு கன்ன மார்க்கெட்காரர்களைப் பிடிக்க உதவி செய்து வந்த இன்ஸ்பெக்டர் தனராஜையும் தின்ற அடித்துவிட்டது. அவர் தம் வேலைகளை யெல்லாம் விட்டுவிட்டு அந்த அழகியின் கண்ணீர் காட்டிய வழியெல்லாம் செல்லும்படி யாயிற்று. பெண்ணரசியின் கண்ணீரைக் கண்டு கலங்கிய சிவராஜன் பின்னர், அந்தக் கண்ணீருக்குரியவன் பெயர் பார்வதியா, சகுந்தலை யா, இல்லை. பாக்ஷியமா என்று தெரிந்து கொள்ள முடியாமல் திகைத்தான்; தவியாய்த் தவித்தான்.

அபலைப் பெண் கூறிய கதைகளில் எது உண்மை, எது கற்பனை என்று தெரியாமல் அந்தப் பெண் மணியின் கண்ணீர் சிவராஜனைக் கலங்க வைக்கிறது. பக்கத்துக்குப் பக்கம், பிரமீத்பையும் திகைப்பையும் உண்டாக்கும் இந்தக் கதையில் சம்பவங்கள் அடுக்கடுக்காய்ப் பின்னிப் பிணந்து நின்று கதைக்குத் தனிச் சுவர்ச்செய்தத் தருகிறது. கண்ணீரும் கம்பலையமாக நீரும் அபலைப் பெண்ணை அற்புதமாசப் புத்தகத்தின் அட்டைப் படத்தில் திட்டியிருக்கிறார் சந்திரா.

ஆசிரியர்: கல்வி; பிரசுரம்: பாரதி பதிப்பகம், தியாகராயநகர், சென்னை-17. விலை: ரூ. 1-4-0.

அழகிற்கான அரிய சாதனம் 'ஓடின்'

"I use OATINE CREAM and OATINE SNOW regularly to preserve my complexion and ensure freshness. I find OATINE delightful and I recommend it to all my friends."

Sunanda Devi

OATINE

SNOW AND CREAM

Make sure seal is unbroken

இருமல், ஜலதோஷத்திற்கு
மிக இன்றியமையாதது

எல் உலுலுமலிருக்கிறதா எனக் கவனிக்கவும்

TUSSANOL
COUGH SYRUP

TR 4

Make
sure seal is
unbroken

எல் உடைக்கப்படாமலிருக்கிறதா எனக் கவனித்து வாங்கவும்

பாண்டியன் இன்ஷூரன்ஸ்

கம்பெனி லிமிடெட்

(இந்தியாவில் ஸ்தாபிதம்: 1933)

தலைமை ஆபீஸ்: மதுரை

சிறந்த சேவை-செய்து வருகிறது

நெருப்பு, கப்பல், மோட்டார், விபத்து

முதலிய சகலவித இன்ஷூரன்ஸ் திட்டங்கள்

மொத்த ஆஸ்திகள் — ரூ. 87,00,000

கிளைகள்: பம்பாய், கல்கத்தா, நாக்புரி, சென்னை
திருவனந்தபுரம், கோயம்புத்தூர்.

ஆரீராக்கிய ரகசியம்

வி. என். குமாரசாமி

35. அர்த்த மதஸ்யேந்திராசனம்

பூரண மதஸ்யேந்திராசனம் செய்வதற்குச் சற்று கஷ்டமானது. பலனுப் பெற்று வித்தியாசப் படும். நமக்கு வேண்டியது ஆரோக்கியம் மட்டும் தான். ஆகையால் அர்த்த மதஸ்யேந்திராசனமே ஆரோக்கியத்தைக் காப்பாற்றப் போதுமானது.

இந்த ஆசனம் மதஸ்யேந்திர மாமுனிவரால் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட ஆசனம். அதனால் இந்த ஆசனத்துக்கு மதஸ்யேந்திராசனம் என்று பெயர் வந்தது. அம்முனிவரைப் பற்றி ஒரு கதைவுண்டு. அவர் சிவபெருமானுடைய சிஷ்யராம். சிவ பெருமான் மனித சஞ்சாரமில்லாத ஒரு நிலம், பாசிவழிக்க போக ரகல்யங்களைப் பற்றி உபதேசித்துக் கொண்டிருந்தாராம். இவ்வாறு உபதேசித்ததைப் பக்கத்தில் இருக்கும் குளத்திலிருந்து ஒரு மீன் கேட்டுக் கொண்டிருந்ததாம். அதை அறிந்த பரமேஸ்வரன் கமண்டலத்திலுள்ள சீரை அந்தமீன் மீது தெளித்தாராம். உடனே அந்தமீன் தீவயதேஜை கடன் கூடிய ஒரு சித்த வோகியால் மாறி விட்டதாம். அதிலிருந்து அவருக்கு மதஸ்யேந்திர மாமுனிவர் என்ற பெயர் வழங்கலாயிற்று. சிவ பெருமானின் வாயிலாகவே யோக ரகல்யங்களை அர்த்த கொண்டவராதலால், சிவபெருமானின் சேர் சிஷ்யராகவும் ஆர் விட்டார் என்று யோக சாஸ்திரம் கூறுகிறது.

இதைப் புராணக்கதை என்று ஒதுக்குவர் சிலர். நமக்குக் கதை முக்கியமல்ல. கருத்துதான் முக்கியம். யோக ரகல்யங்கள் நன்கு அறிந்த ஒரு முனிவரால் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட ஆசனம் என்று மட்டும் தெரிந்தால் போதும்.

அநேக அற்புத பலங்களைத் தன்னால் அடக்கிவிடும் அர்த்தமதஸ்யேந்திராசனம். சீரத்தின் குட்கமங்களை, ரகல்யங்களை அறிந்து அதற்குப் பயிற்சி அளிக்க, வசப்படுத்த யோக ஆசனங்களைக் கண்டு பிடித்தார்கள். இக்காலத்தில் எத்தனையோ நவீன விஞ்ஞானக் கருவிகள் இருக்கும் இன்னமும் உடலின் பல பாகத்தின் குட்கம வேலைகளைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. ஆனால் நமது யோகிகள் அதனை மூறும் கண்டு முடிவு செய்திருக்கிறார்கள்.

ஒரு மனிதனுடைய கைம், துக்கம், ஆயுள், ஆரோக்கியம், பலம், தேஜஸ் முதலியனவெல்லாம் அவனுடைய முதுகெலும்பைப் போருத்தே இருக்கிறது. எந்த ஆசனத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும் அதில் முதுகெலும்பின் எந்த ஒரு பாகத்திற்காவது பயிற்சி இருந்தே தீரும். முதுகெலும்பிற்குச் சம்பந்தப்படாத பயிற்சியே இருக்காது. அவ்வளவு முக்கியமானதால் முதுகெலும்பை முனிவர்கள் போற்றினார்கள்.

முதுகெலும்பின் மேல்பாகம் வகைய புழங்காசனமும், கீழ் பாகம் வகையச் சலபாசனமும், நடுபாகம் வகையத் தனுராசனமும் உதவுகிறது. இவை முதுகெலும்பைப் பின் பக்கம் வளைக்க ஏற்பட்டன. முன் பக்கம் வளைவிற்காகப் பள்ளி மோத்தாசனமும், ஹாலாசனமும் உபயோகமாகிறது. மயூராசனம் கோரத்த தராளின் முன் நிற்பது போல் ஒரு சிதாயத்தை உடலுக்குத் தருகிறது. சீவாங்காசனம், சிரசாசனங்களில்,

கீழ் எலும்புகளுக்குக் கெட்வாம் ஓய்வு தந்து அதன் பலனுவையும் சிரபத்தையும் சேர்த்து மேல் பாக எலும்புகள் தாங்குகின்றன. இவ்வாறு முதுகெலும்பின் எல்லா பாகங்களுக்கும் எல்லாவற்றை வகையாகவும் வேலைகளும் கொடுத்தபின் அர்த்த மதஸ்யேந்திராசனத்தில் வேறுவித வகைய கொடுக்கப்படுகின்றது. இதற்கு வகைய என்று சொல்வதற்குப் பதில் முறுக்கல் என்று சொல்லும் போகுத்தான் யிருக்கும்.

தன்னை முறுக்கேற்றிப் பிழிந்து அதிலுள்ள சீரை வடிப்பது போல இச்சீர மேன்றும் தன்னை அர்த்த மதஸ்யேந்திராசனம் என்றும் முறுக்கேற்றினால் கோய்ச்சி ஏறும் சீர் வடிக்கப் படுகிறது. மிருகவது ஆரோக்கியமே.

இம்மாதிரி முதுகெலும்புகளுக்குப் பயிற்சி யளிக்கும்போது வேறும் முதுகெலும்புகள் மட்டும் ஆரோக்கியம் அடைவதில்லை. அதன் வழிச் சொல்லும் கரம்புக் கூட்டங்கள் எல்லாம் விழிப்படைகின்றன. அந்த கரம்புகள் பரவும் பாகங்களை எல்லாம் ஆரோக்கிய மடைகின்றன. முதுகெலும்பைப் பற்றியும் அதன் கரம்புகளைப் பற்றியும் முன் பல அதித்யாயங்களில் வலரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதுகெலும்பை மூன்று பாகங்களாகப் பிரிக்கலாம். முதல் பாகத்தில் மேல்

ஒரு ஸ்திரீ:—இந்தப் பட்டணத்திலே ஜாக்கிரதையா யிருந்தால் நான் காசம் தள்ளலாம்! இன்ன விட்டால் நிமிஷத்திலே மொற்றி விடுவார்கள்.

இன்னொரு ஸ்திரீ:—நீ சொல்வது வாஸ்தவத்தான். நேற்றைக்கு ஒரு கவுளி வெற்றிலை தானை என்று பேரம் பேசி வாங்கினேன். எண்ணிப் பார்த்தேன். மூன்று வெற்றிலை குறைந்திருந்தது!

சுபாஷ் ஏன் தோல்வியுற்றான்

இல்லை சுபாஷ் வேண்டாம். அவன் பார்வைக்கு ஜோராயில்லை.

எனக்கு பிரதிபிஷ்டம் ஷாவர் செய்து கொள்ள கடடுபடியாக வில்லியே.

தோல்வியே ஏன் ஸெவன் ஒ'க்ளாக் பிஸ்கெட்டுகள் ஷாவர் செய்து கொள்ளக் கூடாது? எப்போதும் உள் தோற்றம் வசிகரமாயிருக்கும். மேலும் உள்குழப் பணம் மிச்சமாகும்.

அவர் என்னை உத்தியோகத்தில் உயர்ந்தி இருக்கிறார்?

பலே, பலே! சுபாஷ்! ஸெவன் ஒ'க்ளாக் பிஸ்கெட்டுகள் இன்னும் தெரிகிறதா?

நீங்கள் தோல்வியு என்ன?

நாவிதன் ஷாவர்மா?

ஸெவன் ஒ'க்ளாக் ஷாவர்மா?

பணம் வீணாகிறது.
காடுமுடான தோற்றம்.
வெட்டுக்காயங்கள்.
தோல்வியின் சின்னங்கள்.

பணம் மிச்சம்.
பலே ஜோரான தோற்றம்.
குகத்துக்கு சுகம்.
வேற்றிக்கு மார்க்கம்.

முன் போக்கு கொள்கையுள்ள மனிதர்கள் தினமும் ஷாவர் செய்து கொள்ள உபயோகிப்பது ஸெவன் ஒ'க்ளாக் ஸ்லாடெட் பிஸ்கெட்டுகள்

7 o'clock

10 பிஸ்கெட்டுகள்
கொண்ட பாக்கெட்
விலை ரூ. 1/-

S 6 (1) TAM

குழந்தைகளின்
சிறந்தது

ஆரோக்கியத்திற்கு

கிரைப் மில் வாட்டர்

எங்கும் கிடைக்கும்

குழந்தைகளுக்கு
ஏற்படும் மாந்தம்,
கக்குவான், பல்
முனைக்கும்போது
ஏற்படும் வயிற்றுப்
பொக்கு இவை-
களுக்கு சிறந்தது.

தயாரிப்பவர்கள் : பாரத் டிரக் ஹவுஸ், மதுரை.

802-117M

டன்லப்
மீது
சூக
பிரயாணம்
செய்யுங்கள்

DCX-2T

தந்தையின் உயில்

ஸ்ரீசுதன்

பம்பாயில் வேலையாயிருந்த புவனேஸ்வரனைக் கல்கத்தாவுக்கு மாற்றியதும் அவன் தன் மனைவி பாரேதியையும் குழந்தைகள் ஜானகி, ராதையை யும் வேறு வழியின்றிச் சென்னைவிலிருந்து அவன் மாமனார் மார்க்கப்பதவின் வீட்டுக்கு அனுப்பி விட்டுத் தனியாகக் கல்கத்தாவுக்குப் பிரயாணமானான். கல்கத்தாவுக்குச் சென்று கிட்டத் தட்ட ஆறுமாதம் கழித்துத்தான் புவனேஸ்வரனுக்குக் குடியிருப்பதற்குத் தகுதியான வீடு கிடைத்தது. உடனே புறப்பட்டு வரும்படி பாரேதிக்குக் கடிதம் எழுதினான் புவனேஸ்வரன். அதே கடிதத்தில் தனக்கு ஹோட்டல் சாப்பாடு உடம்புக்கு ஒத்துக் கொள்ளாமல் உடம்பு மிகவும் கெட்டு விட்டது என்று எழுதி யிருந்தான். பாரேதி தன் வயது முதிர்ந்த தகப்பனாரின் உடல் நிலை அவ்வளவு திருப்திகரமாக இல்லாமலிருந்தும் அவருடைய வற்புறுத்தலின் பேரில் கல்கத்தாவுக்குப் பிரயாணமானான்.

பாரேதி புறப்படுமுன் அவளுடைய தகப்பனார் மார்க்கப்பந்து அவளிடம், "நீ இன்னும் நாலைந்து மாதமாவது இருப்பாய் என்று நினைத்தேன். உன் தங்கை சிவகாமுவைத் திருச்சியிலிருந்து அவள் பிரசவத்துக்காக அடுத்த மாதம் இங்கே வரச்சொல்லி வேறு எழுதி விட்டேன். எதற்கும் முன்னேற்பாடாகச் சமையல்காரனையும் வேலைக்காரியையும் நிரந்தரமாக ஏற்பாடு செய்து விட்டேன். பிரசவ சமயத்துக்கு ஒத்தாசைக்குக் கூட ஒரு ஆணையும் நியமிக்க வேண்டும்."

"எனக்கோ நாளுக்கு நாள் உடம்பில் அசதி அதிகமாகிக் கொண்டு வருகிறது. என்பது வயதுக்கு மேல் எனக்கு என்ன நடக்கும் என்று சொல்ல முடியாத நிலைமையிலிருக்கிறேன். தலைபைக் காலை வலித்தால் திருச்சியிலிருக்கும் சிவகாமுவைக்குத்தான் சொல்லி அனுப்ப வேண்டியிருக்கும். யார் கண்டார்கள்! கல்கத்தாவிலிருக்கீர் என்னை மறுபடியும் வந்து பார்க்கும் வரை உயிருடன் இருக்கிறேனோ என்னவோ" என்று கண்கள் கலங்க பிரியா விடை கொடுத்தனுப்பினார் மார்க்கப்பந்து.

மார்க்கப்பந்து பரம்பரைப் பணக்காரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். தயிர்வும் நல்ல உத்தியோகம் ஒன்றில் இருந்த இருபத்தி ஐந்து வரும் உழைத்து நல்ல உபகாரச் சம்பளத்துடன் ஓய்வு பெற்றுக் கொண்டவர். பாரேதியையும் அவள் தங்கை சிவகாமுவையும் தயிர் அவருக்கு வேறு குழந்தைகள் கிடையாது. பாரேதிக்குப் பத்து வயதிலிருக்கும் சிவகாமு பிறந்தான். சிவகாமு பிறந்த சில நாட்களுக்குக் கெல்லாம் மார்க்கப்பந்துவின் மனைவி காலமானாள். குழந்தைகள் மேலிருந்த பாசத்தின் காரணமாக மார்க்கப்பந்து மறு கலியாணம் செய்து கொள்ளவில்லை. மிகுந்த சிரமம் எடுத்துக் குழந்தைகளை வளர்த்து வயது வந்ததும் அவர்களைத் தருந்த இடத்தில் கலியாணம் செய்து வைத்தார் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த புவனேஸ்வரனைப் பாரேதிக்குக் கணவனாகத்தேர்ந்தெடுத்து, அவனுடைய படிப்பு முடிந்ததும் தானே சிரத்தை எடுத்துத் தருந்த உத்தியோகம் ஒன்றில் அமர்த்தி வைத்தார்.

இரண்டாவது பெண் சிவகாமுவிடம் அவருக்கு இயற்கையாகவே பாசம் அதிகம். பிறந்த சில நாட்களுக்குள்ளேயே தாயாரை இழந்த காரணத்தால் சிவகாமுவைக்குச் சற்று சலுகை அதிகமாகவே காட்டி வந்தார். இதைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் பாரேதிக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வரும். தாயாரின் முடிவுக்குக் காரணமாயிருந்த அவளிடம் பாரேதிக்கு எப்போதமே ஒரு மறைமுகமான வெறுப்பிருந்து வந்தது. அத்துடன் அவளுடைய தகப்பனார் சிவகாமுவிடம் காட்டும் பரிவு பாரேதிக்குச் சிவகாமுவிடமிருந்த மனக் கசப்பை அநிகரிக்கச் செய்தது. மார்க்கப்பந்து சிவகாமுவைக்குத் திருச்சியிலிருந்த தூர பத்துவின் பையன் ஒருவனை வரனாகத் தேர்ந்தெடுத்தார். சிவகாமுவின் கணவன் விவாகரதன் சாதாரண உத்தியோகத்திலிருந்தான். அதை விட்டுவிட்டுச் செய்து தன் கையிலிருந்து பணம் போட்டு ஒரு வியாபாரத்தை ஆரம்பித்து வைத்து அதை மேற்பார்வை செய்ய விவாகரதனை ஏற்பாடு செய்தார் மார்க்கப்பந்து. பாரேதியின் கணவன் வட இந்தியாவில் உத்தியோகத்திலிருந்ததால், பாரேதிக்கு அடிக்கடி பிறந்த கத்துக்கு வருவதற்குச் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைக்கவில்லை. அவளுடைய இரண்டு குழந்தைகளும் பம்பாயிலிருக்கும்போதுதான் பிறந்தன. பாரேதியின் கணவன் புவனேஸ்வரனுக்கு அவன் மனைவியைப் பிரசவத்துக்கு அவளுடைய பிறந்தகத்துக்கு அனுப்புவதில் விருப்பமில்லை. காரணம் அங்கேயுள்ள குழந்தை பாரேதியின் மனத்துக்கு உற்சாகமுடக்கக் கூடிய விதத்தில் இல்லை என்று அவன் குறிப்பாக அறிவிருந்ததுதான்! திருச்சியில் இருந்த சிவகாமுவோ நினைத்தபோதெல்லாம் பிறந்தகத்துக்கு வந்து விடுவான். அவன் முதல் பிரசவம் சென்னையில் மார்க்கப்பந்து விட்டதான் நடந்தது. இந்தத் காரணத்தால் பாரேதி அவன் தங்கை சிவகாமுவிடம் வெளிப்படையாகப் பழியை போதியும், உள்ளத்தில் அன்பில்லை.

2

கல்கத்தாவுக்குச் சென்ற சில நாட்களுக்கெல்லாம் பாரேதிக்குச் சாதாரணமாக ஆரம்பமான காய்ச்சல் டைபாய்ட் ஜூரமாகப் பரிணமித்தது. மூன்றாவது காலம் புவனேஸ்வரனை விவரிக்க முடியாத வியாகலத்துக்கு ஆளாகி விட்டுக் கடைசியாக ஒருவிதமாக ஜூரம் பாரேதியை விட்டு விடுவது. ஜூரம் நீங்கிய பின்பும் பலநினைமாயிருந்த பாரேதியை மறுபடியும் ஒருமாதகாலம் வரை ஆஸ்பத்திரியிலேயே வைத்திருக்கும்படி அவளுக்குச் சிகிச்சை செய்க டாக்டர்கள் கூறவே புவனேஸ்வரன் வேறு வழியின்றிப் பாரேதியை ஆஸ்பத்திரியிலே விட்டு வைத்திருந்தான். பாரேதியின் உடல் நிலையைப் பற்றி அடிக்கடி அவன் மாமனார் மார்க்கப்பந்துவுக்கு எழுதிக் கொண்டிருந்தான். ஆனால் புவனேஸ்வரன் எழுதும் கடிதங்களை வாசிக்கும் நிலைமையில் இல்லை மார்க்கப்பந்து. சென்னையில் அவர் படுத்த படுக்கையாயிருந்தார். காலைக்கு காலைத் தடவை நினைவை இழந்து வந்தார். அவருடன் பக்கத்திலிருந்து உதவி செய்து வந்த விவாகரதனும் சிவகாமுவும் தான் புவனேஸ்வரன்

எழுதும் கடிதங்களை வாசித்துப் பார்த்துக்கொண்டு வந்தனர். சிவகாமன் புவனேஸ்வரனுக்கு எழுதிய கடிதம் ஒன்றில் மாரிப்பீடவின் நிலைமை கவலைக்கிடமாக இருக்கிறதென்று தெரிவித்திருந்தான். அதே சமயத்தில் பாரேதியின் உடல் நிலை தெளிவாக்கிக்கொண்டு வந்தது. பாரேதியைப்பற்றி இருந்த கவலை வெருவாசக் குறைந்தது.

ஆல்பத்திரியிலிருந்து பாரேதி வீடு வந்து சேர்ந்த அதே நாள் சிவகாமு பாரேதிக்கு எழுதியிருந்த கடிதம் வந்தது. கடிதத்தை முதலில் பாரேதியிடம் கொடுப்பதற்கு முன்பு புவனேஸ்வரன் "உன் அப்பாவுக்கு உடம்பு அதிகமாக இருந்தது என்று எனக்கு அடிக்கடி கடிதம் வந்து கொண்டிருந்தது. உனக்கு இந்த விவரத்தைத் தெரிவித்து உனக்கு அதிர்ச்சியேற்படும்படி செய்ய நாள் விரும்பாததால் தெரிவிக்கவில்லை. அப்பாவைப் பற்றி வேறு கவலைப்படக்கூடிய சமாசாரம் வந்தாலும் நீ தைரியமாயிருக்க வேண்டும். உன் அப்பாவுக்கும் வயதாதி விட்டது" என்று கூறி அந்தக் கடிதத்தைக் கொடுத்தான் புவனேஸ்வரன்.

சேன்னை

அக்கா பாரேதிக்கு, சிவகாமு அந்தக் கடிதம் காணும். நான் திருச்சியிலிருந்து என் பிரசவத்துக்காக இங்கே வந்தபோது நான் உனக்குக் காய்ச்சல் கண்டு இருக்கிறது என்று அந்நிம்பேர் எழுதிய கடிதங்களிலிருந்து தெரிந்து கொண்டேன். இப்போது நீ குணமடைந்திருப்பாய் என்று நினைக்கிறேன். உடம்பைக் கவனித்து வேண்டிய மருந்துகள் சாய்பிடுவாய் என்று

நம்புகிறேன். குழந்தைகள் ஜானகி, ராதா இருவரையும் கேட்டதாகச் சொல்லவும்.

இங்கே அப்பாவின் உடல் நிலை நாளுக்கு நாள் மோசமாகிக்கொண்டு வருகிறது. வயது அதிகமாகிவிட்டதால் உடல்களால் ஒன்றும் நிச்சயமாகக் கூற முடியவில்லை. இரண்டு மூன்று நாளைக் கங்கே ஒருவரை அழைத்துக் கொண்டு வந்து என்ன வேண்டாமோ சொத்தைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார். ஒரு வேளை ஏதாவது உயில் எழுதிவைக்க வேண்டுமென்று என்னும் இருக்கும் போலத் தோன்றுகிறது. இதைப் பற்றி அப்பா என்னிடம் அவராக ஒன்றும் கூறவில்லை. நானும் வற்புறுத்திக் கேட்கப் பிரியப்படவில்லை. நான் பிரசவம் முடிந்து ஊருக்குத் திரும்பிப் போகும்வரை அப்பாவின் உடம்பு சரியாக இருக்க வேண்டுமே என்று கவலையா யிருக்கிறது. இந்தச் சமயத்தில் நீயும் பரவலான தீர்மானம் யிருக்கிறாய் என்று அறியும் போது எனக்கு மனச் சஞ்சலம் அதிகமாயிருக்கிறது.

சிவகாமு.

இந்தக் கடிதத்தைப் பார்த்து முடிந்ததும் மாரிக்கப்பத்துவின் உடல் நிலையைப் பற்றிய கவலை ஒருபுறமிருக்க அவர் உயில் எழுதி வைக்கப் போகிறார் என்ற செய்தி பாரேதிக்கு அதிகக் கவலையைக் கொடுத்தது. "சிவகாமு என்றைக்கும் அதிர்ஷ்டசாலி. சரியான சமயத்தில் எங்கே இருந்த உயிலைத் தனக்குச் சாதகமாக எழுதிக் கொள்ளப்போகிறார்" என்று நினைத்துப் பெருமூச்சுவிட்டான் பாரேதி.

பாரேதி எதிர்பார்த்ததுபோல்தான் சம்பவம் களம் நடந்தது. சிவகாமியிடமிருந்து கடிதம் வந்த ஒரு வாரத்துக் கெல்லாம் மாரிக்கப் பத்து காலமான செய்தியைத் தெரிவித்து சிவகாமுவின் கணவன் புவனேஸ்வரனுக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தான். அதே கடிதத்தில் காலஞ்சென்ற மாமனார் தன் பொக்கைப் பற்றி ஒரு உயில் எழுதி வைத்திருக்கிறார் என்றும் அதன் கலைக் கூடிய சீக்கிரம் அனுப்பி வைப்பதாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தான்.

இதைத் தொடர்ந்து சில நாட்கள் கழித்து மாரிக்கப்பது உயிலின் கலை வந்து சேர்ந்தது. அந்தச் செய்தியைப் புவனேஸ்வரன் பாரேதிக்குச் சொல்லி விட்டு, "உனக்கும் சிவகாமுவுக்கும் சொத்தைப் பிரித்து வைத்து உயில் எழுதியிருக்கிறார். ஆனால் சிவகாமுவுக்குப் பிறக்கப் போகும் குழந்தை ஆண் குழந்தையாயிருந்தால் அவர் பெயரில் பாஸ் கில் ரொக்கமாக வைத்திருக்கும் இருபதினாயிரம் ரூபாயும் சிவகாமுவுக்குச் சேர வேண்டுமென்றும், பிறக்கப் போகும் குழந்தை பெண் குழந்தையாயிருந்தால் அந்தப் பணத்தை நீங்கள் இரண்டு பேரும் சரிசமமாகப் பங்கிட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்று உயிலில் கண்டிருக்கிறது என்று புவனேஸ்வரன்.

"அப்பாவுக்கு எப்போதும் ஓர வஞ்சகம். சிவகாமு கூட இருந்திருக்கிறார். அப்பாவுக்குச் செல்லக் குழந்தை. இதனால் அவருக்குப் பிறக்கப் போகும் குழந்தைக்குக்கூடப் பணம் எழுதி வைத்திருக்கிறார்" என்று பாரேதி.

புவனேஸ்வரன், "நீ இந்தத் தடவை பிழைத்ததே புனர் லக்ஷம் உன் அப்பா அருளடைய சொத்தில் இருபதினாயிரம் ரூபாயை நேரிடையாகவே சிவகாமுவுக்குக் கொடுத்தவிட வில்லையே. அவருக்குப் பிறக்கப் போகும் குழந்தை ஆண்

இருமல், உபாதையளிக்கும் ஆஸ்துமா, மார்ச்சளி இவை மூன்றே நிமிஷங்களில் அகற்றப் படுகின்றன.

ஆஸ்துமா, மார்ச்சளி தாக்குதலால் மூச்சுத் திணறி தூக்கமின்றி அவதிபுறுகிறீர்களா? அதிகமாக இருமுவதால் பிராணாவஸ்தையாக இருக்கிறதா? பலவீன உணர்ச்சியினால் வேலை செய்ய அசக்த ராகவும், குளுமையான வஸ்துக்களையும் சிற்சில உணவுகளையும் உட்கொள்ள முடியவில்லையா?

எவ்வளவு நாட்களாக உபாதையுற்று எதை உபயோகித்திருப்பீனும் சரி, மெண்டாகோ ஓர் புதிய நம்பிக்கையை அளிக்கும். மயக்க மருந்து, புகை பிடித்தல், இஞ்சுக்ஷன். ஆட்டோமைஸர் இவை தேவையில்லை. செய்ய வேண்டியதெல்லாம் குசியற்ற இரண்டு பில்லுகளை சாப்பாட்டின்போது உட்கொள்ள வேண்டியதே. உபத்திரவங்கள் மாயமாக அகன்றுவிடும். மூன்றே நிமிஷங்களில் மெண்டாகோ இரத்தத்துடன் கலந்து வேலை செய்வதே தொடங்கி, சுபத்தைக் கரைத்து சிரமமின்றி ஸ்வாசத்தை அபிவிருத்தி செய்து முதல்நாள் இரவிலேயே நல்ல நீந்திரையை அளித்து விரையில் பல வருஷங்கள் யெளவன உணர்ச்சியையும் பலத்தையும் பெறுவீர்கள்.

2 ஆண்டுகளாக ஆஸ்துமா இல்லை

மெண்டாகோ அகேகமாக உடனே குணமளித்து ஸ்வாசத்தை இலகுவாக்குவது மட்டுமன்றி எதிர்கால தாக்குதல் ஏற்படாது செய்கிறது. உதாரண

மாக மில்லர் ஜே.ஆர். இருமல் மூச்சுத் திணறலால் இரவு தூக்கமின்றி 40 பவுண்டு எடை குறைந்து இறந்துவிடுவார் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. மெண்டாகோ ஆஸ்துமாவை முதல் நாளே நிறுத்தி விட்டது. இரண்டு வருஷங்களில் அத்தொந்தரவே அவருக்கு மீண்டும் ஏற்பட்டதில்லை.

பணம் வாயில் உத்தரவாதம்

மெண்டாகோ முதல் வேளை சாப்பிட்டதுமே கேரடியாக இரத்தத்துடன் கலந்து ஆஸ்துமாவை ஒழிக்கிறது. மெண்டாகோ அதிவிரைவில் வயதில் பல வருஷம் யெளவன உணர்ச்சி, பலம் இவற்றை அளிக்கிறது. வாயில் உத்தரவாதத்தின் கீழ் மெண்டாகோ உபயோகித்துப் பார்த்து தீர்ப்பளிப்புகள். மெண்டாகோ சாப்பிட்ட பின் பூரண குணம் பெற்று, திருப்பதி யானிக்காவியில் காஸிப் பெட்டியை அனுப்பினால் முழுத் தொகையும் வாயில் செய்யப்படும். இன்றே மருந்து வியாபாரி யிடமிருந்து மெண்டாகோ வாங்குங்கள். இன்றிரவு எப்படித் தூங்குவீர்கள், மறு நாள் காலை எவ்விதமான தெம்புணர்ச்சி ஏற்படுகிற

Mendaco

மெண்டாகோ

தென்பதையும் பாருங்கள். உத்தரவாதம் உங்களுக்கு நல்ல பாதகாப்பை அளிக்கிறது.

★ ஆஸ்துமா ★ மார்ச்சளி நோய் ★ றே ஜூம் இவற்றை அறவே அகற்றுகின்றது

வீட்டு சினிமா புரொஜக்டர்

இந்த போர்டயின் புரொஜக்டரால் உங்கள் வீட்டிலேயே சினிமாப் படங்களைப் பார்த்து மகிழலாம். இதை மின்சாரத்தினாலும் டார்ச்சினாலும் இயக்கலாம். சினிமாபோர்டு 35 mm. பிலிமையே உபயோகிக்கலாம். திரையில் படங்கள் முழு அளவிலும் கலரினும் சினிமா போலவே பார்க்கலாம். விலை ரூ. 12-8-0. வி.பி.பி. சார்ஜ் ரூ. 2-8-0 தனி. மேற்கொண்டு பிலிம் கெஜம் 1-க்கு அணு 8.

புதுமாதிரி அமேரிக்கன் சிறிய ஸ்பீக்ட் ஸ்டட்

உங்களது சிற்றுண்டி, மீ, வெக்ரீச் முதலியவைகளை தயாரித்துக் கொள்ள மிகவும் உபயோகமானது. இந்த ஸ்டட்விற்கு கொஞ்சம் ஸ்பீக்ட் செலவு செய்தால் உங்கள் வேலைவை பூர்த்தி செய்யும். ஒன்றின் விலை ரூ. 6-0-0. வி.பி.பி. சார்ஜ் ரூ. 1-8-0 தனி.

எலக்ட்ரிக் & ரேடியோ கைட்

ரூ. 15 செலவில் உங்கள் சொந்த ரேடியோவை தயாரிப்புகள். வீட்டில் எலக்ட்ரிக் ஓயரிங், ரேடியோ ரிப்பேர் முதலிய எலக்ட்ரிக் சம்பந்தமானவைகள் எல்லாம் கற்றுக் கொண்டு மாதம் ரூ. 200 சம்பாதிப்புகள். விலை. ரூ. 4-0-0 தபால் செலவு ரூ. 0-12-0 தனி.

எம்ப்ராயிடர் மிஷின்

நவீன ஆங்கில எம்ப்ராயிடேரி மிஷின். இதனால் அழகான பூக்களையும், கலர் படங்களையும் இயற்கை வர்ணனைகளையும் தைக்கலாம் ஒவ்வொரு வீட்டுப் பெண்களுக்கு மிக உயர்ந்த பரிசு. விலை ஒன்றுக்கு ரூ. 6/5/- வி. பி. பி. சார்ஜ் ரூ. 1/8/- தனி. தூற்றுக்கணக்கான எம்ப்ராயிடரி டிசைன் புல்தகம் ஒன்றுக்கு விலை ரூ. 2/3/-

மைக்ரோஸ்கோப்

தூரத்திலும் மலையிலுமுள்ள இயற்கை அழகைக் கண்டு மகிழலாம். தூரத்திலுள்ள தும், துட்பமான சிறிய பொருள்களையும் மிக நன்றாகப் பார்க்கலாம். குதிரைப் பந்தயம், மலைப் பிரயாணத் திற்கும் மிக உகந்தது.

விலை ரூ. 6/- வி.பி.பி. சார்ஜ் 1/5/- தனி,

14 பாஷைகள் கற்கலாம்

குஜராத்தி, மராத்தி, தமிழ், பஞ்சாபி, ஹிந்தி முதலிய (14 பாஷைகளை) 48 மணி நேரத்தில் கற்கலாம். விலை ரூ. 6. போட்டோ கிராபிக் கலை ரூ. 3. சோப் செய்யும் முறை ரூ. 3. வாசனாதி திரவியங்கள் செய்யும் முறை ரூ. 3. தையல் & கட்டிங் ரூ. 3. டிராயிங் & பெயிண்டிங் ஆசான் ரூ. 4. சுக வரம்பு ரூ. 3. ஒவ்வொரு புத்தகத்திற்கும் வி.பி.பி. சார்ஜ் அணு 12 தனி. சுதந்திர ஆங்கிலத்தின் எழுதப்படும் வேண்டும்

MILAP TRADING CO., (128K) KANWARIGANJ, ALIGARH U. P.

பள்ளிக்கூடப் பிழை :- பள்ளிக் கூடம் என்றைக்குத் திறக்கிறதுக் கன்னு கேட்கிறாயே! என்ன சமாசாரம்? உன் பையனைப் பள்ளிக் கூடத்திலே சேர்க்கப் போகிறாயா? வந்தவன் :- பையனைச் சேர்க்கிற தற்குக் கேட்கவில்லைக்க! நான் ஐஸ் கிரீம் விற்றிறவன். அதனாலே தான் பள்ளிக்கூடம் என்றைக்குத் திறக்கிறதுக்கன்னு கேட்டேன்!

முழக்கையா யிருந்தால்தானே அவளுக்கு அதிகப் படியாக இருப்பினியிரம் ரூபாய் கடைக்கும்! இதைப் பற்றி ஏன் இவ்வளவு ஆத்திரம்!" என்றுள் சிதானமாக.

புவனேஸ்வரன் கூறியதைப் பாரேதியின் மனம் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. ஒரு வேளை சிவகாமுக்கு ஆண் குழந்தை பிறந்து அவளுக்கு இருப்பினியிரம் ரூபாய் அதிகமாகக் கிடைத்து விடுமோ என்று எண்ணிச் சஞ்சலப்பட்டுத் தொடங்கினார் பாரேதி.

ஒரு மாதம் கழிந்தது. ஒரு நாள் மாலை புவனேஸ்வரன் ஆபீசிலிருந்து வீடு வந்து சேர்ந்ததும் "பாரேதி, ஒரு நல்ல சமாசாரம் சிவகாமுக்குப் பிள்ளைக் குழந்தை பிறந்திருக்கிறதாம். தந்தி வந்திருக்கிறது" என்றார்.

"அதவா நல்ல சமாசாரம்! சிவகாமுகளைப்போல் இருப்பினியிரம் ரூபாயை வாங்கிக் கொள்ளப் போகிறாள்!" என்று கூறிப் பெருமூச்சுச் செறிந்தான்.

"பாரேதி! உன் குணம் வர வர எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. கமக்குத்தான் இது வரை ஆண் குழந்தை பிறக்கவில்லை. சிவகாமுக்கு அதுவும் உன் சொந்த தங்கைக்கு ஆண் குழந்தை பிறக்கும் போது நீ சந்தோஷப் படுவதை விட்டு இம்மாதிரி பேசுவது தகாது. என் சொத்தும் உன் அப்பா உனக்கு எழுதி வைத்திருக்கும் சொத்தும் கமக்குப் போதும். ஆகைக்கும் ஒரு அளவு வேண்டாமா?" என்று கோபமாகக் கூறினார் புவனேஸ்வரன்.

3

சிவகாமுக்கு ஆண் குழந்தை பிறந்து ஒரு மாதம் ஆகி யிருந்தது. சிவகாமு பாரேதிக்குக்

கடிதம் எழுதியிருந்தான். கடிதத்தின் முதல் பகுதியில் காய்ச்சலாகக் கிடந்து பிழைத்த பாரேதியை, தான் பார்க்க விரும்புவதாகவும், சௌகரியப் பட்டால் பாரேதி அவள் குடும்பத்துடன் திருச்சிக்கு வரும்படி எழுதியிருந்தான்.

இதைப் படித்ததமே பாரேதிக்குக் கடிதத்தைப் பூராவும் வாசிப்பதற்கும் பொறுமை யில்லை! "என்ன கரிசனம்! தனக்கு ஆண் குழந்தை பிறந்த பெருமையையும் அதனால் வந்திருக்கும் அதிர்ஷ்டத்தையும் நான் நேசில் பார்த்து மன வேதனை யடைய வேண்டும் என்று திட்டம் போட்டுத்தான் இதை எழுதியிருக்கிறாள்!" என்று எண்ணிக் கடிதத்தைக் கசக்கி எறிந்தான்.

அன்று மாலை ஆபீசிலிருந்து புவனேஸ்வரன் திரும்பி வந்ததும் "பாரேதி! சிவகாமு தனிடமிருந்து பதினாயிரம் ரூபாய்க்கு இன்றைக்கு ஒரு செக் வந்தது. இதைப் பற்றி உனக்குச் சிவகாமு தனியாக வேறு கடிதம் எழுதி யிருக்கிறாள்." என்று அவனிடம் அந்தச் 'செக்'கைக் கொடுத்து விட்டு அவள் அறைக்குச் சென்றான்.

பாரேதிக்குத் தன் காதுகளை யெல்லாம் மூடியவில்லை. ஒரோடியும் போய் அவள் கசக்கி எறிந்திருந்த சிவகாமுவின் கடிதத்தை எடுத்துச் சரிப்படுத்தி, மறுபடியும் ஏற்கனவே அவள் வாசிக்காத பகுதியை வாசித்தான். அதில்,

"அப்பாவின் உயிரின் எனக்குப் பிள்ளைக் குழந்தை பிறந்தால் பாங்கில் இருக்கிற இருப்பினியிரம் ரூபாயும் என்னைச் சேர வேண்டியது என்று எழுதி வைத்திருந்தார். இதை தானும் என் கணவரும் அப்போது விரும்பா விட்டாலும் அப்பாவின் மன நிலைமையில் அவர் விருப்பத்துக்கு மாறாகப் போக நாய்கள் துணியயில்லை. பாங்கில் இருந்த இருப்பினியிரம் ரூபாயும் நேற்றந்தான் எங்கள் கணக்குக்கு மாறியது. அதில் உனக்கு நியாயமாகச் சேரவேண்டிய பதினாயிரம் ரூபாயை அனுப்பச் சேர்க்கி யிருக்கிறேன். சிறு வயது முதலே குடும்பத்தில் அப்பாவிடமிருந்து அதிகமான சலுகைகள் அடைந்திருக்கும் நான் பாங்கிலிலிருக்கும் பணம் முழுவதையும் எடுத்துக் கொள்வதை நியாயம் என்று கருதாததால் இப்படி ஏற்பாடு செய்தேன்.

நீ எப்பொழுது இங்கே வருவாய் என்று பதில் உடனே எழுதவும். சிவகாமு.

கடிதத்தைப் படித்து மூடித்ததும் பாரேதியின் மெய் சிலிர்த்தது. 'சிவகாமு ஒரு தேய்வப் பிறவி' என்ற வார்க்கைகள் அவளையும் மீறி அவள் வாயிலிருந்து வெளிப்பட்டன. சிவகாமுவின் கடிதத்துடன் புவனேஸ்வரன் இருக்கும் இடத்துக்கு விரைந்தான் பாரேதி. அவன் கையிலிருந்த கடிதத்தைப் புவனேஸ்வரனிடம் கொடுத்து வாசிக்கும் படி கேட்டுக் கொண்டான். புவனேஸ்வரன் அந்தக் கடிதத்தை வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே ஒரு தீர்மானம் பாரேதியின் மனத்தில் உருவாகிக் கொண்டிருந்தது. புவனேஸ்வரனிடம் "ஆமாம், சிவகாமுக்கு இப்போது பிறந்திருக்கும் பிள்ளைக் குழந்தைக்கு கம்முடைய பரிசாக இந்தப் பதினாயிரம் ரூபாயையும் திருப்பி அனுப்பி விட்டால் என்று" என்று கேட்டான் மிகுந்த உணர்ச்சி பொங்கும் குரலில்.

"அதைத்தான் நானும் நினைத்தேன். அப்படியே செய்து விடு" என்றான் புவனேஸ்வரன். அவன் முகத்தில் புன்முறுவல் தவழ்ந்தது.

அந்தக் கணத்தில் தன் அன்பை பெயலாம் கொட்டித் தன் அருமைத் தங்கை சிவகாமுக்குக் கடிதம் எழுதுவதில் முனைந்தான் பாரேதி.

“தினசரி சக்தியைப் பெற

எங்கள் வீட்டில் எப்பொழுதும்

டால்டாவிலேயே

சமையல் செய்கிறோம்”

டால்டா-சமனிலை

உணவில் உங்களுக்கு தேவை

யான சக்திதரும் கொழுப்பை

அளிக்கிறது